

Đông Phong Hí Liễu (Gió Đông Vờn Liễu)

Contents

Đông Phong Hí Liễu (Gió Đông Vờn Liễu)	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	6
3. Chương 2	23
4. Chương 3	38
5. Chương 4	55
6. Chương 5	72
7. Chương 6	82
8. Chương 7	97
9. Chương 8	114
10. Chương 9	124
11. Chương 10: Vĩ Thanh	140

Đông Phong Hí Liễu (Gió Đông Vờn Liễu)

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ Miêu tả: giang hồ, cổ trang, oan gia ngõ hẹp, phúc hắc thâm tàng công x tặc mao mỹ nhân thụ Nhân vật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phong-hi-lieu-gio-dong-von-lieu>

1. Chương 1: Tiết Tử

Edit: Gia Linh

Beta: Mimi, Mít

Trong vườn tràn ngập sắc xuân, mọi thứ dường như được nhuộm bởi một màu hồng nhàn nhạt ấm áp. Từng cơn gió nhẹ nhàng lướt qua mang theo hương thơm man mát tràn vào khoang mũi, nhanh chóng thấm sâu vào lòng người. Sắc trắng của nho sam (*) nổi bật giữa mảnh sân nho nhỏ, những tiếng cười sang sảng liên tục vang lên ở trong gian đình.

() Nho sam: loại trường sam màu trắng của học trò nho giáo*

Liễu Vô Thường tám tuổi lần đầu tiên đi với phụ thân đến Giang Nam, sự tò mò cực độ không ngừng tràn ngập trong lòng, hưng phấn không cách nào nhịn được, bắt đầu chạy loạn khắp nơi, bất tri bất giác đã tại sân đình này mà lạc mất phụ thân. Chờ đến lúc hắn nhận ra thì đã chẳng biết chính mình đang ở chỗ nào nữa. Hắn bất chợt cảm thấy hoang mang, vừa định lớn tiếng gọi ‘phụ thân’, bỗng nhiên lại nghe thấy một trận âm ỉ từ trong phòng truyền ra.

Liễu Vô Thường nhẹ tay nhẹ chân đến gần, lặng lẽ đẩy cửa hé ra một khe hở nhỏ. Chỉ thấy một nam hài nằm úp sấp trên mặt đất, khóc nức nở, mà hiện tại nam hài kia đang bị đè nén dưới một đôi giày khác...

Không, chính xác mà nói, đối phương là bị người ta giẫm đạp lên. Liễu Vô Thường ngẩng đầu, nhìn về phía người quay lưng lại với mình...

“Nói mau! Người đem kẹo đường giấu đi đâu? Không nói, cẩn thận thiếu gia ta giẫm nát người.”

Ách... Thanh âm thật có khí thế, Liễu Vô Thường thầm nghĩ.

Nam hài đang bị giẫm kia nức nở, run giọng nói: “Ta... ta không biết..”

“Không biết? Lừa quỷ à? Ta là đứa con nít ba tuổi hay sao? Nói cho người biết, bổn thiếu gia ta đã chín tuổi rồi.”

Nam hài bị giẫm dưới mặt đất lại càng khóc lớn tiếng hơn, nghẹn ngào nói: “Thập Nhị xấu xa... Ô ô... Ta muốn tố cáo với phụ thân, nói Thập Nhị ức hiếp ta... Ô ô.”

Liễu Vô Thường thở dài, thật là không có khí phách... Hắn khinh bỉ nhất hạng người tùy tiện cáo trạng nha.

“Ha ha, cáo trạng à, nếu thiếu gia ta sợ, hôm nay đã không bắt người rồi! Người muốn cáo trạng, thiếu gia ta cũng sẽ làm vậy, ta cáo trạng với nương, nói Thập Tam thiếu của Phong gia trộm kẹo đường ở nhà bếp...”

Ấn... Không tồi, đầu óc linh hoạt, đến lúc đó... có lẽ là vị ăn trộm kẹo đường kia mới là người gặp xui xẻo đi. Liễu Vô Thường vừa quan sát vừa âm thầm đánh giá.

“Nhưng mà... Nếu người đồng ý nói ra người đã kẹo đường giấu ở đâu, chúng ta liền chia 3 - 7, người ba - ta bảy, ta sẽ không nói với ai. Thập Tam, người nói xem như thế có được không?” Người đang quay lưng nọ thoáng cúi người áp tới gần nam hài vẫn đang nức nở kia.

Ách... Cũng quá âm hiểm rồi!

Liều Vô Thường mơ hồ nghe nam hài đang nằm úp sấp kia thấp giọng đám ứng, đang lúc không còn hứng thú chuẩn bị rời đi thì cánh cửa bỗng nhiên mở ra, một lực đạo mạnh mẽ kéo hắn vào bên trong. Liều Vô Thường bị bất ngờ, không kịp đề phòng, lao đảo một cái, ngã nhào trên mặt đất.

“Ôi~~!” Đau quá, Liều Vô Thường vươn tay xoa xoa chỗ bị ngã đau, rất có khí thế quay đầu trừng mắt hung hăng nhìn kẻ vừa kéo ngã mình. Nhưng là bất ngờ ánh mắt hắn lại bắt gặp ngay một gương mặt tinh tế đẹp đẽ như ngọc thạch không chút tỳ vết nào.

Phản ứng đầu tiên chính là bản năng của Liều Vô Thường, hắn nhún người một cái phi thân tới gần...

“Mỹ nhân ~~!”

Phong Thập Nhị nhíu mày nhìn bàn tay đang nắm chặt lấy mình, đôi mắt hoa đào trên khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc tròn tròn, sau khi kịp phản ứng, liền giận tái mặt, vung tay đánh tới một quyền...

“Người là đồ vô sỉ đáng chết!” Phong Thập Nhị vẫy vẫy nắm tay đang khe khẽ run lên của mình, thầm nghĩ, xương cốt tên kia cứng quá đi!

Liều Vô Thường bò dậy, lại muốn bám lên người Phong Thập Nhị một lần nữa. Nhưng mà khi hắn còn cách đối phương khoảng chừng một thước, bất ngờ một khuôn mặt khốc lốc đến lăm lăm bắn thủ thành linh xuất hiện chắn giữa hai người. Một cước đá văng vật cản kia đi, trong mắt Liều Vô Thường, mỹ nhân mới là quan trọng nhất. Sau cùng hắn cũng thuận lợi bò lên người Phong Thập Nhị, cọ tới cọ lui vài cái.

Ấn... Mùi hương của mỹ nhân thật thơm...

Lần này mặt Phong Thập Nhị lại càng đen hơn nữa. Bị người khác dùng hai tay hai chân gắt gao quấn chặt đến mức không thể động đậy, khiến cho hắn cảm thấy không được tự nhiên. Thật muốn vươn tay đẩy con bạch tuộc này ra quá! Phong Thập Nhị quay đầu, hung hăng nói với Thập Tam đang co quắp ở một bên: “Còn không mau lại đây kéo tên khốn này ra đi!”

Phong Thập Tam không dám đến gần, cú đá lúc nãy khiến xương cốt toàn thân của hắn như gãy vụn hết cả.

Phong Thập Nhị thấy hắn không làm gì, lại quát: “Còn không mau lại đây! Muốn thiếu gia ta đánh người sao?” Đôi mắt to tròn tròn trừng trừng, đầy đe dọa.

Phong Thập Tam đáng thương, run run rẩy rẩy đứng dậy, cố ôm lấy thắt lưng của Liều Vô Thường, dùng hết sức bình sinh để kéo một hồi.

Phong Thập Nhị nâng cái chân còn có chút tự do, đầu gối dùng huých lên một cái, thuận lợi tách được khỏi vật thể bám chặt trên người mình ra.

Giải quyết xong xuôi, Phong Thập Nhị xoay người đi về phía cửa, mở ra, nói: “Thập Tam, tỳ nữa đem kẹo đường đến phòng ta, nếu chậm trễ, ta sẽ khiến ngươi đẹp mặt!” Dứt lời, bước ra khỏi căn phòng, mạnh tay đóng cửa lại.

Mỹ nhân vừa đi, Liễu Vô Thường lập tức khôi phục bình thường, xoa xoa bộ vị vừa bị đá đau, chậm rì rì đứng lên, liếc mắt một cái liền thấy tên tiểu quỷ xui xẻo bị hấn đè ở dưới thân...

Thật sự rất khó coi, nước mắt nước mũi tèm lem đầy mặt...

Liễu Vô Thường nhịn đau, quyết định phải đi tìm mỹ nhân của hắn, nhưng là vừa định vươn tay mở cửa thì cánh cửa thoát nhìn có vẻ rất nặng kia lại tự động mở ra.

“Vô Thường!” Là thanh âm của phụ thân...

“Thập Tam!” Là... thanh âm của Phong bá bá trong truyền thuyết...

Liễu Vô Thường vừa thấy phụ thân mới nhớ tới chuyện chính mình hiện tại đang bị lạc đường, sống mũi bất chợt cay cay, khóc rống: “Phụ thân... Ô ô... phụ thân...!”

Liễu Ngôn hoảng hốt, bước lên phía trước ôm lấy con trai, nói: “Nhi tử ngoan không khóc, nói cho phụ thân biết có chuyện gì vậy?”

Bên kia Phong Minh cũng ôm lấy Phong Thập Tam đang khóc đến tối tăm cả đất trời, dịu dàng dỗ ngọt.

Liễu Vô Thường vẫn luôn tâm tâm niệm niệm đến mỹ nhân mình gặp lúc này, liền vừa khóc vừa nói: “Phụ thân, Vô Thường muốn mỹ nhân, Vô Thường muốn kẹo đường~!”

Liễu Ngôn vẻ mặt cứng đờ, con trai của hắn đương nhiên hắn biết rõ nhất, e là tiểu tử này vừa gặp được ai đó khiến nó coi trọng rồi, nhưng mà... kẹo đường... là như thế nào?

“Nhi tử ngoan, nói cho phụ thân biết, con muốn kẹo đường làm cái gì?” Liễu Ngôn nhớ rõ, ở nhà nương tử từ nhỏ đến lớn vẫn luôn cấm các con ăn kẹo, dưới sự giáo dục của nàng, nhi tử đối với kẹo đường đã sớm chỉ nhìn chứ không bao giờ đụng tới.

Liễu Vô Thường hít hít mũi, nói: “Mỹ nhân thích kẹo đường, Vô Thường muốn lấy kẹo đường đưa tới cho mỹ nhân!”

Phong Minh ở một bên trên ghé nói: “Vô Thường, nói cho thúc thúc, mỹ nhân mà con nói là ai?”

“Thập Nhị!”

Nhất thời, mặt mày hai lão phụ đều đen thui như đáy nồi...

Phong Thập Nhị gần đây có chút phiền não.

Hắn ung dung tự tại vài năm nay, đại khái, trong thành Hàng Châu này người có thể ức hiếp thì hắn đều đã ức hiếp qua ít nhất một lần. Cho nên hiện tại nếu như hắn đứng ở trên đường lớn Hàng thành (*) thì những đứa trẻ đồng lứa với hắn chắc chắn không một ai dám xuất hiện.

() Hàng thành: tên gọi tắt của thành Hàng Châu*

Nhưng mà, ba ngày hôm nay hắn lại có một cái đuôi lớn vờn theo sau, rốt cuộc là chuyện gì đây? Kể kia vô công rồi nghề, động một tý là bám dính lên người hắn, đánh chửi thế nào cũng không có tác dụng, chạy cũng không được, mặc kệ hắn đi đến đâu, cái đuôi này đều có thể ‘thật đúng lúc’ mà xuất hiện ngay trước mặt hắn. Cái tên ăn mềm không ăn cứng này thế nhưng lại khiến Phong Thập Nhị vô địch khó lòng chống đỡ.

“Mỹ nhân ~ nào, đây kẹo đường của mỹ nhân!” Nước miếng tung bay, tên kia bộ dáng mê mết nhìn chăm chăm vào Phong Thập Nhị, trên tay còn cầm theo cây kẹo giành được sau một hồi quần lấy phụ thân đòi mua.

Nếu mỹ nhân của hắn thích ăn kẹo đường, mỗi ngày hắn đều sẽ mua kẹo đường cho mỹ nhân ăn. Có thể có được nụ cười của mỹ nhân, đã trở thành nhiệm vụ gian khổ nhất trong chuyến xuôi về phía nam này của hắn.

“Cút!” Nghe thấy thanh âm của Liễu Vô Thường, da gà trên người Phong Nhị Thập liền ồ ạt nổi lên.

Cái gì hắn cũng không muốn, chỉ mong cái tên này nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt hắn là được rồi!

“Ta cái gì cũng không muốn, chỉ cần người...” Cút xa một chút...

Bất quá lời còn chưa nói hết, cả người Liễu Vô Thường liền bổ nhào lên.

“Mỹ nhân muốn ta? Sao không nói sớm, từ giờ trở đi, Vô Thường sống là người của ngươi, chết cũng là ma của ngươi!” Thanh âm rất có khí thế, nhất thời vang vọng liên hồi trong cả khoảng sân.

Phong Nhị Thập xanh mặt nhìn bộ dáng thỏa mãn không ngừng cọt lên cọt xuống khắp người mình của người nọ, bất chợt toàn thân giật đến phát run.

—

2. Chương 1-2

Tục ngữ có câu, ‘người không phong lưu uống thiếu niên’, cũng tức là người mà không phóng túng chơi bời thì không cách nào tận hưởng được hết niềm lạc thú tuổi trẻ. Đây chính là chân lý hoàn mỹ nhất trong cuộc đời một con người mà Liễu Vô Thường đã đích thân nhận định.

Hắn dùng nguyên tắc vững chắc gọi là ‘chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu’ để đánh chết lời Phật dạy: ‘sắc tức là không – không tức sắc’. Bởi thế, hắn cả ngày rong ruổi khắp nơi khắp chốn, phi lễ với nữ tử nhà lành, chọc ghẹo mỹ nam qua lại trên đường. Trong kinh thành chỉ cần là thiếu niên thiếu nữ có chút tư sắc, vừa nghe đến cái tên Liễu Vô Thường sẽ tức khắc liêu chết tránh đi, chỉ ước mong cả đời mình sẽ không bao giờ gặp mặt người này, thậm chí là không bao giờ nhận thức một người như vậy...

“Thiếu gia... ách... Thiếu gia... Vị này chính là đại công tử của Thừa tướng phủ, người... ách... người giữ ý một chút có được không?” Liễu quán gia vẻ mặt đau khổ không gì sánh được, nhìn thiếu gia nhà mình chán sống mà đi chòng ghẹo vị đại công tử kia, hết ăn đậu hũ rồi lại ăn đậu hũ...

“Cút! Bản thiếu gia đang nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt cùng mỹ nhân, ngươi náo loạn cái gì!” Liễu Vô Thường trách mắng vị quán gia kia một trận, ngay sau đó lại lập tức quay đầu lại nở một nụ cười tươi rói với khuôn mặt băng sơn ngàn năm không đổi đang ngồi ở đối diện mình.

“Mỹ nhân, ngươi vì sao không nói chuyện với Vô Thường, Vô Thường ta đã vì ngươi mà bao trọn Cẩm Tú lâu này rồi đó!”

Đáng chết! Sáng nay đáng ra Liễu thiếu gia có hẹn với hoa khôi của Thúy Hoàn lâu đến Cẩm Tú lâu này gặp mặt, chẳng ngờ, hoa khôi thế mà lại lỡ hẹn, ném thiếu gia qua một bên đường. Trong lúc Liễu Vô Thường nổi cơn thịnh nộ, bất chợt lại thấy lão bản Cẩm Tú lâu chạy ra ngoài cửa ngăn chặn một người, giải thích rằng Cẩm Tú lâu hôm nay đã bị người khác bao trọn. Khi ấy, Liễu Vô Thường đang nóng máu, vì thế liền lè rà lè rề bước xuống dưới lầu, dự định đi ra ngoài cửa tìm người gây sự.

Liễu quán gia chỉ đành căn dặn người dưới vài câu, chỉ sợ thiếu gia nhà mình bị thiệt. Không ngờ, thiếu gia vừa mới thấy mặt người kia thì sắc mặt đột nhiên đại biến, tức thì vui vẻ tươi cười, lập tức mời người nợ tiền vào Cẩm Tú lâu...

Mà người nợ lúc này chính là đang ngồi bên cạnh cửa sổ lạnh mặt mà buồn bực uống rượu. Băng sơn mỹ nhân đó, chẳng phải ai khác mà chính là đại công tử của Thừa tướng, tên gọi Hạo Vân.

Thiếu gia ơi là thiếu gia, người muốn trêu ghẹo người ta, ít nhất cũng phải mở to con mắt mà nhìn kỹ đối phương là ai trước có được hay không?

Quán gia trong lòng nơm nớp lo sợ, lại một lần nữa bước tới...

“Thiếu gia...”

Lời còn chưa nói hết, Liễu Vô Thường đã phóng một ánh mắt sắc như dao tới, nói, “Người có thấy phiền không, lập tức rút ra ngoài cửa cho ta, không được ta cho phép nhất thiết không được tiến vào!”

Chủ nhân nổi giận, thân làm thuộc hạ chỉ biết sờ mũi cúi đầu, mặt xám mảy tro mà đi ra ngoài cửa. Vừa ra khỏi Cẩm Tú lâu, hắn liền phân phó hạ nhân cấp tốc chạy về báo cho lão gia một tiếng...

Quản gia vừa đi khỏi, Hạo Vân liền nghiêng đầu tà tà nhìn về phía Liễu Vô Thường, “Liễu Vô Thường?”

Liễu Vô Thường thấy băng sơn mỹ nhân rút cuộc cũng chịu mở miệng, nhin không được và vui vẻ hẳn lên, ra sức gật đầu, vẻ mặt tràn ngập ý cười mà tiếp tục thò móng heo chòng ghẹo Hạo Vân.

“Nghe nói người yêu thích mỹ nhân?”

Liễu Vô Thường một lần nữa gật đầu như già tôi.

“Được! Ngày ba tháng năm, phủ Thừa tướng sẽ nghênh đón Đoàn Hồng - đệ nhất mỹ nữ Giang Nam vào cửa, nếu như người có thể cướp được nàng, phá hủy hôn sự này, ta liền đáp ứng người một chuyện.”

Đệ nhất mỹ nữ Giang Nam, một chữ cũng không rút ra bên ngoài mà lọt thẳng vào lỗ tai của Liễu Vô Thường, hắn nhất thời cực kỳ hưng phấn, nói, “Không thành vấn đề! Mỹ nhân đã phân phó, cho dù phải lên núi đao xuống biển lửa, Liễu Vô Thường ta cũng quyết không chần chừ...”

Hạo Vân đứng dậy, nếu việc đã thành, hắn cũng không muốn nấn ná lại đây thêm, tránh bị tên lưu manh này ăn đậu hũ...

“Mỹ nhân...”

Liễu Vô Thường đang muốn đuổi theo, lại nghe Hạo Vân nói, “Sau khi thành công, sẽ gặp lại ở Cẩm Tú lâu.”

“Được được!” Liễu Vô Thường vẻ mặt chảy dãi mà nhìn theo hình bóng tuyệt mỹ đang bay ra khỏi Cẩm Tú lâu kia.

Liễu Vô Thường trở về, vừa mới bước một chân vào Liễu phủ, một thanh âm vang dội tựa như sét đánh ngang trời giáng xuống đầu của hắn.

“Tên nghịch tử nhà ngươi! Người muốn phụ thân ngươi sớm ngày cưới hạc quy tiên có phải không?”

Liều Vô Thường vừa vào cửa đã gặp phải cha mình. Liều Ngôn, Liều đại lão gia lúc này đang đen mặt đứng ở sảnh đường trừng mắt nhìn hấn. Liều Vô Thường lại liếc mắt về phía Liều quản gia đang nơm nớp lo sợ núp ở một góc phòng, trong lòng liền sáng tỏ, nhất định là tên kia đã trở về cáo trạng với phụ thân hấn.

“Phụ thân, người không phong lưu uống thiếu niên, câu này chính là do phụ thân đã dạy hài nhi.”

“Người... Người... Người... Người... cái tên nghịch tử này! Thật không biết là người giống tích cách của ai nữa, phụ thân người cũng là một chính nhân quân tử đường hoàng, như thế nào lại sinh ra một cái tên sắc lang như là người vậy.”

“Phụ thân, người giờ mới biết sao, con của người chính là giống nương, ngay cả tính cách cũng giống. Nương chẳng phải cả ngày một bộ dạng si mê người đẹp.”

Đúng! Điểm này Liều Ngôn tuyệt đối tán thành, cái tính cách này... quả thực là giống nương tử của mình như đúc!

Trời cao a! Vì sao lại trừng phạt ta như vậy... Liều Ngôn khóc không ra nước mắt.

“Hài nhi, con đã trở về? Như thế nào, cuộc hẹn hôm nay rốt cuộc ra sao?” Một thân ảnh thướt tha diễm lệ lướt vào bên trong sảnh đường, người này đích thị là mẫu thân của Liều Vô Thường – Liều thị.

Liều Vô Thường hạ giọng ha ha cười mấy tiếng, đáp, “Nương, cuộc hẹn của nhi tử người hôm nay rất không tồi nha. Tuy rằng hoa khôi thả bò câu (*) cho nhi tử, thế nhưng nhi tử đã gặp được đại công tử của Thừa tướng a.”

() Thả bò câu: Bỏ boom = hẹn mà không đến*

“Là băng sơn mỹ nhân trong truyền thuyết?”

Liều Vô Thường gật gật đầu.

“Ăn được miếng đậu hũ rồi?”

Hấn lại gật đầu.

“Còn có cơ hội tái ngộ hay không?”

Gật đầu... Nhưng là Liều Vô Thường tựa hồ còn có điều suy nghĩ, nói, “Hấn muốn ta ngày ba tháng năm tới cướp kiệu của đệ nhất mỹ nữ Giang Nam. Nếu như thành sự, sẽ đáp ứng một yêu cầu của ta.”

“Hài nhi! Làm tốt lắm! Nương tuyệt đối ủng hộ cho con!”

Liều Ngôn đắm ngực giậm chân ôm tường rơi lệ...

Liều Vô Thường trái lại thanh thoi nói, “Việc này không khó, nhưng mà... đại công tử phủ Thừa tướng nổi tiếng cáo già, phải đề phòng một chút, bằng không đến lúc đó trộm gà không được còn mất nắm thóc, vậy thì rất thiệt nha.”

Liều thị gạt đầu, nhìn vẻ mặt âm thầm trù tính của nhi tử mình, lại nói, “Vậy có diệu kế gì?”

Liều Vô Thường quay đầu nhìn mẫu thân của mình, thần bí nói, “Nhi tử tự có tính toán.” Nói xong lại thần thần bí bí rời khỏi sảnh đường.

—

Phong gia, Giang Nam.

“Người nói, Đoàn nhi cô nương phải gả tới phủ Thừa tướng?” Phong Thập Nhị nhìn Phong Thập Tam mày ử mặt ê, hỏi.

“Ai bảo người đánh cho đại công tử Đoàn gia tàn phế, Đoàn gia kia đương nhiên là phải báo thù.”

Phong Thập Tam ‘hừ’ một tiếng, ném hột lạc vào miệng, lại nói, “Muốn báo thù, thì cứ để bọn họ báo thôi, nếu mà báo được, thì Phong gia đã sớm sụp đổ lâu rồi.”

Phong Thập Tam cũng không phải vì sợ Phong gia sụp đổ mà buồn bã. Đoàn Hồng kia chính là người mà hắn ái mộ đã lâu a... Hắn làm sao có thể cam lòng đây.

“Lúc nhỏ, ta đã để mặc cho người ức hiếp nhiều lần rồi, Thập Nhị, người có thể giúp đỡ đệ đệ của mình một lần hay không?”

“Muốn ta giúp? Được, theo quy tắc cũ!” Một lần giúp đỡ, ba mươi vạn lượng bạc, trả làm một lần, không cho ghi nợ, tiền trao cháo múc, đúng lý hợp tình.

Phong Thập Tam suy sụp, “Thập Nhị, tốt xấu gì ta cũng là thân huynh đệ của người...”

“Thân huynh đệ, cũng phải tính toán rõ ràng.”

“Phong Thập Tam do dự một hồi, ba mươi vạn lượng, hắn phải tích cóp mấy tháng mới có được a...”

“Nghe nói là ngày ba tháng năm. Thập Tam, ngươi cũng phải quyết định nhanh một chút, đừng trách huynh đệ không chịu giúp ngươi, chính là sớm đã có người nhờ vả ta rồi, người ta còn ra giá tới bốn mươi vạn lượng cơ...”

“Thành giao! Thành giao!” Phong Thập Tam vội vàng đồng ý.

Phong Thập Nhị cong môi, nói, “Được! Sau khi thành sự, ta muốn nhìn thấy ba mươi vạn lượng bạc chuyển vào trong ngân hiệu (*) của ta.”

() Ngân hiệu: chính là chỗ gửi tiền, tương đương với ngân hàng thời nay*

“Không thành vấn đề!”

—

Liễu phủ, Kinh thành.

“Đã tra ra rồi?”

“Hồi thiếu gia, tiêu hết một vạn lượng bạc...” Quản gia vẻ mặt nịnh bợ ngồi đối diện Liễu Vô Thường.

Vung chân đá mạnh một cước, Liễu Vô Thường lạnh mặt nhìn về phía quản gia, nói, “Bản thiếu gia chính là cần tin tức, không hỏi người là phải tiêu hết bao nhiêu tiền.”

Xoa xoa cái thắt lưng bị đá đến phát đau, quản gia lại lò dò bò tới, “Vị đại công tử của phủ Thừa tướng kia quả thực là vì tư tâm. Nghe nói hôn sự này là do Hoàng thượng chỉ định, thế nhưng chẳng biết vị công tử kia uống lộn thuốc gì mà cứ nhất quyết không đồng ý. Dù gì đi nữa, Đoàn Hồng kia cũng là mỹ nhân thiên hương quốc sắc khuynh nước khuynh thành a...”

“Bớt nói nhảm đi, trọng điểm!” Liễu Vô Thường lại đá hất một cái nữa.

Quản gia vội vàng né tránh, ha hả cười, nói, “Dạ, dạ, còn một tin đồn khác nữa, đó là vị đại công tử kia có tư tình với Hoàng thượng...”

Liễu Vô Thường nhíu mày, có tư tình với Hoàng thượng? Xem ra bản khoản lúc trước của hắn quả không sai.

“Thiếu gia, người này là đại thiếu gia của Thừa tướng phủ, tiểu nô thấy người vẫn là đừng nên chọc tới thì hơn, huống hồ, hắn còn cùng Hoàng thượng...”

“Sợ cái gì, nếu thực sự có tư tình, chỉ bằng lần gặp gỡ ở Cẩm Tú lâu ngày đó, ta đã sớm mất mạng rồi, làm sao có thể còn sống đến hôm nay. Nhất định là lời đồn nhảm, không thể tin được.”

“Thiếu gia, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất mà thôi. Tốt nhất vẫn là không nên...” Không nên thì tốt hơn, mấy chữ này của hắn chính là bị ánh mắt giết người của Liễu Vô Thường nhồi cho nuốt trở vào trong miệng...

“Lại đây!” Vẫy quần gia tới, Liễu Vô Thường gié vào tai hắn nói mấy câu, sau đó rời đi. Trước khi đi, còn đặc biệt dặn dò, “Cứ theo những gì ta nói mà làm, bảo đảm không có gì sai sót.”

Quần gia vẻ mặt bán tín bán nghi, cái hiểu cái không mà gật gù, bỗng nhiên, lại hỏi, “Thiếu gia... tiểu nô vẫn là cảm thấy không ổn...”

Liễu Vô Thường nghe vậy thì đáp, “Chết dưới hoa Mẫu Đơn, làm quỷ cũng phong lưu. Đi đi, sau khi đại công cáo thành, bản thiếu gia thưởng người năm nghìn lượng bạc.”

Quần gia vừa nghe thấy vậy, hai mắt lập tức sáng lên, “Dạ! Dạ! tiểu nô lập tức đi làm.”

“Khoan đã!” Quần gia vừa bước ra khỏi bậc cửa, Liễu Vô Thường đã lên tiếng gọi hắn quay lại.

Quần gia nhanh chóng xoay người, nói, “Thiếu gia còn có gì căn dặn?”

“Để ý xem bên Phong Thập Nhị có động tĩnh gì không. Ta nhớ... Đoàn gia và Phong gia từng có giao tình qua lại.” Mấy năm gần đây bận rộn việc tư, ngoại trừ sự kiện chấn động đại giang nam bắc hồi năm ngoái thì đã rất lâu rồi hắn chưa nghe được tin tức gì về Phong Thập Nhị.

Không biết lần này... có thể bắt được chút liên hệ cùng với người kia không.

“Dạ, tiểu nô lập tức đi ngay!”

Hồng lâu, Giang Nam.

Phong Thập Nhị ngồi ngay ngắn trong lầu, một năm trước, sau sự kiện hắn thiếu chút nữa đã phá nát chốn ăn chơi trác táng đệ nhất Giang Nam này, chỉ cần hắn tới đây thì đều được ân cần tiếp đón, phục vụ như là thượng khách tối cao...

“Phong thiếu gia... Hôm nay sao lại có thời gian rảnh rỗi ghé Hồng lâu vậy?” Tú bà Hồng lâu vẻ mặt niềm nở, nhưng là đáy lòng một mảnh sầu thương. Tên ác bá này lại tới, nhất định là không phải chuyện tốt

lành!

Phong Thập Nhị liếc mắt nhìn tú bà một cái, “Đương nhiên là có việc, người cho rằng Phong Thập Nhị ta là loại công tử bột ăn no rừng mỡ hay sao?”

“Dạ dạ, Xin hỏi Phong thiếu gia có gì phân phó?” Tú bà cúi đầu vâng vâng dạ dạ, cắn răng nuốt nước miếng, ta nhịn a!

“Nói cho bản thiếu gia một chút về lai lịch của đại công tử của phủ Thừa tướng ở Kinh thành.”

Tú bà nhú mào, chuyện của khách nhân vốn là những việc không thể nói cho người khác. Thế nhưng... hôm nay nếu như không nói cho tên Phong Thập Nhị này, vậy thì Hồng lâu e rằng cũng không cách nào tiếp tục mở cửa được nữa...

“Chuyện này... Đại công tử của Thừa tướng ở Kinh thành họ Hạo tên Vân, là mỹ nam tử đệ nhất kinh thành, tài hoa bức người, có thể nói là nhân vật tài mạo song toàn hiếm thấy thời nay. Năm ngoái, vào lúc hắc theo Hoàng thượng xuôi nam tuần sát, ta vừa vận được gặp gỡ một lần, quả thật là mỹ mạo sánh bằng Phan An (*).” Tú Bà dứt lời thì trầm mặc, không nói thêm gì nữa.

() Phan An: người đứng đầu trong tứ đại mỹ nam cổ đại*

Phong Thập Nhị đang cao hứng nghe kể về người kia, lại thấy tú bà im bất, nhướn mào, “Sao lại không nói nữa, tiếp đi!”

Chỉ thấy tú bà ghé sát lại gần, nhỏ giọng thì thầm, “Phong thiếu gia, sự tình phía sau, thiếp quả thực không dám nói, tội khi quân sẽ bị chặt đầu, thiếp không kham nổi.”

Phong Thập Nhị trừng lớn mắt phượng nhìn thẳng vào mặt Tú bà, hừ lạnh một tiếng, “Không nói, vậy cũng không còn cách nào khác. Đừng trách Thập Nhị ta không nể giao tình!”

Nói đoạn, hắc đứng dậy chuẩn bị rời đi. Tú bà thấy thế vội vàng kéo lấy tay áo Phong Thập Nhị, liếc mắt ra hiệu cho người hầu phía sau lui ra ngoài. Thoáng cái, trong phòng chỉ còn lại hai người tú bà và Phong Thập Nhị.

Tú bà thở dài nói, “Thiếp chỉ nói với một mình công tử, hy vọng công tử hiểu cho hoàn cảnh khó xử của thiếp, nhất thiết không được để chuyện này truyền ra.”

Phong Thập Nhị lại hừ hừ, một lần nữa ngồi xuống ghế.

“Nghe đồn đại công tử và đương kim Hoàng thượng có tư tình. Tuy rằng xung quanh nơi mà Hoàng thượng và vị công tử kia tạm trú có rất nhiều thủ vệ canh gác nghiêm ngặt, thế nhưng mỗi ngày đều có một mảnh

chấn dính máu bị thay ra. Thêm nữa, sắc mặt đại công tử ngày nào cũng tái nhợt, hẳn là chiếc chấn dính máu kia chính là nguyên do. Những cái còn lại công tử chỉ có thể tự mình phỏng đoán, thiếp cũng không dám kết luận điều gì.”

Âm chỉ rõ ràng đến như vậy, nàng ta còn nhọc lòng mà đẩy đưa cái gì. Phong Thập Nhị rút một tấm ngân phiếu từ bên trong tay áo ra, nói, “Hôm nay thưởng cho người, cất kỹ.” Nói xong nhét ngân phiếu vào tay tú bà, rồi dứt khoát xoay người rời đi.

Liễu Vô Thường nằm sấp trên giường, thường thức bức họa mỹ nhân mấy ngày trước gọi người mang tới phủ, trong miệng không ngừng hừ nhẹ, “Mỹ nhân a mỹ nhân, vì sao lại chỉ có thể nhìn mà không thể đụng chạm, thử hỏi Vô Thường làm sao chịu nổi a!”

Quản gia bên cạnh lần thứ một trăm lẻ tám ném tới một ánh mắt khinh bỉ. Thiếu gia nhà người ta ai nấy đều có tương lai đầy hứa hẹn, chỉ riêng thiếu gia nhà mình, như thế nào lại có cái đam mê này...

“Vụt!” Một ám tiễn thoáng cái bay vút vào trong phòng, thẳng một đường xuyên thủng bức họa mỹ nữ mà Liễu Vô Thường đang cầm trên tay, rồi cắm vào trụ gỗ...

Quản gia giật mình, vội vã bước lên kéo kéo Liễu Vô Thường. Nhưng là chỉ thấy người kia vẻ mặt ngây ngây ngốc ngốc, bộ dáng như hồn xiêu phách tán cả rồi. Quản gia thầm kêu không ổn, trong lòng suy đoán, phỏng chừng là ám tiễn kia đã dọa cho thiếu gia nhà mình một trận không nhỏ rồi đây. Khi hắn định bụng chạy đi báo cho lão gia một tiếng, lại thấy Liễu Vô Thường nhào tới bên này, gào khóc, “Mỹ nhân của ta, ai lại có thể nhẫn tâm như vậy, cư nhiên xuyên thủng một cái rồi...”

Nhất thời quản gia chết đứng, không biết phải làm gì mới được...

Liễu Vô Thường khóc chán khóc chê, mới rút mũi tên nhỏ ra, xé bỏ tờ giấy dán ở bên trên, mở rộng đọc thành tiếng, “Liễu công tử làm rất tốt, làm xong...” Hắn nhất thời nghẹn cứng miệng, sắc mặt không ngừng biến đổi lúc đỏ lúc xanh.

Xem ra là bị mấy chữ ở phía sau kích thích rồi, quản gia nghĩ vậy liền hảo tâm đến gần hỏi, “Thiếu gia, làm sao vậy?”

Liễu Vô Thường nhanh chóng cất tờ giấy đi, lắc đầu nói, “Không sao, người nhanh chóng thay ta tới phủ Thừa tướng, nói Liễu Vô Thường có việc xin gặp.”

Quản gia tự nhiên suy đoán, hẳn là có người tới tận cửa khiêu khích, cho nên công tử rốt cuộc đã nghĩ thông suốt mà không nhúng tay vào việc này nữa. Vì thế, hắn vô cùng cao hứng nhận lệnh rồi rời đi thay người nọ truyền tin.

Đợi đến khi quản gia đi rồi, Liễu Vô Thường mới một lần nữa mở tờ giấy ra đọc nốt mấy chữ còn lại: “...trăm nhất định có thưởng.”

Trăm! Trên đời này còn có ai dám tự mình xưng ‘trăm’? Không phải là tên sắc trư ngày ngày gà gà gặt gặt ngồi trên Kim Loan điện kia đó sao? Người này khi không lại tới quấy rầy mình ngắm mỹ nhân làm cái gì?

Đau lòng sờ sờ bức họa mỹ nhân vừa bị phá hỏng, lần sau vào cung nhất định phải nhớ kỹ món nợ này...

Phong Thập Nhị đang ở trong phòng thu dọn đồ đạc, Phong Thập Tam đứng ở một bên, tâm tình không yên, hỏi, “Thập Nhị, người vì sao lại lên kinh?”

Phong Thập Nhị lườm đối phương một cái, “Vì chuyện của người. Đương nhiên trở về sẽ người sẽ phải thanh toán toàn bộ chi phí.”

“Nhưng lên kinh rồi, người làm thế nào để giải quyết chuyện này cho ta?” Phong Thập Tam chán nản hỏi lại.

“Người là tên gốc à! Giang Nam là địa bàn của Đoàn gia, người bảo ta làm sao mà ra tay ở chỗ này được? Vậy không phải sẽ khiến cho Phong gia gặp thêm nhiều phiền toái hơn sao?”

Phong Thập Tam vừa nghe liền ập a ập ứng nói, “Thập Nhị... lên kinh... phải cẩn thận, đừng có gặp Liễu Vô Thường.”

Dù sao thì đối với người nhà hần vẫn là có lòng tin, thế nhưng, từ những ấn tượng cực kỳ sâu sắc đọng lại trong đầu vào cuộc hội ngộ mười năm về trước, lại thêm những giai thoại vang dội khắp nơi của Liễu Vô Thường kia, trong lòng cũng hơi lo lắng. Thập Nhị trời sinh mang gương mặt đẹp đến chết người, may mắn ra thì sẽ không đụng phải Liễu Vô Thường, còn nếu không may, tất nhiên sẽ dẫn tới những việc khó mà lo liệu, vậy thì thật quá gay go.

“Liễu Vô Thường? Là ai vậy?” Đối với người này căn bản Phong Thập Nhị hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Phong Thập Tam kéo tay hần, nói, “Là tên dâm ma nổi tiếng kinh thành, nam hay nữ đều ăn tuốt, chỉ cần có chút tư sắc, bất kể là gái hay trai hần đều tận dụng thời cơ ăn sạch đậu hũ, hơn nữa, nếu như chưa đạt được mục đích, chắc chắn không chịu bỏ qua.” Người này tội ác chất chồng, việc xấu không sao kể hết, xú danh đã sớm lan truyền khắp đại giang nam bắc rồi...

Phong Thập Nhị nheo đôi mày thanh tú, tựa hồ hơi hơi ghi nhớ trong lòng, “Không sao, ta sẽ chỉnh cho hần một trận, đến khi hần không dám xuất hiện ở trước mặt ta nữa mới thôi.”

Phong Thập Nhị chỉ chọn vài kiện y phục đơn giản, một ít đồ dùng hàng ngày, đóng gói hành trang xong xuôi liền phóng ra khỏi Phong gia...

Hôm nay tâm tình Liễu Vô Thường đặc biệt vui vẻ, kết quả liền hô bằng gọi hữu, rủ rê một đám người đi tới kỹ viện đệ nhất kinh thành: Thúy Hoàn lâu.

Vị hoa khôi của Thúy Hoàn lâu nọ vừa nhìn thấy oan gia chạy tới nơi này, liền nhớ tới chuyện ngày ấy mình thả bỏ câu hấn, vì thế biểu tình có phần cứng nhắc, nhờ ma ma ra trước hỏi thăm. Liễu Vô Thường cũng là người độ lượng, thoải mái nói, chỉ cần hôm nay hoa khôi kia hầu hạ cẩn thận, hấn sẽ không tính toán hiềm khích lúc xưa mà thứ lỗi cho nàng.

Vậy là vị hoa khôi kia cứ tiến ba bước lại lùi một bước, do do dự dự tiến vào phòng của Liễu Vô Thường.

Liễu Vô Thường một phen kéo nàng lại ôm vào trong ngực, áp sát lại đùa giỡn, “Mỹ nhân a, hương thơm trên người nàng thật sự là khiến cho Vô Thường ta nhớ đến phát điên!”

Hoa khôi thấy hấn vẫn như lúc trước, cũng bớt căng thẳng bất an đi ít nhiều, duyên dáng tươi cười, nói, “Nghe như Liễu công tử nói, chẳng lẽ ngài chỉ yêu thích mùi hương trên thân thể thiếp thôi sao?”

“Đâu có, đâu có, ta là nhớ thân thể của nàng...” Vừa nói, hai tay lại xấu xa lần mò vào bên trong y phục hoa khôi sờ soạng. Hành động này khiến cho đám hồ bằng cầu hữu ở một bên không khỏi reo hò tán thưởng, không khí trong phòng cũng vì thế mà náo nhiệt vô cùng.

Mà trái ngược với cảnh tượng sôi nổi này, ở căn phòng cách vách lại là tĩnh lặng lạ thường. Trong phòng ánh sáng mờ mờ, có thể lờ mờ thấy được hai người đang ngồi đối ẩm với nhau. Hồi lâu, một người lên tiếng, “Người thật sự muốn dùng hấn để phá hủy hôn sự này?”

Người còn lại cũng không nói câu gì, chỉ đơn giản uống rượu, một chén rồi lại một chén, cứ thế mà uống vào.

Nửa đêm, Liễu Vô Thường ăn no uống đủ, lắc lư thân mình đi sang phòng bên cạnh. Bên trong lúc ấy chỉ còn lại một người, mà người còn lại đã sớm rời đi không thấy tăm hơi.

Liễu Vô Thường vừa thấy mặt người kia, lập tức nhào tới, “Mỹ nhân, Vô Thường thực là cao hứng, người thể mà lại đồng ý hẹn gặp Vô Thường!”

Hạo Vân cũng không đẩy hấn ra, thanh âm lạnh lùng nói, “Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

Liễu Vô Thường một tay buông Hạo Vân ra, nhưng mà tay còn lại vẫn xấu xa đặt bên hông hấn, rút một

thứ ở bên trong ngực áo, đưa tới cho đối phương xem, “Người xem thử một chút, nếu như vẫn kiên quyết giữ ý định trước đây, tại hạ nhất định giúp người.”

Hạo Vân mở tờ giấy ra, liếc mắt một cái, sắc mặt liền tái nhợt, “Hắn là đang cảnh cáo người.”

“Mỹ nhân thật sự là thấu hiểu lòng người, người nọ chính là có ý tứ này.”

Hạo Vân đứng dậy nói, “Cứ theo định ước, người tiếp tục tiến hành, còn về phần người kia, ta sẽ đảm bảo để người không gặp phải chuyện gì.”

Liễu Vô Thường ha hả cười lớn, lại nói, “Mỹ nhân nói gì vậy, có thể phụng sự cho mỹ nhân, kể cả phải đánh đổi bằng cả mạng sống, tại hạ cũng cam lòng.”

Đẩy người đang bám dính trên thân thể mình ra, Hạo Vân đi tới cửa, nhẹ giọng nói, “Vậy thì tốt...” Sau đó mở cửa, bước ra ngoài.

Liễu Vô Thường uống một hớp rượu trong chén, nhẹ giọng nói, “Ăn điểm tiêu hồn mà mỹ nhân tặng này, tại hạ xin nhận.” Khẽ cười một tiếng, hắn lại lảo đảo về căn phòng cũ...

—

Sau khi xuất môn, Phong Thập Nhị cố tình chạy tới chỗ lân cận Đoàn gia dừng lại một lúc, lại thấy một loạt ánh mắt dò xét của đám người xung quanh, vì thế cong môi cười một cái, nhìn thì nhìn đi, nhớ kỹ, thiếu gia ta đã từng đi đến chỗ này.

Một chiếc kiệu từ từ ra khỏi đại môn Đoàn gia, Phong Thập Nhị tinh mắt nhận ra đó là kiệu gấm màn hoa đặc biệt dùng để Đoàn Hồng ngồi. Hắn lập tức đứng lên, chạy ra giữa đường, chặn kiệu.

Nam nhân đi đằng trước thấy thế quát to, “Phong Thập Nhị! Người thật to gan, đây chính là kiệu của thiếu phu nhân tương lai của phủ Thừa tướng, cớ như người mà cũng dám chặn hay sao?!”

Phong Thập Nhị hát hàm, “Vì sao không dám?”

“Cẩn thận cái đầu cầu của nhà người!” Chó cậy thế chủ, có phủ Thừa tướng làm chỗ dựa, người nhà họ Đoàn lại càng hung hăng hùng hổ hơn.

“Ha ha, đầu của Phong Thập Nhị ta làm bằng sắt, cứng lắm, cũng không có mấy người có thể lấy được đâu.”

Phong Thập Nhị hí mắt, không hề để ý tới đám nô tài thùng rỗng kêu to kia, nói với người trong kiệu, “Đoàn Hồng, nếu không phải Thập Tam nhà ta một lòng mê đắm người, ta đã lập tức đoạt lấy mạng nhỏ

của người rồi, Nhưng mà... Nếu đã là người Thập Tam coi trọng, Phong Thập Nhị ta cũng không ngại chơi đùa với người một phen!”

Thanh âm của Đoàn Hồng từ trong kiệu nhẹ nhàng truyền ra, “Phong Thập Nhị, người yên tâm đi, mối thù của đại ca, Đoàn Hồng ta nhất định tìm người báo!”

“Được, có khí phách. Vậy Phong Thập Nhị liền tặng cho Đoàn tiểu thư một đại lễ, hỉ yến của Đoàn tiểu thư cùng với đại công tử Thừa tướng phủ ở Kinh thành, ta nhất định có mặt.”

Nghiêng người sang một bên để kiệu của Đoàn Hồng đi qua, Phong Thập Nhị nhìn theo, hừ lạnh một tiếng. Người nhà họ Đoàn thật đúng là cùng một bọn ra vẻ đức đức hạnh hạnh. Đệ nhất mỹ nữ Giang Nam? Muốn gả vào phủ Thừa tướng, cũng phải xem bản thiếu gia đây có đồng ý hay không đã.

Đạo qua phố xá một vòng, thu xếp ổn thỏa những chuyện cần thiết, Phong Thập Nhị lại về nhà thu dọn ‘đồ dùng thiếp thân’, sau đó, nhân lúc nửa đêm trèo tường ra khỏi đại viện Phong gia, ung dung nhàn nhả bắt đầu hành trình Bắc tiến...

Liều gia, Kinh thành.

Liều Vô Thường kích động chạy vào phòng mẫu thân, “Nương! Ta xuôi nam để đón mỹ nhân đây!”

Liều thị vẻ mặt nghi ngờ hỏi, “Mỹ nhân? Ai?”

“Thập Nhị thiếu của Phong gia.” Liều Vô Thường hì hì cười, đặt mông ngồi xuống, cầm lấy một quả nho trên bàn tự ném vào trong miệng.

“Phong Thập Nhị muốn lên kinh?” Tại sao nàng lại không biết chuyện này?

Liều Vô Thường cười đến là sung sướng, mạnh mẽ gật đầu, “Vừa nhận được thư của Phong gia, còn chưa có nói với phụ thân, hài nhi đã tức tối tối đây báo với nương rồi đó. Hài nhi có ngoan không? Mẫu thân mỹ nhân, người thưởng cho hài nhi một cái hôn đi.”

Liều thị tiến tới tặng cho Liều Vô Thường một cái hôn thật kêu, lại nói, “Ngaoan, thực sự là nhi tử ngoan của nương mà! Vậy người nhanh chóng đi đi, nghe nói tính nết của Phong Thập Nhị vô cùng đặc biệt, người phải cẩn thận một chút.”

“Nương yên tâm, hài nhi nhất định thành công ôm mỹ nhân về!” Ném quả nho cuối cùng vào trong miệng, Liều Vô Thường vui vẻ đứng lên, lớn tiếng gọi, “Quản gia, thu dọn một chút, chúng ta nhanh chóng lên đường.”

“Đến ngay, đến ngay, thiếu gia.” Quân gia đang hối hả chạy qua chạy lại đến thở còn không kịp. Có trời mới biết, thiếu gia nhà hắn một khắc trước vừa nhận được tin, một khắc sau đã liền ra lệnh cho hắn đi thu dọn hành trang, ngay cả thở cũng chưa kịp, đã lại thấy người í ới gọi lên đường...

Liễu Vô Thường vừa bước chân ra khỏi cửa phòng, Liễu thị ở đằng sau lại hỏi, “Từ từ, lần trước không phải người nói sẽ làm việc cho đại công tử của phủ Thừa tướng hay sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy Phong Thập Nhị phải làm sao bây giờ?”

“Nương yên tâm, nhi tử làm việc luôn có chừng mực. Nhi tử đi đây.” Nói xong, Liễu Vô Thường xoay người tiêu sái rời đi...

Liễu thị nhìn theo bóng dáng đang dần dần tan biến của nhi tử nhà mình, quay người thì thào nói, “A di đà phật, thiện tai thiện tai, trời cao phù hộ, nhất định đừng để Thập nhị thiếu của Phong gia bị Vô Thường nhà chúng ta lừa gạt...”

Tội lỗi, tội lỗi! Liễu thị ở trong lòng thầm nhủ một câu như thế.

Dọc đường Phong Thập Nhị không ngừng rêu rao gây sự chú ý, mỗi một chỗ đi qua nhất định không làm hỏng hình tượng mà chính mình đã vất vả dựng lên, liên tục phá tiệm, đập quán, chọc người. Những thành trấn hắn đi qua chẳng khác nào vừa bị đại nạn châu chấu tàn phá, tai họa liên miên. Chủ quán khắp nơi oán than, quan lại thì nhức đầu không thôi, chỉ mong tên ôn thần này nhanh chóng rời đi.

Nhưng Phong Thập Nhị này cứ như muốn đùa dai, mỗi lần đi qua một nơi nào đó, nhất định phải dừng chân lưu lại một vài ngày, chờ đến khi chơi đùa tận hứng rồi mới ném lại một xấp ngân phiếu mà bỏ đi...

Hắn không vội, dù sao thì từ giờ tới ngày mồng ba tháng năm vẫn còn ba tháng. Hắn cứ chậm rãi rong chơi, chỉ cần trong ba tháng này có thể tới được Kinh đô, thế là được rồi.

Trái lại, Liễu Vô Thường đi đón Phong Thập Nhị lại có phần vội vã. Phải nói đích thực có chút gấp gáp, chỉ sau sáu ngày, hắn đã có mặt ở thành Dương Châu cách Kinh thành những mấy trăm dặm rồi. Sau khi đến Dương Châu, Liễu Vô Thường lại dừng ngựa đóng quân, ngông nghênh mà bao trọn kỹ viện lớn nhất trong thành, hưởng phúc yển oanh kề cận.

Mà Phong Thập Nhị cứ chậm rãi lên đường, mãi một tháng sau mới tới Ninh Huyền phủ ở gần Dương Châu. Trước khi hắn tới nơi này một ngày, quan lại ở Ninh Huyền phủ đã nhận được tin tức, vì thế hạ lệnh toàn thành tạm dừng kinh doanh trong ba ngày, đồng thời cũng phái người thúc ngựa cấp tốc đưa công văn thông báo tới thành Dương Châu. Vì thế...

Phong Thập Nhị vừa bước chân vào cửa thành Ninh Huyền liền bị một đám quan binh không có mắt bao vây. Hắn không nhanh không chậm tháo bao hành trang đã vơi đi phân nửa ở trên lưng xuống, trên đường đi đã dùng không ít được, hiện tại chỉ còn hơn một nửa mà thôi, nhưng để đối phó với đám người này thì cũng dư sức rồi.

Từ trong hành lý rút ra một chiếc bình nhỏ, Phong Thập Nhị lẩm bẩm, “Phong Thập Nhị ta không lạm sát người vô tội, nhưng những kẻ cản đường trước mặt này thật đáng ghét. Đây là ‘Tô ma tán (*)’ trong truyền thuyết, chính là thứ mà năm đó giáo chủ Ngũ độc giáo tặng cho phụ thân và mẫu thân ta. Chiếc bình này quả thực xinh đẹp, Thập Nhị ta vẫn luôn không nỡ dùng, nhưng...”

() Tô ma tán: Được làm từ đại toàn thân --*

Có thể có nhiều người không biết ‘Tô ma tán’ là cái gì, thế nhưng người chưa từng nghe danh Ngũ độc giáo thì lại không được nhiều cho lắm. Vì thế đám binh lính kia liên tục thối lui. Đáy mắt Phong Thập Nhị lóe lên một tia hung hiểm, mở nắp bình sứ trong tay... bất ngờ một hồi thanh âm truyền tới.

Tiếp đó, Phong Thập Nhị cảm thấy mình bị ôm vào lồng ngực của một người...

“Mỹ nhân~~ \$ \$Nhớ chết ta rồi...” Người vừa tới đích thị là Liễu Vô Thường.

Phong Thập Nhị thuận tay lật lật bàn tay lại, đổ chút dịch thủy bên trong bình sứ ra, tức tốc vẩy lên đầu của Liễu Vô Thường.

Chất lỏng từ trên đỉnh đầu chảy xuống, nhỏ giọt vào trong cổ áo...

Liễu Vô Thường lập tức co quắp nằm trên mặt đất, toàn thân xụi lơ như bùn nhão, miệng phát ra những thanh âm loáng thoáng mơ hồ, “Đẹp quá... quả thực là ... quá đẹp...”

Phong Thập Nhị liếc nhìn đồng bọn bùn nhão bởi vì trúng độc mà lăn lê trên mặt đất thế nhưng vẫn không quên chọc ghẹo mình kia, vung chân một cước đá bay. Bỗng chốc lại nghe một thanh âm yếu nhược từ cách đó không xa truyền tới...

“Phong... Phong thiếu gia... Thủ hạ lưu tình... Thủ hạ lưu tình...”

Phong Thập Nhị nâng tầm mắt, chợt thấy một đồng thịt béo ở phía cổng thành loạng choạng chạy tới đây, vì thế tạm thời dừng tay. Xem ra cái tên béo mỡ một thân quan phục kia chính là huyện lệnh phủ Ninh Huyền rồi.

Khi khối thịt béo kia còn cách Phong Thập Nhị ước chừng trăm thước thì bất ngờ dừng lại, hốt hển thở dốc, hồi lâu mới hoán khí, hít sâu một hơi nói, “Phong thiếu gia... Vị này chính là Kinh thành Liễu ... (âm ma:v) ... ách... Liễu thiếu gia, Liễu Vô Thường, ngài nhất định không được giết...”

Phong Thập Nhị vừa nghe người nọ nói vật thể bay trên trời rơi xuống vừa phi lễ với mình chính là Liễu Vô Thường, liền nhớ tới lời của Phong Thập Tam đã nói trước lúc xuất môn.

‘Tên dâm ma nổi tiếng Kinh thành... nam nhân nữ tử đều ăn tuốt... vì để đạt được mục đích cuối cùng, bất cứ thủ đoạn nào cũng không từ...’

Hắn cười lạnh một tiếng, thì ra là Liễu Vô Thường trong truyền thuyết, vô sỉ đến không còn thuốc chữa nữa rồi...

“Mang đao tới đây!” Phong Thập Nhị hẳn chính là nhìn thấy Liễu Vô Thường kia thì đặc biệt khó chịu, nhất định phải phế bỏ tên này thì hắn mới giải được cục tức trong lòng...

Mập huyện lệnh kia vừa nghe người nọ muốn dùng đao, hai chân nhất thời nhũn ra, sau đó mồ hôi lạnh túa ra từng giọt, run run rẩy rẩy nói, “Phong thiếu gia... Ngài tha cho ta đi...”

Liễu Vô Thường lúc này đang co quắp trên mặt đất, toàn thân vô lực như một đồng bùn, nghe người nọ nói thế thì cố gắng mở miệng, “Khó... khó thở...”

Mập huyện lệnh vội vàng sai thủ hạ đỡ hắn dậy, sau đó lại sai người dâng đao cho Phong Thập Nhị. Trường đao bóng loáng hắt từng tia sáng lên gương mặt mang đầy ác ý của Phong Thập Nhị, khiến cho những người vây xem không khỏi rung mình lùi về phía sau, ánh mắt tội nghiệp nhìn về phía tên hoa si Liễu Vô Thường lúc này vẫn còn tê liệt ngổn trên mặt đất...

Phong Thập Nhị giơ đao sau đó mạnh tay chém xuống...

“A...” Những người có mặt ở đây nhất thời không đành lòng nhìn thẳng, vội vàng che mắt ôm mặt.

Lại nghe ‘keng’ một tiếng! Thanh đao trên tay Phong Thập Nhị mãnh liệt rơi xuống đất, mà người cũng bị chấn động thối lui về sau mấy bước. Hắn tận lực ổn định thân mình, giận dữ nhìn về phía tên đầu sỏ vừa ra tay cản trở...

Ở phía sau lưng huyện lệnh và quần chúng lúc này đã xuất hiện thêm một người. Người nọ khuôn mặt lãnh diễm không gì sánh được, toàn thân đã thể còn tản mát một loại hàn khí bức người.

Khi Phong Thập Nhị còn đang cân nhắc xem người này có thân phận gì thì mập huyện lệnh kia thể nhưng đã tự động xoay người, thập phần cung kính chào hỏi.

“Hạo công tử...”

Hạo Vân không chú ý đến hắn, thẳng tắp nhìn về phía thiếu niên đang đứng giữa vòng vây, “Thập nhị thiếu của Phong gia quả nhiên đúng như đồn đại, thủ đoạn độc ác, lòng dạ khó lường.”

“Không dám, không dám.” Phong Thập Nhị vô thanh vô tức xoa nhẹ cánh tay còn đang tê rần. Người này công lực cao thâm, chắc chắn thuộc hàng cao thủ, theo tình huống trước mắt, hẳn là ‘đồng đẳng’ với đồng bần kia. Tuy rằng, khí chất và bộ dáng của hai kẻ nọ hoàn toàn tương phản...

Liễu Vô Thường cố gắng lặn lặn thân thể nhìn lại đằng sau, vừa thấy Hạo Vân, ánh mắt nhất thời phát sáng, há miệng hàm hồ kêu, “Đẹp quá... đẹp quá... Thực là rất đẹp...”

Mập huyện lệnh kia hổ thẹn vô cùng, có chút hoài nghi văn kiện chính mình phát tới Dương Châu ngày hôm qua, có phải là trong lúc khẩn cấp đến u mê mà gửi nhầm người rồi hay không...

Hạo Vân đi tới phía trước, một phen tóm lấy Liễu Vô Thường ném cho huyện lệnh. Mập huyện lệnh vì thế loạng choạng một cái, Liễu Vô Thường hiện tại toàn thân như một cây thịt nhuyễn triệt để dựa vào người hắn.

Phong Thập Nhị đoán chừng nam nhân lãnh diễm trước mặt đây chính là mục tiêu trong chuyến Bắc tiến của mình, liền tỉ mỉ quan sát một phen. Ngũ quan có thể xem là đặc biệt tinh tế, mi không họa mà đen, môi không tô mà ướm, mắt phượng mày ngài lại mang theo chút dương cương, gương mặt trái xoan như nữ tử lại pha lẫn vài phần khí phách của nam nhi. Mỹ mạo tuyệt trần như thế có thể xem là nhân gian hiếm thấy, chẳng trách... chẳng trách quân lâm một nước cũng rơi vào khuynh đảo một hồi...

Nhưng là Phong Thập Nhị cũng xem nhẹ vẻ sắc bén lạnh lẽo ẩn giấu bên trong cặp mắt phượng kia, trực giác cho hắn biết, người này rất khó đối phó... Xem ra hắn phải cẩn thận tính toán một chút, mới có thể hoàn thành việc đã hứa với Thập Tam.

Mắt thấy huyện lệnh mập đã đưa Liễu Vô Thường vào trong thành, Phong Thập Nhị phỉ phỉ bụi bám trên người, chỉnh trang y phục, ngông nghênh tiến vào theo...

Chính là khi hắn đi lướt qua người Hạo Vân, lại bị người vương tay chặn lại. Hắn quay đầu nhìn người nọ, hỏi, “Có chuyện gì?”

“Giải được.”

Tất nhiên là giải được cho đồng bần Liễu Vô Thường kia rồi, thế nhưng Phong Thập Nhị giả ngốc, “Tên vô sĩ kia phi lễ với bản thiếu gia, bản thiếu gia chẳng qua là dạy dỗ hắn một chút, giải được, chờ khi ta rời đi tự khắc sẽ đưa.”

Đừng hòng ta cho! Cứ để hắn cả đời tàn phế như thế đi. Dám cả gan ăn đậu hũ của bản thiếu gia, ta đây sẽ khiến hắn suốt kiếp này cũng không ăn được nữa.

Hạo Vân chậm rãi buông tay, Thập nhị thiếu gia của Phong gia... Vì sao trong kế hoạch lại xuất hiện một nhân vật khó nhằn như thế...

Phong Thập Nhị đi vào trong thành. Khi ở ngoài thành lúc trước, hắn vẫn thấy mấy bóng người mờ mờ ám ám trà trộn vào đám dân thường vây xem. Mấy người này dọc đường đã bị hắn giày vò bao nhiêu như thế, thật sự là không biết học khôn. Đoàn gia sao lại diễn mãi mấy trò mèo này chứ. Phong Thập Nhị thấy rất không thú vị mà khẽ lắc đầu, một lần, hai lần hắn còn có hứng thú đùa giỡn, quá nhiều lần tái diễn, hắn cũng biết chán nản.

Đi đến giữa ngã tư đường, hắn lắc mình nấp vào một vách tường của một ngõ nhỏ, chờ mấy tên ngu muội kia sa lưới để xử lý một phen. Thế nhưng chờ mãi vẫn không thấy người xuất hiện, Phong Thập Nhị lại đi ra khỏi con hẻm, nhưng đập vào mắt hắn chính là ánh mắt của Hạo Vân. Hắn còn đang tự hỏi đám người kia vì sao lại biến mất vô tung, thì ra là vị đại gia này trấn giữ ở đây cho nên bọn chúng không dám lộ liễu đuổi theo hắn nữa.

Hạo Vân tiến lên vài bước, đứng trước mặt Phong Thập Nhị nói, “Trước mặt nhiều người khó giữ bí mật, cho nên ban nãy không tiện nói nhiều. Phong huynh đệ, tại hạ có chút chuyện muốn nói với người.”

Phong Thập Nhị sảng khoái đáp ứng, vì vậy hai người tới một tửu lâu gần đó, chọn lấy một gian phòng tao nhã vào ngồi.

Phong Thập Nhị nói, “Hạo công tử tìm tại hạ có chuyện gì?”

Hạo Vân biết Phong Thập Nhị là một người thẳng thắn, cho nên không nói vòng vo, “Phong công tử là người ngay thẳng, tại hạ cũng không quanh co nữa. Xin hỏi, Phong công tử lần này lên kinh là có chuyện gì?”

Phong Thập Nhị im lặng một lúc, lại nói, “Tại hạ lên kinh vì chuyện gì thì có quan hệ gì với Hạo công tử?”

Hạo Vân nói, “Nếu thực sự là hoàn toàn không dính dáng tới Hạo mỗ, đương nhiên tại hạ sẽ không can dự. Nhưng mà... tại hạ nghe nói Phong huynh đệ hình như có chút ân oán với Đoàn gia?”

“Đó cũng không phải loại chuyện mà Phong Thập Nhị ta theo đuổi. Từ trước tới nay, ta hành sự không bao giờ bận tâm đến chuyện người ta tới cửa trả thù.”

“Nhưng... tại hạ lại nghe nói, thập tam thiếu của Phong gia hình như có tình ý với nhị tiểu thư họ Đoàn...”

“Ha ha, Phong Thập Nhị là Phong Thập Nhị, Phong Thập Tam là Phong Thập Tam. Hạo công tử, ngài nên đi tìm Thập Tam chứ không phải tìm ta.” Dứt lời liền đứng lên, không hề chạm vào chén rượu trên bàn lấy một cái...

Sau khi Phong Thập Nhị rời đi, Hạo Vân cũng đứng dậy đi ra bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy thân ảnh thuần trắng của người nọ từ từ ra khỏi tửu lâu...

Lại nói tới Liễu Vô Thường, sau khi được huyện lệnh mang về phủ đệ liền được đặt ở trên giường để mời

đại phu tới xem bệnh. Không ngờ, tên dâm ma nọ lại lộn người một cái đứng lên, hai mắt sáng ngời, miệng mồm nhanh nhẹn nói, “Bản thiếu gia khỏe rồi, các người bảo mấy đại phu vớ vẩn đó về đi.”

Quả tim huyện lệnh mập vốn dĩ cũng không được khỏe lắm, chứng kiến một màn này thì kinh hãi không thôi. Vì thế, phong vân hoá chuyển, người bệnh hiển nhiên đổi thành huyện lệnh mập, còn Liễu Vô Thường thì thừa cơ hỗn loạn, nhàn nhã ra khỏi phủ nha...

Mỹ nhân của hắn đã đến rồi. Liễu Vô Thường nhin không được mà âm thầm hít sâu vài cái. Người nọ vẫn thô lỗ như lần đầu gặp mặt.

Thập nhị thiếu của Phong gia.

Phong Thập Nhị của hắn.

Liễu Vô Thường vui vẻ huýt sáo chạy đi tìm người, dọc đường vẫn đợi chờ cơ hội được nhìn thấy những người đẹp thoáng qua khác. Tuy rằng cũng không mấy hy vọng sẽ gặp được mỹ nhân ở một huyện phủ nhỏ bé như thế này, thế nhưng, hiện tại đã có hai cực phẩm mỹ nhân ở tại đây rồi, nói không chừng còn có thể may mắn bắt gặp một khúc tình diễm lệ nào đó thì sao...

Hiện tại Liễu Vô Thường đã đem chuyện hắn bị Phong Thập Nhị dội độc toàn thân vút lên tận chín tầng mây.

Phong Thập Nhị tin rằng đêm tối chính là thời điểm mà bọn đạo chích xấu xa thích ra khỏi cửa nhất, vì thế, hắn sờ sờ một xấp ngân phiếu mang theo trên người rồi ra bắt đầu dạo chơi. Tiền bạc vẫn là không thể thiếu được, mang theo suy nghĩ ấy, Phong Thập Nhị bước ra khỏi khách điểm vừa thuê...

Vì sao tối nay đường lớn lại vắng lặng như vậy? Liễu Vô Thường khó hiểu nhìn trời, trên trời một vầng trăng sáng, trái lại phố xá không một bóng người. Nay tình này cảnh, quả thực là càng thêm vắng vẻ.

Và thế là một hồi mộng tưởng gặp gỡ mỹ nhân đêm nay của Liễu Vô Thường, cứ thế tan thành mây khói...

3. Chương 2

Phong Thập Nhị vừa đi loanh quanh khắp đường ngang ngõ tắt vừa âm thầm suy tính trong lòng, có phải mình nên rời khỏi cái thành trấn bé nhỏ nhằm chán này sớm một chút hay không. Đường nhiên, chuyện đáp ứng với Hạo Vân rằng sẽ đưa thuốc giải tới cho một người nào đó đã sớm bị hắn quên sạch đến không còn một mảnh...

Vì thế, sáng hôm sau, Phong Thập Nhị liền thu dọn đồ đạc tùy thân, rời khỏi phủ Ninh Huyền mà hắn cảm thấy cực kỳ buồn tẻ này.

Mà bên kia, sáng sớm, khi vừa thức dậy, Hạo Vân đã thấy Liễu Vô Thường đang tươi cười đến xán lạn đứng ở ngay ngoài cửa, sau lưng còn dắt theo một đám hạ nhân.

Lạnh mặt liếc nhìn một đồng đồ ăn thức uống mà bọn chúng bưng trên tay, Hạo Vân chẳng nói chẳng rằng đảo mắt về phía Liễu Vô Thường. Ánh mắt kia lạnh lẽo đến mức có thể đông chết người, thế nhưng Liễu Vô Thường căn bản lại không phải thường nhân, cho nên dù rằng ánh mắt Hạo Vân có lạnh thế chứ lạnh nữa, hắn vẫn há miệng cười toe toét mà nói một câu ‘sáng an’ được...

“Hạo công tử~ Vừa sáng ra đã có thể nhìn thấy công tử, Vô Thường thực sự cảm thấy phi thường may mắn.” Đương nhiên, phối hợp với lời này chính là một bộ dạng si mê của hắn.

Hạo Vân lựa chọn từ bỏ phương thức dùng ánh mắt sắc lạnh để đối phó với Liễu Vô Thường. Hắn cất bước đi ra ngoài phòng, đóng cửa rồi tiến thẳng về phía trước. Không cần phải nói, màn giả vờ trúng độc kia chính là diễn cho Phong Thập Nhị xem, bất quá đối phương dường như không chút mảy may cảm kích.

“Hạo công tử~”

Liễu Vô Thường từ phía sau vội vã chạy theo, Hạo Vân cũng không thêm phản ứng, một mạch đi tới đại sảnh đường.

Sau khi Liễu Vô Thường đi theo Hạo Vân vào trong đại sảnh, Hạo Vân ngồi xuống, hắn cũng mặt dày mày dạn mà dán lên, bắt đầu sự nghiệp ăn đậu hũ vĩ đại của mình.

Hạo Vân một phen nắm lấy móng heo xấu xa của người nọ, nói, “Nghe nói Liễu công tử đặc biệt tới đây để đón Phong Thập Nhị, bất quá, tại hạ nghe nói, Phong gia thập nhị thiếu sáng sớm hôm nay đã rời khỏi phủ Ninh Huyền rồi, vì sao Liễu công tử còn chưa đuổi theo?”

Liễu Vô Thường rất ‘cố gắng’ muốn thoát khỏi sự khống chế từ bàn tay của Hạo Vân, thế nhưng hoàn toàn vô ích. Hắn nhú mào, “Hạo... Hạo công tử, lực tay của người thực tốt... Hắc hắc.”

Hạo Vân bỏ tay Liễu Vô Thường ra, nói, “Lần này xuôi Nam, tại hạ là vì phụng mệnh đi đón nhị tiểu thư của Đoàn gia. Người cứ làm chuyện của người, còn ta tự lo liệu rắc rối của mình. Nếu có sai sót, chỉ sợ là cả ta và người cũng đều không chống đỡ nổi.”

Hàm ý của câu nói này, trong lòng Liễu Vô Thường tất nhiên hiểu rõ, thế nhưng hắn chính là loại người càng biết rõ lại càng thích giả vờ ngu ngơ. Liễu Vô Thường khoanh tay trước ngực, nói, “Hạo công tử, Tuy rằng người và ta còn có nhiều cơ hội gặp gỡ, thế nhưng chỉ cần vài ngày không thấy mặt đã như xa cách tận ba thu, Vô Thường đích thực tương tư...”

Liễu Vô Thường còn muốn tiếp tục nói thêm vài lời buồn nôn khác thì ngoài cửa đã vang lên một thanh âm quen thuộc.

“Thiếu gia, thiếu gia người không sao chứ?”

Liều Vô Thường coi như chưa nghe thấy, toàn thân dựa lên người của Hạo Vân, “Hạo công tử...”

“Thiếu gia, tiểu nô lo lắng chết được. Nghe nói thiếu gia bị trúng độc.”

Hắn vẫn một mực không thềm chú ý...

“Hạo công tử... người nói ta và người cùng đi...”

“Thiếu gia, để tiểu nô xem người có bình an hay không...”

Hạo Vân dứt khoát đứng dậy, nói, “Chỗ này để lại cho Liều công tử và Liều quản gia là được rồi. Tại hạ còn phải chuẩn bị lên đường xuôi Nam. Đúng rồi, Liều công tử không cần đi theo tại hạ, xem ra Dương Châu hiện tại cần có Liều công tử hơn.”

Trong phòng lớn thoáng chốc chỉ còn lại Liều Vô Thường và Liều quản gia, ngay cả đám hạ nhân vốn đang ở bên cạnh Hạo Vân cũng về cái lần đi mất dạng.

Liều Vô Thường trừng mắt nhìn Hạo Vân đi khỏi tầm mắt của mình. Đợi đến khi thân ảnh kia hoàn toàn tiêu thất, hắn mới quay lại mỉm cười nói, “Quản gia, người thật sự đủ khả năng phá hỏng chuyện tốt của thiếu gia nhà người a.”

Liều quản gia vẽ mặt kinh hãi lắc đầu liên tục, lại cuống quýt xua tay, “Không... Tiểu nô, Tiểu nô không dám...”

Vì thế, ngày hôm đó, bên trong phủ đệ của huyện lệnh phủ Ninh Huyền liền truyền ra một tiếng kêu vô cùng thảm thiết, thậm chí tiếng vang còn triền miên không dứt bên tai, khiến cho bách tính nơi này mười năm sau vẫn còn nhớ mãi...

Liều Vô Thường lắc lư nằm trong kiệu gỗ, trên tay cầm bức họa mỹ nhân vẫn luôn luôn mang theo bên mình, vừa nhỏ dãi vừa khẽ gọi hai tiếng ‘mỹ nhân’. Mà Liều quản gia thì tinh thần uể oải đi đằng sau kiệu, không dám lên tiếng nhắc nhở thiếu gia nhà mình rằng hình tượng của hắn hiện tại đáng khinh biết bao nhiêu...

Ngày hôm qua mới bị chính một trận như thế, toàn thân vẫn còn đang đau nhức không thôi, Liều quản gia cơ bản không dám lại chọc vào vị thiếu gia này nữa. Thiếu gia nhà hắn chính là hóa thân của một con quỷ giết người không thấy máu nha, cư nhiên lại nở giầy vò một thủ hạ tận tâm như thế... Liều quản gia ủy khuất mà âm thầm gạt đi những giọt lệ đã rơi trong lòng...

“Quản gia!”

Thanh âm của Liễu Vô Thường bỗng nhiên truyền tới. Liễu quán gia tức tốc hồi thần, chạy lên phía trước hỏi, “Thiếu gia có gì phân phó?”

“Nơi này còn cách Dương Châu xa không?”

“Hồi thiếu gia, nhiều lắm là nửa canh giờ nữa sẽ tới.”

“Dương Châu gần đây có chuyện gì mới mẻ thú vị hay không?”

Quản gia tự hỏi một chút, loại bỏ những đề tài mà thiếu gia không có hứng thú, sau đó đáp, “Hôm qua, hoa khôi của Hồng Tụ Chiêu nói muốn du ngoạn bến tàu Dương Châu nửa tháng, nghe đâu là vì đệ nhất mỹ nữ Giang Nam tới đây, cho nên đặc biệt cố ý chuẩn bị...”

“Còn gì nữa?”

“Còn có... A, còn có trưởng nữ Niên gia mấy ngày nữa mở hội đấu võ kén rể, hình như là ... ngày mai sẽ bắt đầu.”

“Tiếp đi.”

“Tiếp theo... Không có...” Quản gia không nghĩ ra còn đề tài gì khiến cho thiếu gia hứng thú nữa.

Liễu Vô Thường nói, “Không có? Ta thấy quản gia ngươi có phải cảm thấy mình sống quá lâu rồi không? Bản thiếu gia ta xuôi nam chuyến này là vì cái gì, ngươi đã quên?”

Quản gia gần như phản xạ tức thì mà nói, “Không quên! Thiếu gia là đi đón Phong gia thập nhị thiếu, cho nên mới xuôi Nam.”

“Vậy ngươi tại sao lại nói không còn gì để báo?”

Quản gia lại run rẩy một hồi, “Sáng nay Tiểu nô liệu mạng chạy tới phủ Ninh Huyền...” cho nên nào có kịp dò la cái gì đâu. Hắn thậm chí oán một câu như thế.

Nhớ tới chuyện vừa ra khỏi kinh thành đã bị thiếu gia nhà mình lấy cớ không muốn mình phá hư chuyện tốt mà ném đi, hơn nữa trên người khi ấy chỉ có mấy lượng bạc lẻ, quản gia trong lòng lại dâng lên một cổ bi thương.

“Tốt lắm, quản gia vẫn nhớ, vậy thì năm ngàn lượng bạc kia hẳn là ngươi không muốn...”

Lời còn chưa dứt, quản gia đã lớn tiếng nói, “Thiếu gia! Đêm qua có người đưa tin cho Tiểu nô, nói thiếu gia bị người hạ độc, nếu thiếu gia có mệnh hệ gì thì Tiểu nô cho dù chết ngàn lần cũng không thể chuộc tội a...”

Thậm chí, Liều quản gia dọc đường chạy tới Ninh Huyền đã từng nghĩ, nếu như thiếu gia có mệnh hệ gì, hẳn sẽ lấy tất cả tiền của và tài sản thiếu gia mang theo bên người lần này, tìm một nơi hẻo lánh xa xôi mà an an ổn ổn sống nốt chuỗi ngày còn lại.

Dù sao chết cũng không thể chuộc tội, chi bằng cứ vô lại mà sống tiếp đi...

Đám kiệu phu vừa bước chân ra khỏi cổng thành, Liều Vô Thường lại lên tiếng, “Đến bến tàu Dương Châu!” Tiệp tay cất kỹ tấm mỹ nhân đồ, Liều Vô Thường thẳm nhử, đệ nhất hoa khôi của đại kỹ viện Dương Châu đi du ngoạn, hẳn có thể nào không đi góp mặt một phen?

—

Phong Thập Nhị có chút tiếc nuối nhìn tấm bảng hiệu đỏ chói đã bị chia năm xẻ bảy rơi rụng trên mặt đất. Nghe nói tấm bảng này là do một vị Vương gia đức cao vọng trọng đích thân hạ bút, giá trị không sao kể hết. Hắn vừa tóm chặt cổ áo một kẻ nào đó vừa nói, “Cái này không phải bản thiếu gia làm rơi! Các người nhìn rõ rồi đấy, bản thiếu gia một ngón tay cũng chưa từng động vào!”

Cả đám người liên quan từ tú bà, thủ hạ lâu la cho tới kỹ nữ của Hồng Tụ Chiêu đều ngây ngây ngốc ngốc mà nhìn phiến gỗ vụn trên mặt đất. Đây chính là bảng hiệu lấy lòng cả trăm năm của của kỹ viện nhà bọn họ nha... Tú bà đau xót đến mức nghẹn đầu sang một bên mà hôn mê bất tỉnh, khiến cho đám kỹ nữ phía sau thất kinh nhao nhao lên, nhào tới đỡ, còn bọn lâu la thủ hạ thì tiếp tục hùng hùng hổ hổ mà xông đến chỗ đối phương.

Phong Thập Nhị vốn dĩ không muốn gây sự chú ý tại thành Dương Châu này, thế nhưng hình như có vài người lại không có ý định bỏ qua cho hắn. Phong Thập Nhị tin rằng, hành động hiện tại của bản thân chỉ thuần túy là tự vệ mà thôi! Tự vệ thì hắn là không có tội đi...

Một đám thủ hạ xông tới, thế nhưng sau hai ba cái vung chân đám tay đã bị Phong Thập Nhị đánh văng ra, lăn lông lốc mà kêu cha gọi mẹ.

Phong Thập Nhị nhíu mày nói, “Nói cho các người biết, thứ này không phải bản thiếu gia đập hỏng. Các người muốn tìm người đòi công đạo thì cũng phải tìm cho đúng, tóm một người bị hại như ta đây thì có tác dụng khi gì!”

Nói xong lại ném người đang bị mình tóm cổ áo tới chỗ bọn chúng, “Bản thiếu gia làm việc là phải lấy tiền. Người này giao cho các người, các người muốn bồi thường như thế nào thì cứ đòi hắn. Ngày mai bản thiếu gia sẽ tới lấy tiền, mười vạn lượng, một xu cũng không thể thiếu.” Dứt lời, Phong Thập Nhị phủi mũ, trực tiếp bỏ đi.

Khi trở lại bến tàu Dương Châu, Liễu Vô Thường liền đến Hồng Tụ Chiêu chơi bởi một phen, đập vào mắt chính là một cảnh tượng thảm thương như thế. Bảng hiệu của kỹ viện đệ nhất thành Dương Châu đã bị người đánh nát, đám thủ hạ thì bị đả thương, bên trong nội đường là một mảnh hỗn độn tơi bời.

Hoa khôi Hồng Tụ Chiêu vừa nhìn thấy Liễu Vô Thường, hai mắt tựa hồ phát sáng, lả lướt đi tới, ông ẹo nói, “Liễu công tử, sáng sớm hôm nay có một tên ác bá tìm tới cửa hủy hoại Hồng Tụ Chiêu, khiến cho thiếp thực sợ hãi vô cùng!” Nói xong, nàng cầm lấy bàn tay Liễu Vô Thường mà tự xoa nhẹ lên ngực mình.

Lập tức Liễu Vô Thường có cảm giác lâng lâng phơi phới, vừa ăn đậu hũ non vừa dõ dành nói, “Bảo bối, nàng sợ đến mức trống ngực đập dồn dập thế này rồi. Nào nào, chúng ta lên lầu, để bản thiếu gia an ủi nàng một phen!” Dứt lời, hất một tay đỡ lấy vòng eo thon gọn của hoa khôi, xoay người đi thẳng lên lầu.

Còn quản gia của Liễu Vô Thường lúc này đang bị một đám nữ nhân bao vây tứ phía, đã sớm ném chuyện phải đi nghe ngóng tin tức của Phong Thập Nhị mà thiếu gia nhà mình giao phó lên tận chín tầng mây.

Liễu Vô Thường thỏa mãn ôm ấp mỹ nhân ôn hương nhuyễn ngọc, lại nói, “Bảo bối, tư vị của nàng thực là tuyệt, không hổ danh là hoa khôi, khiến cho bản thiếu gia hồn siêu phách lạc không thôi.”

Hoa khôi hờn dỗi nói, “Vậy Liễu thiếu gia chuộc thân cho thiếp đi, như thế lúc nào thiếp cũng có thể kề cận hầu hạ cho thiếu gia rồi, được không?”

Ánh mắt Liễu Vô Thường lóe sáng, đáp, “Bảo bối, nàng không thích Hồng Tụ Chiêu này sao? Bản thiếu gia ngược lại rất thích đến đây! Nơi này thực tốt, Liễu gia căn bản không thể nào so sánh được. Bản thiếu gia thực không nỡ để mỹ nhân yếu điệu thướt tha như nàng ở lại Liễu gia chịu khổ.”

Hoa khôi nửa đứng nửa ngồi e ấp trên đùi Liễu Vô Thường, nói, “Thiếp không sợ khổ cực, thiếp chỉ muốn hầu hạ một mình Liễu thiếu gia người mà thôi!”

Liễu Vô Thường nhú mày nói, “Nhưng mà tại hạ yêu thích mỹ nhân, cảm thấy mỹ nhân hẳn là phải được nâng niu cưng chiều, mà phụ thân ta... Không sợ nàng chê cười, phụ thân ta lại cho rằng tức phụ phải đảm đương mọi việc lớn nhỏ trong nhà...”

Liễu gia gia trưởng – Liễu Ngôn đã sớm nhận ra không thể trông chờ nhi tử của mình có một ngày trở nên đường hoàng chín chắn, vì thế đã đặt tất cả hy vọng lên người con dâu tương lai.

“Nhưng hôm nay tên ác bá kia đã tuyên bố ngày mai sẽ tới Hồng Tụ Chiêu để lấy mười vạn lượng bạc, mà nhất định không nỡ xuất tiền đâu, đến lúc đó... nếu như lại có xung đột xảy ra, Liễu thiếu gia, ngài chẳng lẽ lại trừng mắt nhìn thiếp bị hù dọa một lần nữa hay sao?”

Liễu Vô Thường điềm nhiên nói, “Ác bá kia là người phương nào?”

“Thiếp không rõ, nhưng nghe nói là một công tử Giang Nam, vừa mới vào cửa đã tay nắm chân đá khắp nơi. Ngài cũng thấy đại sảnh đường ngoài kia rồi đấy, đều là bị tên ác bá đó đập phá cả.”

Ai ngờ, Liễu Vô Thường vừa nghe đến hai chữ ‘Giang Nam’, hai mắt đã bắt đầu tỏa sáng. Không cần phải nói cũng biết, tên ác bá trong truyền thuyết kia nhất định là Phong gia thập nhị thiếu của hắn.

Vừa đập quán vừa đòi tiền, ân, đây chính là phong cách của Phong Thập Nhị nhà hắn a! Thông thả giải cảm suy nghĩ một lúc lâu, Liễu Vô Thường mới ôm lấy thân thể hoa khôi, hỏi, “Mỹ nhân, tên ác bá kia khi nào thì tới lấy tiền?”

“Ngày mai.”

“Ta giúp các nàng cản hắn. Nhưng mà, mỹ nhân, nàng phải giúp ta một chuyện.”

Mục đích của hoa khôi vốn dĩ là muốn Liễu Vô Thường chuộc thân cho mình, thế nhưng vòng vo một hồi, nàng liền phát hiện rằng người kia không muốn thu nạp mình, cho nên có phần không cam lòng, nói, “Nhưng mà chuyện kia là chuyện của mama, Liễu công tử đừng nên giao du với tên ác bá kia thì hơn, tên đó cũng không phải người dễ chọc.”

Liễu Vô Thường cười cười. Hắn đương nhiên biết Phong Thập Nhị có bao nhiêu khó nhằn. Ngày đó, Tô Ma Tán mà người kia dùng lên người hắn đích thực là hàng thật giá thật. Nếu không phải bản thân hắn đã có chuẩn bị sẵn từ trước, lúc này chắc chắn vẫn còn đang nằm bất di bất dịch ở phủ Ninh Huyền chứ đâu có điểm phúc mà hưởng sung sướng khoái hoạt ở Hồng Tụ Chiêu này đâu.

Liễu Vô Thường khẽ nâng cầm hoa khôi lên, nhìn thật sâu vào cặp mắt phượng xinh đẹp của đối phương... thật sự là quá đẹp, khiến cho người khác không tự chủ được mà nảy sinh thương tiếc. Liễu Vô Thường lại nói, “Mỹ nhân, Vô Thường không đành lòng trơ mắt đứng nhìn chốn gặp gỡ của hai ta bị người phá hỏng. Dù sao thì đây cũng là nhà mẹ đẻ của mỹ nhân, nếu ngày sau Vô Thường có điểm phúc lấy được nàng, vậy lúc ấy không có nhà mẹ đẻ, nàng sẽ phải xuất giá như thế nào nha?”

Những lời này vừa thốt ra, hoa khôi lập tức động xuân tâm, nàng dùng thân thể mềm mại quấn lấy Liễu Vô Thường, nũng nịu nói, “Thiếp đã biết. Công tử muốn thiếp làm sao, thiếp sẽ làm như vậy...”

“Ha ha, đây mới là hoa khôi ngoan của ta.”—

Lại nói tới Phong Thập Nhị ở bên kia, tuy rằng phải ra tay đánh đập một hồi, nhưng là tâm tình lại phi thường tốt đẹp, gân cốt toàn thân cũng được thả lỏng, sáng khoái hơn so với lúc bắt gặp tên Liễu Vô Thường ở phủ Ninh Huyền kia nhiều lắm. Hắn trực tiếp đi vào một tửu điếm, gọi chút đồ ăn sau đó ngồi xuống từ từ thưởng thức. Thế nhưng mới vừa đặt mông xuống, bên tai lại truyền tới vài thanh âm tán dục như thế này.

“Nghe nói nhi tử của đương kim Thừa tướng phụng chỉ kết hôn với đệ nhất mỹ nữ Giang Nam – Đoàn gia Nhị tiểu thư.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Nghe nói vị công tử kia của Thừa tướng tài mạo song toàn, là mỹ nam tử thời nay khó gặp a!”

Phong Thập Nhị nhíu mày, hắn ghét nhất là những kẻ chỉ trông mặt mà bắt hình dong, rõ ràng đã nhận định ‘tài mạo song toàn’, thế mà sau đó lại đặt hết chú ý lên trên chữ ‘mỹ nam tử’. Vì thế, Phong Thập Nhị quay đầu liếc mắt thoáng nhìn một cái, hai người đang trò chuyện kia, một người toàn thân phong trần mỗi một, xem ra vừa vượt đường xa dặm thăm tới đây. Thấy thế, hắn lại âm thầm nghe ngóng một phen.

“Một vị bằng hữu của ta ở Kinh thành có nói, tháng trước Đại công tử của phủ Thừa tướng cùng với vị thiếu gia phong lưu của Liễu gia hẹn gặp uống rượu ở Cẩm Tú lâu. Người nói, Liễu đại thiếu là người như thế nào a, có thể bắt quan hệ cùng với một người như thế, chỉ sợ cũng...” Nửa câu nói phía sau bỏ ngỏ, thế nhưng nụ cười mỉa đáng khinh trên mặt gã càng khiến cho người ta thấy chán ghét hơn.

“Nguyên huynh nhất thiết không được nói lung tung. Bên ngoài đồn đại nhiều ngày nay Liễu đại thiếu đã xuôi Nam để đón tiếp thập nhị thiếu của Phong gia. Hiện tại hắn đang ở thành Dương Châu, nếu như để hắn biết được, đừng trách tại hạ không nhắc nhở trước.”

Phong Thập Nhị trầm nghĩ, quá muộn rồi, nếu như bọn người này không gộp hắn và Liễu Vô Thường kia lại cùng một chỗ, hắn còn có thể bỏ qua cho bọn chúng, thế nhưng hiện tại, cho dù hắn muốn bỏ qua thì nắm đầm của hắn cũng không cho phép a!

“Hai vị huynh đài.” Phong Thập Nhị đứng dậy, cười mà như không cười nhìn đi tới bên cạnh hai người kia, ngồi xuống.

Hai người kia cũng không khách khí, đang định đáp lời, lại thấy người vừa tới là một thiếu niên cực kỳ tuấn mỹ, vì thế có chút ngần ngại, nói, “Vị tiểu huynh đệ đây là...”

“Tại hạ là Phong gia thập nhị thiếu mà hai vị vừa mới nhắc tới. Thực là trùng hợp, tại hạ rất không thích hai vị huynh đài gộp tại hạ cùng với cái tên lưu manh vô lại Liễu Vô Thường kia vào cùng một chỗ, cho nên... Đắc tội rồi.” Lời vừa nói xong, Phong Thập Nhị liền vung chân đá bay cái bàn ăn trước mặt hai người họ.

Hai nam nhân kia cũng không phải người thường, thấy Phong Thập Nhị đá bàn thì nhất thời nổi cơn thịnh nộ, rút đao lao tới tên đầu xỏ trước mặt.

Phong Thập Nhị không nhanh không chậm rút ra thanh kiếm đeo bên người, đỡ được một đao vừa chém xuống, nói, “ ‘Bắc cương song đao’ cũng là thứ công phu được nhiều người đồn thổi, thế nhưng tại hạ lại chưa có cơ hội thưởng thức.”

Hai người kia nhất thời thẹn quá hóa giận, đồng loạt xông lên, từng đao từng đao sắc bén mà bổ xuống người Phong Thập Nhị. Từ khi còn nhỏ, Phong Thập Nhị đã bắt đầu sinh sự đánh nhau ở khắp mọi nơi, thế nhưng trực diện nghênh chiến là rất ít, hắn biết dựa vào võ học của bản thân sẽ rất khó mà thắng được người khác, cho nên trên người tự nhiên mang theo rất nhiều thứ hữu ích khác.

Nhắc bằng ghế dài nhằm chống đỡ song đao chém xuống, ngay sau đó trong tay áo Phong Thập Nhị lập tức bắn ra hai cây ngân châm, đăng thẳng vào huyết đạo của đối phương. Hai người nọ vì lãnh một chiêu này mà lập tức ngã nhào trên mặt đất.

“Tiểu tử hỗn đản, ngươi dùng thứ thủ đoạn bẩn thỉu gì!”

Phong Thập Nhị phỉ tay nói, “Thật không may, đây là Tú hoa châm mà Miêu Cương sư phụ tặng cho mẫu thân của ta, nương ta vẫn luôn tiếc rẻ không nỡ dùng, mà ta thì cảm thấy thứ này chơi rất được, cho nên đã mượn nòng một ít. Hôm nay vừa vặn có chỗ để dùng.”

Tú hoa châm là cái gì ư, chính là ngân châm mà người Miêu Cương dùng để dẫn độc ra khỏi cơ thể người, bên trên loại châm này có lưu lại chất độc mà nó hút được sau quá trình dẫn độc kia. Phải nói là độc không gì sánh được! Hai hán tử nghe tới cái tên này thì sắc mặt nhất thời trắng bệch đến cắt không ra một hột máu, thái độ cũng là biến đổi phi thường nhanh, “Phong thiếu gia tha mạng! Cầu xin ngài mở lòng từ bi tha cho cái mạng nhỏ này của tại hạ đi!”

“Tha cho các người cũng không khó, ngày mai bản thiếu gia sẽ tới Hồng Tụ Chiếu lấy tiền, các người cũng mang hai mươi vạn lượng bạc tới đó mà chuộc cái mạng nhỏ của mình về.” Dứt lời, hắn nghênh ngang đi khỏi tử lâu.

Một trong hai nam tử nằm gục trên mặt đất định vùng đao chém Phong Thập Nhị thì lại bị người phía sau gạt gao ngăn lại. Hắn hậm hực nói, “Đại ca, vì sao không để ta chém chết tiểu tử kia!”

Người còn lại thở dài, “Hiền đệ a, đừng quên mục đích chuyến này của chúng ta.”

Nam tử kia tức giận chửi thề một cái, rồi lại oán giận, “Tại sao đối phương không báo trước cho chúng ta mục tiêu là người như vậy!”

“Liễu Vô Thương hiện tại đang ở Hồng Tụ Chiếu, ngày mai tiểu tử này tới đó, hắn nhất định có mặt, ngươi và ta mà tới, chỉ sợ sẽ bị tiểu tử nhà họ Liễu phát hiện ra.”

“Phát hiện ra thì có thể như thế nào? Ngươi xem, Phong gia thập nhị thiếu này cùng với tiểu tử họ Liễu kia chỉ sợ là khó mà luận bàn êm đẹp được... Hay là, đại ca muốn...”

Hai người bọn chúng không hiểu vì sao rung mình một cái, toàn thân bắt đầu lạnh run, thậm chí không ổn. Chỉ sợ là độc tính đã phát tác rồi, Phong Thập Nhị quả thực là lòng dạ nham hiểm thủ đoạn tàn ác đúng như lời đồn.

Buổi trưa ngày hôm sau, bên trong Hồng Tụ Chiếu vắng vẻ dị thường, nguyên nhân chính là ngày hôm qua Phong Thập Nhị đã tuyên bố hôm nay sẽ tới đây lấy tiền. Bởi thế, thời điểm hiện tại, còn có ai dám tới Hồng Tụ Chiếu mà tìm xui xẻo nữa.

Tú bà Hồng Tụ Chiêu đang ngồi một bên than than thở thở. Cũng sắp qua giờ Ngọ rồi thế mà vẫn không thấy Liễu gia công tử đâu, rõ ràng hôm qua hoa khôi đã nói, hắn sẽ giúp Hồng Tụ Chiêu ngăn cản Phong Thập Nhị kia a. Quả thực tú bà rất muốn phái người đi tìm Liễu công tử, hắn không tới, bảo nàng làm sao xoay xở mười vạn lượng bạc kia a!

“Má mi, sao người lại không đi báo quan a?” Một người ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

Tú bà trừng mắt nhìn hắn, nói, “Người biết cái gì! Người có biết người chống đàng sau lưng Phong Thập Nhị kia là ai không? Báo quan? Ta không muốn sự việc càng thêm phức tạp!”

Người nọ nghe vậy liền thức thời lui xuống. Đúng lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, tú bà thấy thế khẩn trương đứng dậy, hỏi, “Thế nào? Có phải Liễu gia công tử đến rồi?”

Người chạy vào thế nhưng mang theo một vẻ mặt đau khổ, đáp, “Má mi, tiểu nô chạy khắp xung quanh vẫn không tìm được Liễu gia công tử, nhưng đã thấy Phong Thập Nhị ở đầu phố rồi.”

Nghe được Phong Thập Nhị đã đi tới đầu phố, hai chân tú bà nhất thời mềm nhũn, triệt để tê liệt ngã ngồi xuống ghế, trong miệng lẩm bẩm, “Xong rồi, xong rồi...”

Người nọ lại nói, “Má mi đừng vội, khi tiểu nô nhìn thấy tên kia, hắn đang đánh nhau cùng với mấy người khác, phỏng chừng cũng không tới chỗ này ngay đâu. Mấy người kia thoạt nhìn cũng không dễ đối phó, nói không chừng... đến lúc đó họ lại giúp được chúng ta ít nhiều đi.”

Tú bà lại ném cho hắn một ánh mắt khinh thường, “Tròng mắt của ngươi rớt ra ngoài rồi? Hôm qua hắn đã đánh cho đám người đó đến như thế nào ngươi còn không thấy? Đám người đó ngươi xem có bao nhiêu bất tài vô tướng a? Ngươi còn chê tiền ta xài cho chuyện lần này chưa đủ nhiều có phải không?”

Người nọ co đầu rút cổ đứng sang một bên không dám lên tiếng nữa. Thấy vậy tú bà lại tức khí nói, “Còn không mau cút ra ngoài, đi tìm Liễu gia công tử tới đây!”

Lúc này, Liễu Vô Thường đang làm khách tại nhà của tuần phủ Dương Châu. Mà tuần phủ Dương Châu cũng không phải ai xa lạ chính là Niên Đào. Niên Đào tuy rằng không có được mỹ mạo như tỷ tỷ của hắn, thế nhưng bộ dáng cũng là phong nhã hào hoa, ý cười lan tràn đầy trên khuôn mặt, khiến cho người ta không cách nào nắm bắt được tâm tư. Liễu Vô Thường vừa nhìn thấy người này đã có chút chú ý, xem ra Niên Đào cũng không phải một cây đèn cạn dầu đi.

Hắn ha hả cười, nhìn Niên Đào, hỏi, “Niên công tử mời tại hạ tới quý phủ không biết là có chuyện gì?” Hắn còn muốn đi gặp Phong Thập Nhị của hắn, không rảnh cùng người này chơi đùa đâu!

Không đợi Niên Đào đáp lời, Liễu Vô Thường lại nói, “Chẳng lẽ là vì chuyện lệnh tỷ luận võ kén rể hay sao?”

Niên Đào vẫn một mực mỉm cười, “Cũng không phải, chỉ là tại hạ nhận được một phong thư từ kinh thành truyền tới, bên trên có căn dặn, tại hạ phải bằng mọi giá chuyển lá thư này tới tay Liễu Vô Thường.”

Liễu Vô Thường nhú mày, đưa thư lại lựa chọn đúng thời điểm này, hẳn là cố ý đi. Hắn hoài nghi nhìn người đối diện, “Niên công tử không biết rằng hôm nay tại hạ có việc gấp sao? Vào đúng thời gian này lại muốn đưa thư cho tại hạ... hẳn là cố tình đúng không?”

“Liễu công tử nghĩ nhiều rồi. Tại hạ vừa nhận được thư liền tức tốc phái người đi mời Liễu công tử tới, không hề trì hoãn lấy một giây.” Nửa câu sau cùng còn cố ý nhấn mạnh cho Liễu Vô Thường nghe.

“Được rồi, vậy giao thư cho tại hạ, tại hạ còn có việc gấp, sau khi xong việc, sẽ nhất định tới tận cửa tạ lễ Niên công tử đã cấp tốc chuyển phong thư này!”

Phá hỏng chuyện tốt của hắn, chắc chắn hắn sẽ phải cảm tạ rồi!

Sau khi nhận thư Liễu Vô Thường đang định xoay người rời đi lại nghe Niên Đào ở phía sau gọi, “Khoan đã, Liễu công tử, hiếm khi có dịp tới Dương Châu một chuyến, vừa vặn lại đúng vào ngày tỷ tỷ luận võ kén rể, dù thế cũng nên lưu lại một lúc đi?”

Liễu Vô Thường ha hả cười, quay đầu nhìn lại nói, “Lệnh tỷ luận võ kén rể, hẳn là Niên công tử sẽ rất bận rộn, tại hạ không muốn quấy rầy, vẫn là để ngày khác lại tới chúc mừng đi!” Không thể dùng đảng với người nọ thêm nữa, nếu không sẽ không kịp nghênh đón mỹ nhân của mình mất!

Nhưng Liễu Vô Thường vừa đi ra khỏi cửa lớn đã bị một đám người xông tới bao vây. Trong nháy mắt hắn đen mặt, âm trầm quay lại nhìn thẳng vào khuôn mặt vẫn luôn điềm nhiên tươi cười của Niên Đào, nói, “Niên công tử, đây là có ý gì?”

“Ha ha, chẳng qua là tại hạ muốn mời Liễu công tử làm người trung gian phán định cho cuộc luận võ kén rể của tỷ tỷ mà thôi.”

Liễu Vô Thường chỉ biết nam nhân này chắc chắn không có ý tốt, nhưng lại không nắm được rốt cuộc là ai đã sai xử hắn tới ngăn cản mình, lại càng không biết vì sao phải ngăn cản, chỉ là xét theo tình huống hiện tại, khẳng định mình không thể thoát được rồi. Ai nha, mỹ nhân của ta a~, chẳng lẽ lần này sẽ phải bỏ lỡ sao?

Phong Thập Nhị mới sáng sớm đã thần thanh khí爽 thức dậy, sau khi dùng điểm tâm liền ra khỏi khách điểm đi về phía Hồng Tụ Chiếu.

Đúng như dự đoán, vừa rẽ qua chỗ ngoặt đã bị một đám người chặn lại, ý tứ rõ ràng là không cho hắn đi qua. Phong Thập Nhị căn cứ vào nguyên tắc ‘người không động ta ta liền không phạm người’, vì thế xoay

lưng định đi đường vòng. Thế nhưng...

Phong Thập Nhị nhìn chăm chăm vào ‘quả núi lớn’ đang chinh ình chắn ở phía trước con đường mình định đi, lại thấy ‘quả núi lớn’ này hẳn là sẽ không chịu dịch chuyển, thở dài nói, “Thực sự không phải lỗi của tại hạ...” Nói xong liền tiến về phía trước.

‘Quả núi lớn’ kia thấy hắn đi tới, liền ngẩng cao đầu, khoan tay trước ngực, hạ mắt nhìn xuống đối phương.

Khi còn cách ‘quả núi lớn’ nọ ước chừng hai thước, Phong Thập Nhị dừng lại, ngẩng mặt đón nhận ánh mắt sắc bén của đối phương. Hắn nghiêng người, vung chân, thanh thoát mà tao nhã đá một cước. Mà ‘quả núi lớn’ kia thấy hắn có động, thế nhưng vẫn không có bất luận phản ứng gì.

Phong Thập Nhị vội vàng thu hồi lực đạo, hẳn là kẻ biết mình biết người, chọn dễ mà xơi, đối với địch nhân cường hãn như thế này, hiển nhiên hiểu được đây không phải là kẻ mình có thể đối phó, lúc này không chạy thì còn đợi đến lúc nào?

Xoay người tiếp đất, Phong Thập Nhị đảo mắt một lượt khắp xung quanh. Mấy người còn lại thoạt nhìn có vẻ gầy gò, thế nhưng cũng là một thân võ nghệ, Phong Thập Nhị có chút không hiểu, một đường lên kinh mình đều tránh đụng độ với đám cao thủ này, vì cái gì những người trước mặt này lại cản đường hắn?

Thở dài một hơi, xem ra hôm nay không thích hợp để xuất hành, Phong Thập Nhị trầm tính, vẫn là nên quay về khách điểm trước, chờ lúc khác sẽ tới lấy tiền đi. Dù sao thì Hồng Tụ Chiêu kia cũng chẳng chạy đi đâu được.

Nghĩ vậy, Phong Thập Nhị giữ vững thân thể, khoan thai phúi phúi đám bụi bám trên người, sau đó bất chợt xoay người, bỏ chạy...

Ba nam nhân đứng ở đầu phố chỉ thấy Phong Thập Nhị vung chân lên định xuất thủ với đồng bọn của mình, thế nhưng nửa chừng lại vội vã thu chiêu, sau đó đầu cũng không quay lại mà chạy thẳng một mạch về khách điểm. Bọn chúng vì một loạt động thái trong nháy mắt này mà ngơ ngẩn hồi lâu, mãi mới kịp phản ứng lại, lắc mình bao vây bốn phía Phong Thập Nhị, nói, “Còn muốn chạy? Không dễ như vậy đâu!”

Phong Thập Nhị dừng bước, hẳn cũng biết là không dễ dàng gì a! Cho nên vừa rồi ngay lúc hắn xoay người, đã vô thanh vô tức lấy bảo bối mang theo trên người ra bố trí sắp xếp một lượt, để sẵn sàng ứng chiến bất cứ lúc nào.

Phong Thập Nhị cố hết sức duy trì bộ dáng diện vô biểu tình, lạnh mặt nhìn bốn người đang bao vây mình, cẩn thận quan sát tìm ra mắt xích yếu nhất để có thể đột phá trong bọn chúng.

Nghe đồn Phong gia thập nhị thiếu lòng dạ nham hiểm thủ đoạn bạo tàn, đám người kia thấy hắn lạnh mặt nhìn mình, cũng bắt đầu do dự không dám tiến lên. Hôm qua lão đại cũng đã bị hắn cho ném quả đăng, người này chắc chắn không dễ dàng đối phó, nhất định phải cẩn thận mới được! Cả đám người cụp mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời, hiện trường rơi vào một mảnh giăng co bất động...

Phong Thập Nhị lẳng lẳng quan sát đám người xung quanh âm thầm vận lực, cân nhắc một chút - nếu như mình cùng những người này trực diện giao chiến, chắc chắn chỉ có một con đường chết.

Xem ra chỉ có một cách. Phong Thập Nhị đột nhiên thu hồi tầm mắt, cũng không sợ đám người vây quanh thừa cơ tấn công. Hắn vỗ vỗ y phục trên người, xếp bằng chân ngồi xuống.

“Nếu các vị đã không muốn cho tại hạ đi, vừa vặn lúc này tại hạ cũng đang mệt, vậy thì cứ ngồi ở đây nghỉ ngơi một chút cũng được.” Cho dù có tổn hao tinh lực cũng không thể đánh thắng được đám người kia, không bằng thuận theo tự nhiên, tùy cơ ứng biến, vậy là được rồi.

Chỉ cần đối phương khê động, nhất định sẽ lộ ra sơ hở, nhưng hắn lại muốn xem xem bọn chúng có thể trụ được tới khi nào.

Vừa thấy Phong Thập Nhị ung dung an tọa giữa phố như chốn không người, đám người đang bao vây hắn nhất thời do dự. Về lý thuyết mà nói, Phong Thập Nhị lúc này toàn thân trên dưới đâu đâu cũng lộ ra sơ hở, mỗi một chỗ đều có thể tùy tiện công kích vào.

“Đại ca!” Một người trong số bốn kẻ kia lên tiếng.

Phong Thập Nhị nghe được thanh âm liền khe khẽ quay đầu, tặng cho hắn một nụ cười vạn phần mê hoặc. Người nọ siết chặt vũ khí trên tay, bước lên một bước làm bộ muốn tấn công, Phong Thập Nhị âm thầm nắm chặt Tú hoa châm bên trong tay áo, định chờ đối phương xuất thủ sẽ tặng cho hắn một kim làm quà gặp mặt.

“Khoan đã! Đừng hành động thiếu suy nghĩ. Trên người hắn chỗ nào cũng là độc.”

Nghe thanh âm căn dặn của đồng bọn, người kia lập tức khựng lại, thối lui một bước về chỗ cũ. Lúc này Phong Thập Nhị mới thu hồi ngân châm trên tay, thăm mắng, ‘Mẹ nó! Thì ra cũng là một lũ sợ chết!’

Phong thái hai phe hoàn toàn đối lập. Đám người kia căng thẳng theo dõi nhất cử nhất động của đối phương, lo lắng e dè hoàn toàn không dám động đậy. Mà Phong Thập Nhị bên này lại to gan lớn mật thả lỏng tất cả các tế bào thần kinh trên thân thể mình, nhìn trái một cái rồi lại nhìn phải một cái, sẵn sàng chờ đợi thời cơ bên kia buông lỏng liền dùng sức tấn công.

Người vây xem trên đường cái mỗi lúc một nhiều, tiếng máng chửi cũng theo đó cũng càng ngày càng lớn, nhưng nhìn thấy đám người bao vây kia quá mức hung thần ác sát, cho nên không một ai dám tiến lại gần.

Thế nhưng... Cùng với tiếng trống chiêng từ xa đang dần dần kéo tới, một người vội vã chạy tới bên này.

“Ai đó? Mấy người là ai, còn có ai đang ngồi ở giữa đường kia? Các người có biết hôm nay là ngày thiên kim tiểu thư của tuần phủ Dương Châu luận võ kén rể hay không? Một đám kéo tới cản đường thế này là muốn tạo phản sao?” Hắn vừa nói vừa chỉ tay về phía đám người đang nghênh ngang đứng chắn giữa

đường.

Phong Thập Nhị cũng không quay đầu đi chỗ khác, chỉ đơn giản xua tay một cái.

“Đừng tính tại hạ vào, là bốn người này cố tình ngăn không cho ta đi mà thôi.”

Người nọ vừa nghe được lời này, sống lưng thẳng tắp quát, “Lý nào như thế, giữa ban ngày ban mặt ngay trước kiệu của tuần phủ Dương Châu mà dám làm ra những chuyện vô đạo ngông cuồng đến thế, còn không mau giải tán đi!” Nói xong, lại phất tay một cái tỏ ý xua đuổi, cái phất tay này có thể nói muốn bao nhiêu vênh váo liền có bấy nhiêu nha!

Chẳng qua, mấy tên kia há lại là loại người chỉ vì một cái phất tay của hắn mà bỏ chạy? Chỉ thấy một người trong đám tiến tới một tay xách cổ hắn lên, “Chán sống rồi mà!”

Cơ hội tốt, hai mắt Phong Thập Nhị lóe sáng, nhanh chóng đứng dậy phóng thẳng tới lỗ hổng khó khăn lắm mới có được kia, cuối cùng cũng có thể thoát thân rồi!

Nhưng ngay tại thời điểm Phong Thập Nhị cảm thấy mình vẫn vô cùng may mắn, lại một lần nữa gặp đại nạn mà không chết thì một người bất thành linh nhảy ra đứng chắn trước mặt hắn.

“Mỹ nhân~~ Ta còn tưởng hôm nay sẽ không được nhìn thấy ngươi rồi đó!”

Đúng vậy, kẻ dám liều lĩnh cản đường Phong Thập Nhị thời điểm này, chính là tên ‘dâm ma’ Liễu Vô Thường trong truyền thuyết.

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều lập tức sững sờ tại chỗ, trừng mắt chứng kiến một màn thảm kịch sắp sửa phát sinh.

Ngay khi Liễu Vô Thường mặt mày hớn hở, toe toét tươi cười giang rộng tay, bộ dáng đợi chờ mỹ nhân lao vào trong ngực, chỉ thấy Phong Thập Nhị vừa phi thân lướt tới vừa giơ tay phóng châm.

“Tự tìm cái chết!” Một cước đạp Liễu Vô Thường bị ngân châm phóng trúng đang nằm úp sấp bên trên mặt đất, Phong Thập Nhị nhảy lên một nóc nhà gần đó, rồi biến mất trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Liễu Vô Thường một bên co quắp thân thể một bên run giọng gọi, “Mỹ... mỹ nhân... chờ Vô Thường a...!”

Mà bốn người vốn đang đứng chắn đầu đường thấy Phong Thập Nhị bỏ chạy, cũng vội vã muốn đuổi theo.

“Khoan đã!” Một thanh âm thanh thúy trong trẻo từ bên trong kiệu truyền ra.

“Bản tiểu thư hôm nay không luận võ kén rể nữa. Quân gia, nhanh chóng đi dán cáo thị khắp nơi, ai có thể giúp ta tìm được vị công tử vừa mới rời đi kia, liền thưởng một vạn lượng bạc.”

Một vạn lượng! Lời vừa thốt ra, mọi người ở đây đều nhốn nháo xôn xao một trận, tất cả kẻ cả mấy kẻ hung thần ác sát ban nãy cũng đồng loạt nhắm về hướng Phong Thập Nhị vừa biến mất kia mà đuổi tới.

Nhất thời phố chợ huyên náo rơi vào cảnh vườn không nhà trống. Liễu Vô Thường phải mông lưng đứng dậy, sờ soạng hồi lâu trên người mới rút ra được một cây châm. Ai nha~! Mỹ nhân của hắn quả thực chẳng khác gì lần đầu gặp mặt, hạ thủ một chút cũng không lưu tình.

Ai~! Mỹ nhân a, thực không hổ mà người mà hắn nhưng nhớ suốt mười năm, thực khiến cho người ta yêu thích! Liễu Vô Thường hí mắt cười cười.

“Không Sơn Vô ảnh châm, mỹ nhân của người ra tay thực là hào phóng.” Người vừa nói chính là nữ nhân đã xuất một vạn lượng để tìm người.

Liễu Vô Thường mặt không đổi sắc phát tay, “Mỹ nhân của ta đương nhiên ra tay hào phóng, hôm trước hắn còn tặng cho ta một bình Tô ma tán của Ngũ Độc giáo kia.”

“A, vậy hắn là Vô Thường huynh đã được một phen tiêu hồn đi!” Niên Đào công tử của tuần phủ Dương Châu từ phía sau kiệu đi tới, nói.

Liễu Vô Thường cẩn thận gói kỹ cây châm vào trong bao vải, cười hì hì đáp, “Đó là đương nhiên. Thứ mà mỹ nhân đưa cho tại hạ, chỉ có thể âm thầm lĩnh hội ở trong lòng chứ không thể diễn tả ra, nhưng tóm lại, dù thế nào đi chăng nữa cũng rất tiêu hồn a.”

“Ha ha!”

Niên Đào không chút khách khí cười ra thành tiếng, Liễu Vô Thường cũng phụ họa cười theo. Trong lúc nhất thời, chỉ thấy hai tên gốc ha hả nhìn nhau cười trên đường cái.

Phong Thập Nhị thi triển khinh công đạp gió vờn mây lướt quanh Dương Châu hai vòng mới lắc mình lên vào một căn phòng hôn ám. Rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi một chút rồi.

Ban nãy sau khi thoát khỏi vòng vây, hắn còn tưởng với khinh công của mình, trước khi bị mấy tên ngu ngốc kia đuổi kịp còn có thể đảo qua Hồng Tụ Chiêu một chuyến để lấy tiền.

Ai ngờ, vừa mới dừng chân còn chưa đứng vững, đã thấy một đồng người đang chạy lại đây, khí thế vô cùng sôi sục, tưởng chừng như có thể san bằng tất cả chôn này mà lôi kéo hắn ra. Phong Thập Nhị chưa kịp lắc mình trốn tránh, đã nghe một người hô lớn.

“Hắn ở kia, đừng để hắn chạy thoát!”

Nghe được một câu như thế, Phong Thập Nhị cả kinh, tức tốc phi thân lên nóc nhà. Ngay sau đó một đám người liền xông tới bủa vây bên dưới căn nhà mà Phong Thập Nhị đang đứng.

Trong nháy mắt, hắn liền hiểu ra, hiện tại mình chính là mục tiêu của cả đám người kia. Phong Thập Nhị lau mồ hôi, hắn còn nhớ mình mới đến Dương Châu được có hai ngày, sao mà lại đắc tội nhiều người như thế?

Một, hai người thì còn dễ dàng giải quyết, chỉ cần ném vài món bảo bối là có thể thu dọn xong xuôi, thế nhưng trong một lúc lại có nhiều người như vậy, toàn bộ đồ đạc mang theo bên người hắn cũng dùng không đủ a.

Liếc mắt nhìn qua một chút, chỉ thấy người tới bắt hắn thoáng cái đã chen đầy hai con phố. Phong Thập Nhị xác định hôm nay hắn là không có khả năng đi lại trên đường rồi, thở dài một tiếng, hắn nhún người nhảy sang một nóc nhà khác...

Một đường nhảy qua nhảy lại hết nóc nhà này sang nóc nhà khác, rốt cuộc Phong Thập Nhị cũng không tìm được một chỗ yên ổn để dừng chân. Hắn thầm nghĩ, Dương Châu cũng không phải là nơi có thể nán ná lâu ngày.

“Tìm bên kia xem!”

Một thanh âm lại truyền tới, Phong Thập Nhị giật mình, lập tức ổn định trọng tâm chuẩn bị tiếp tục hành trình đập nóc nhà của mình.

Đúng lúc này, một bàn tay vỗ nhẹ lên bả vai hắn, “Bên này!”

Góc hẻm này đích thực là có phần hên ám, Phong Thập Nhị vừa định quay đầu xem thử người tới là thần thánh phương nào. Thế nhưng còn chưa kịp nhìn đã bị đối phương kéo vào bên trong một cánh cửa.

4. Chương 3

Phong Thập Nhị thề rằng hắn hoàn toàn chưa kịp chuẩn bị gì thì đã bị người kéo vào bên trong cánh cửa. Vì thế nên vừa tiến vào hắn liền hối hận không thôi, ai mà ngờ được ở trong cái nơi tối đen như mực kia lại chính là tên hang ổ của tên khốn kiếp nào đó chứ. Không phải là hắn vừa mới thoát khỏi sự truy bắt của một đám người đã bị người lôi vào một cái hang sỏi khác đi.

“Đây là đâu?” Phong Thập Nhị ở trong bóng tối thủ thế chuẩn bị tư tưởng, chỉ cần đối phương bên kia có bất cứ biến động gì, hắn sẽ không ngần ngại thưởng cho bọn chúng vài thứ hay ho.

‘Xẹt’

Trong bóng tối lóe lên một đốm lửa nhỏ, chỉ một chốc sau, ánh sáng tràn lan ra khắp xung quanh, rồi cuộc Phong Thập Nhị có thể thấy được diện mạo của đối phương. Người nọ miệng cười toe toét, vẻ mặt thập phần say mê, chỉ thiếu mỗi nước trực tiếp vút đèn trên tay mà bỏ nhào tới hấn mà thôi.

“Mỹ nhân~~! Không ngờ người cứu người lại là tại hạ, hắc hắc, mỹ nhân có cảm động hay không? Tại hạ không ngại nếu mỹ nhân muốn lấy thân báo đáp đâu. Tất nhiên, nếu mỹ nhân muốn theo tại hạ về nhà thì đích thực là một chuyện tốt đẹp không gì sánh được rồi!”

Liễu Vô Thường ở bên kia thao thao bất tuyệt như nước sông Trường Giang đổ về biển lớn, mà Phong Thập Nhị ở bên này thật sự không muốn ở lại chỗ này để bị giày vò thêm. Có trời mới biết, tại sao người này đã trúng ‘Không sơn vô ảnh châm’ mà vẫn còn có thể bình an vô sự ở đây nói những lời nhảm chán như vậy.

Nhìn thấy nam nhân cầm đèn trước mặt kia đang từ từ đi tới, Phong Thập Nhị lùi về phía sau một chút... Thế nhưng vừa rồi khi bước vào bên trong hấn lại hoàn toàn không để ý cửa ra ở chỗ nào, nhìn trái nhìn phải một hồi, xung quanh vẫn chỉ là một mảnh tối đen, căn bản là không thể nào xác định được mình đang ở chỗ nào.

“Mỹ nhân, người cứ thụt lùi để làm cái gì, bên kia là vách tường nha. Nào nào, lại đây, ta đã chuẩn bị lễ vật ra mặt cho người a!”

Ai muốn lễ vật quý quái của hấn chứ. Phong Thập Nhị hiện tại chỉ nghĩ làm sao có thể thoát khỏi cái chốn kỳ dị này.

“Đứng ở đó đừng nhúc nhích, nếu còn bước tới một bước, đừng trách ta không khách khí.”

Lưng Phong Thập Nhị khẽ chạm vào vách tường, điều này chứng minh lời Liễu Vô Thường vừa nói là sự thật. Phong Thập Nhị thầm mắng một tiếng trong lòng, trên tay xuất ra ‘Không sơn vô ảnh châm’ vẫn luôn mang theo bên người. Kỳ lạ, rõ ràng mình vừa từ bên đó đi vào, tại sao bây giờ lại thành vách tường được.

Liễu Vô Thường trái lại vô cùng hợp tác mà dừng bước, không hề tiến tới chỗ Phong Thập Nhị nữa. Chờ Phong Thập Nhị hơi hơi hòa hoãn khẩu khí, hấn mới xoay người, đặt chiếc đèn lên trên mặt bàn, bỏ chụp đèn ra. Cả căn phòng lập tức bừng sáng.

Lúc này, Phong Thập Nhị mới nhìn rõ gian phòng mà mình đang đứng.

Khó trách hiện tại rõ ràng đang là ban ngày ban mặt, thế mà vừa tiến vào đây đã như lọt vào bóng đêm, hoàn toàn không có lấy một tia sáng nào.

Nhờ vào ánh sáng tỏa ra từ ngọn đèn, Phong Thập Nhị nhận ra, bốn phía xung quanh cùng với hai mặt

trên dưới của gian phòng này đều được bao bằng tường kín. Về lý mà nói, những chỗ như thế này không nên thấp đèn, mình và đối phương cũng không có khả năng bình yên mà đứng ở đây.

Phong Thập Nhị nheo mắt, nhìn chăm chăm vào Liễu Vô Thường vẫn đang hi hi ha ha cười cợt.

“Người muốn làm gì?”

Liễu Vô Thường ngồi xuống cái ghế bên cạnh bàn, trang nhã mời mọc.

“Ngồi đi, mỹ nhân chạy lâu như vậy, hẳn là mệt lắm rồi. Chỗ này rất an toàn, tạm nghỉ ngơi một lúc rồi lại đi.”

Phong Thập Nhị nhìn bộ dạng tùy tiện của Liễu Vô Thường, xem ra cũng không giống tên ác ôn cứ gặp mình là nhào tới lúc trước. Mặc dù trong lòng vẫn còn nghi hoặc, thế nhưng... nói thật thì hẳn hiện tại đang mệt chết đi được.

Ngồi xuống ghế đối diện với Liễu Vô Thường, Phong Thập Nhị nhất thời cảm thấy gân cốt rã rời. Từ ngày bắt đầu hành trình đi lên phía Bắc tới nay, cũng chưa từng gặp phải sự việc nào xui xẻo đến như thế, người dân cả thành Dương Châu cư nhiên như phát điên đuổi theo hắn khắp mọi nẻo đường. Hẳn rồi cuộc đã đắc tội thần thánh phương nào? Phong Thập Nhị càng nghĩ càng không tìm ra được lý do.

Liễu Vô Thường thân thiết nhìn Phong Thập Nhị đang thoáng cúi đầu trầm tư ở trước mặt. Ai nha~, xem ra mỹ nhân của hắn thực sự là hoàn toàn không coi sự quyến rũ của Liễu Vô Thường hắn ra gì nha!

“Ta nói, mỹ nhân, người thực sự khiến ta thương tâm mà. Liễu Vô Thường ta đây vì người mà từ Kinh thành ngàn dặm xa xôi tới nơi này đón người, chẳng lẽ người lại không có chút cảm kích nào?”

Lời nói của Liễu Vô Thường chặt đứt mạch suy nghĩ trong đầu Phong Thập Nhị, hắn ngẩng đầu ném cho người nọ một ánh nhìn khinh bỉ. Cơ bản là hắn cũng không nhớ mình có từng nhờ tên này tới đón a.

“Muốn tiền – không có, muốn người – không được, muốn mạng – không thể”. Đây chính là tôn chỉ hành sự của Phong Thập Nhị. Tiền là vận mệnh của hắn, thân thể là mặt mũi hắn, tính mệnh là vốn liếng của hắn, thiếu một cái thì Phong Thập Nhị hẳn không thể tiếp tục đi lại trên giang hồ, kẻ nào muốn tranh cướp, trước cứ đem mạng giao cho hắn đã, sau đó hắn sẽ cân nhắc tiếp thử xem sao.

Liễu Vô Thường vươn tay móng heo định sờ sờ lên ống tay của Phong Thập Nhị. Đúng lúc này, một đạo hàn quang bất chợt lóe lên, một cây ngân châm trực tiếp nhắm thẳng hướng đầu ngón tay của Liễu Vô Thường phóng tới, suýt chút nữa thì...

“Ai nha, ai nha, mỹ nhân, tay đứt ruột xót nha, nếu như châm này cắm vào tay ta...”

“Cắt kỹ cái móng heo của ngươi lại, lần sau cũng không phải chỉ đơn giản là châm nữa đâu.”

Liễu Vô Thường hì hì cười, rút tay trở lại, lưu luyến mà nhìn người ngồi đối diện mình, sờ không tới, ăn không được, tư vị này đích thực là một sự giày vò...

Bị người nhìn chăm chăm như thể muốn xuyên vào tận xương cốt như thế, bất kể là ai cũng sẽ không được tự nhiên, huống chi lúc này bên tai Phong Thập Nhị còn không ngừng vang lên những tiếng ‘mỹ nhân, mỹ nhân’ ngọt đến phát ngấy của người nọ. Phong Thập Nhị chưa bao giờ nghĩ rằng mình là một người có tình nhãn nại, vì thế, sau một khoảng thời gian đủ để uống một chén trà, hắn rút cuộc nhìn không được mà đứng lên.

“Ta nghỉ đủ rồi, đi trước!”

Liễu Vô Thường ngẩng mặt, dưới ánh nền khoe miệng hắn bất chợt có cái gì đó dường như lóe sáng lên, sau đó hắn tao nhã tao nhã rút khăn tay đưa lên lau sạch. Chứng kiến một màn này, Phong Thập Nhị dám khẳng định, thứ vừa lập lòe phát sáng kia chính là... (*nước miếng:v:v*)

Nhẫn! So đo với một tên sắc lang hỗn đản là không đáng!

“Vội vã như vậy?”

Tiền cần thu còn chưa thu được, việc phải làm cũng vẫn chưa làm, chỗ này, dù là một khắc hắn cũng không muốn nán ná thêm nữa. Phong Thập Nhị lạnh mặt nhìn Liễu Vô Thường.

“Đi hay không?” Một câu thôi, tên kia nếu dám nói ‘không đi’, hắn nhất định sẽ không do dự mà sử dụng tất cả độc dược mang theo trên người, hắn không tin lần này tên hỗn đản kia lại vẫn còn có thể bình an vô sự.

Liễu Vô Thường nhìn sắc mặt trầm trọng của Phong Thập Nhị liền biết, nếu như mình còn tiếp tục dây dưa sẽ làm cho đối phương nổi nóng. Hiện tại cứng rắn giữ người cũng không có lợi gì, vì thế, hắn lấp lại chụp đèn, một lần nữa lại xách đèn đứng lên.

“Mỹ nhân nói sao thì Vô Thường làm vậy, đi thôi.”

Phong Thập Nhị đi theo phía sau Liễu Vô Thường tới nơi mà mình vừa bước vào lúc trước, chỉ thấy đối phương xoay xoay một cái gì đó, thế rồi một tia sáng bất chợt chiếu vào. Trong lúc nhất thời Phong Thập Nhị không kịp thích ứng với luồng sáng quá mức mãnh liệt, vừa định vươn tay che mắt lại bị Liễu Vô Thường một phen chụp lấy, dùng sức kéo đi.

“Đi bên này...”

Phong Thập Nhị còn nhớ thời điểm Liễu Vô Thường to gan lớn mật kia vươn tay kéo lấy tay hắn, hắn đã lập tức xuất ra ‘Không sơn vô ảnh châm’ vẫn nắm trong tay, nhưng hắn lại không biết cuối cùng vì sao chính hắn lại là người trúng chiêu?

Phong Thập Nhị bị người ôm ngang eo thì âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi suy tính sau khi giải được độc sẽ xử lý tên Liễu Vô Thường đang lợi dụng việc ôm hắn mà sờ trên sờ dưới, liên tục ăn đậu hũ kia như thế nào.

Tên hỗn đản này luôn miệng nói là lỗi của mình, cho nên muốn đích thân chiếu cố săn sóc cho hắn, kỳ thực chính là dựa vào mỹ danh chiếu cố kia mà thực hiện những hành vi dâm tà vô cùng đáng khinh bỉ.

Phong Thập Nhị quyết định, chờ khi giải quyết xong việc lần này, hắn chắc chắn phải đùa giỡn tên mặt người dạ thú này tới chết!

“Người bỏ cái tay bẩn thỉu của ngươi ra, ta tự đi!” Không thể nhịn được nữa, cũng không cần phải nhịn nữa, Phong Thập Nhị rốt cuộc rống lên.

Mà lúc này, Liễu Vô Thường quay sang nhìn Phong Thập Nhị, nở một nụ cười vô cùng sáng lạn, thế nhưng hai tay vẫn dính chặt trên lưng của đối phương.

“Ai nha, mỹ nhân không cần e thẹn, hai chúng ta đều là nam nhân a!”

Nếu là người khác ôm hắn, có lẽ hắn còn có thể nhẫn nhịn một – hai canh giờ. Thế nhưng, duy chỉ có Liễu Vô Thường, cho dù nửa khắc Phong Thập Nhị cũng không thể nhẫn nổi!

Vươn tay thò vào túi áo kiểm tra xem còn bao nhiêu ‘thứ’, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện, mấy món đồ thiếp thân vốn có trên người đã không cánh mà bay. Phong Thập Nhị lập tức đen mặt, không cần nói cũng biết, từ lúc bọn họ gặp nhau cho tới bây giờ, người có thể động tay động chân với hắn chỉ có một mà thôi!

“Đồ của ta đâu?” Đây chính là những vật phòng thân mà bình thường hắn sẽ mang theo lúc xuất môn, không có mấy cái đó, hắn làm sao có thể ung dung một đường đi tới kinh thành?

“Cái gì?” Liễu Vô Thường tiếp tục giả ngu ăn đậu hũ, bộ dạng thích thú vô cùng.

Tính cách bạo lực trăm năm hiếm thấy của Phong Thập Nhị bắt đầu phát tác. Mười mấy năm qua, cũng không có được mấy người đủ khả năng làm cho hắn nổi nóng đâu. Trên đất Giang Nam, Phong Thập Nhị chính là một từ đại diện cho tội ác, tuy rằng dựa vào uy danh của phụ mẫu trên khắp chốn giang hồ cùng triều chính, hắn cũng chiếm được không ít tiện nghi... Thế nhưng đối với Phong Thập Nhị mà nói, cái đáng giá nhất làm nên tên tuổi lẫy lừng của hắn, phải là ‘khả năng’. Hắn có đủ khả năng để hung hăng càn quấy, để tiêu diêu tự tại và khoái hoạt rong chơi. Chính là... vì sao cái tên Liễu Vô Thường này lại xuất hiện trước mặt hắn chứ!

Người có thể bình yên vô sự dưới độc chiêu của hắn, khắp chốn dân dã cho đến cung đình, hiện nay cũng không có nổi mấy người, mà tên Liễu Vô Thường này lại còn liên tục thoát được những hai lần!

Đáng giận! Rốt cuộc phải làm gì mới có thể đập chết cái con rệp khiến người ta cực kỳ chán ghét này cơ chứ!

“Đừng có giả ngu với lão tử, đồ trên người của ta.”

“A, ngươi là nói mấy cái chai lọ gì đó kia sao, ở đây này.” Liễu Vô Thường vẫn là vẻ mặt tươi cười, chìa ra một cái túi nhỏ nhỏ.

Thực sự là một cái túi rất nhỏ. Cái túi này căn bản không thể đựng hết bốn mươi chín cái bình trên người hắn được, trừ khi...

“Ngươi... Bình được của ta đâu?”

“Ném rồi, mang nhiều chai lọ như thế, mỹ nhân không thấy bất tiện lắm sao.”

Không có phương tiện để hạ độc thủ, sắc mặt Phong Thập Nhị càng thêm xám xịt, bộ dạng tựa hồ chuẩn bị bạo phát. Sự thực đã rành rành bày ra trước mặt, tất cả bảo bối của hắn đều bị cái tên đàn độn này đổ vào chung một chỗ.

Hồng... Hồng hết rồi... Phong Thập Nhị không thể hiểu nổi Liễu Vô Thường này là ngu thật hay ngu giả vờ. Chỉ cần là người có một chút hiểu biết sơ sơ về dược lý đều biết vạn vật tương khắc, độc với độc cũng thể thôi. Bao nhiêu năm nay, hắn vất vả lắm mới thu thập được nhiều bảo bối như thế, ấy vậy mà bây giờ tất cả đều nằm trong cái túi nhỏ xíu của tên Liễu Vô Thường kia, hoàn toàn bị hủy hoại rồi...

“Ngươi... khá lắm, Liễu Vô Thường!”

Phong Thập Nhị cố sức tránh né thoát khỏi Liễu Vô Thường, toàn bộ dược đã bị tên kia hủy, đương nhiên giải được hắn cần hiện tại cũng không có khả năng còn, lúc này cũng không thể đi về tìm sư phụ nhờ phối giải được, căn bản là không có thời gian vòng về phía Nam rồi lại ngược lên kinh một lần nữa a! May là ‘Không sơn vô ảnh châm’ này độc tính cũng không cao, chỉ cần cố gắng chống đỡ qua ba ngày là sẽ không có chuyện gì.

Liễu Vô Thường thấy Phong Thập Nhị tức giận, bày ra vẻ mặt nghi hoặc làm bộ như không biết đối phương đang buồn bực chuyện gì.

“Mỹ nhân, làm sao vậy?”

Làm sao? Phong Thập Nhị quay đầu nhìn người bên cạnh, khẽ nhếch miệng một cái.

“Còn làm sao? Ta trúng độc, chẳng phải chuyện này người biết rất rõ à?” Hấn không hiểu vì sao ngân châm xuất ra từ trên tay mình thế mà lại trong nháy mắt bắn ngược trở lại người hấn, nhưng hấn có thể khẳng định đây chắc chắn là trò quỷ của Liễu Vô Thường.

Nếu không phải hiện tại toàn thân hấn không thể nhúc nhích vì trúng độc, thêm nữa khắp người lại đau nhức như kim châm thì hấn có thể mặc cho tên khốn kia làm xằng làm bậy hay sao? Cái tên hỗn đản không ngừng bám dính trên người hấn này đúng là không chặt thành tám miếng không thể được mà.

“Độc của người mà người không có thuốc giải?”

Nụ cười trên mặt Phong Thập Nhị lại càng quỷ dị.

“Giải được? Ở ngay trong cái túi nho nhỏ của người đó. Nếu như người thực sự đã trộn tất cả được vào cùng một chỗ, vậy chắc chắn bên trong cái túi kia có Hạc Đỉnh Hồng, người khẳng định ta có thể coi nó như giải được mà ăn vào?”

“Vậy à, thật đáng tiếc, phải làm sao bây giờ?”

Phong Thập Nhị thề rằng một lời này đã hoàn toàn chứng minh được tên Liễu Vô Thường chết tiệt kia đích thực là cố ý hủy hoại bảo bối của hấn mà! Tên này quả thực đang trả thù vì hai lần hạ độc lúc trước của hấn a!

Liễu Vô Thường thừa nhận mình không phải người có tấm lòng bao la rộng lớn, thế nhưng hấn cũng không phải là kẻ tính toán so đo. Thông thường, nếu đối phó với người bình thường, hấn đương nhiên sẽ lấy oán báo oán, thế nhưng, dưới những tình huống đặc biệt, chắc chắn sẽ có phương thức xử trí khác biệt hơn.

Mà vừa vặn, Phong Thập Nhị đối với Liễu Vô Thường mà nói, chính là một người phi thường phi thường đặc biệt.

Phong Thập Nhị run rẩy vươn tay muốn bóp cổ Liễu Vô Thường, mặc dù hiện tại thân thể hoàn toàn vô lực nhưng lý trí của Phong Thập Nhị lúc này đã cháy rụi không còn một mảnh rồi. Hấn cảm thấy, không tiêu diệt tên vương bát đản này thì thực không thể nào chịu nổi!

Nhưng thời điểm hiện tại trong mắt Liễu Vô Thường, trừ bỏ vẻ mặt có chút cổ quái thì hành động vươn tay của Phong Thập Nhị kia quả thực cực kỳ giống một cử chỉ phiếm tình mời gọi. Vì thế trong lòng không khỏi rung động một hồi, hấn quyết định triệt để bỏ qua sắc mặt của đối phương, vui vẻ tiếp nhận vòng tay vừa ôm lấy cổ mình kia, đồng thời cũng mạnh mẽ siết chặt người kia vào trong ngực.

Mỹ nhân yêu dấu a~! Thực sự là vặn năm khó gặp, rốt cuộc mỹ nhân của hấn cũng đã nhìn thấu chân tâm của hấn rồi.

Phong Thập Nhị lúc này toàn thân vô lực, vừa bị người ôm lại hận đến nghiến răng, âm ức không gì sánh

được mà mãnh liệt hít khí.

“Liễu huynh quả thực là có điểm phúc. Tuy rằng Niên mẫu biết hiện tại không nên quấy rầy tới Liễu huynh, nhưng là...”

Sự xuất hiện của Niên Đào, đối với Phong Thập Nhị mà nói chính là hiện thân của thánh thần cứu thế không thể nghi ngờ. Nhưng mà người nợ đối với Liễu Vô Thường đích thực lại là một tên Trình Giảo Kim giữa đường phá hư chuyện tốt của người khác.

Liễu Vô Thường ôm lấy Phong Thập Nhị, nhìn về phía Niên Đào lúc này đang đứng cách đó khoảng chừng năm thước.

“Tại hạ thực không biết Niên huynh còn có chuyện gì cần tại hạ tương trợ nữa?”

Tuy rằng đầy mặt Liễu Vô Thường là ý cười, thế nhưng dường như Niên Đào lại cảm nhận được chút gì đó không vui ở trong lời nói của đối phương. Nhưng Niên Đào một đường chạy lẫn mò tìm tới đây, còn không phải bởi vì Phong Thập Nhị mà Liễu Vô Thường đang ôm trong ngực đó sao?

“Không, Liễu huynh đã giúp tại hạ rồi.” Niên Đào cười cười bước tới gần, “Hiện tại, làm phiền Liễu huynh giao Phong gia thập nhị thiếu cho tại hạ.”

Liễu Vô Thường cả kinh, theo bản năng ôm chặt lấy Phong Thập Nhị đang vô lực xụi lơ ở trong lòng mình, trên mặt thế nhưng vẫn là một vẻ vân đạm phong khinh mà cười tươi như hoa cúc.

“Tại hạ ngu dốt, không hiểu Niên huynh nói giao Phong gia thập nhị thiếu cho người là có ý gì.”

Rõ ràng là một câu hỏi, nhưng ngữ khí của hắn lại hoàn toàn không có ý hỏi thăm.

Bởi vì độc phát trên người mà Phong Thập Nhị không ngừng đau đớn, lại đang nghĩ xem làm thế nào để phớt lờ hoàn cảnh hiện tại của mình, nhưng không cách nào bỏ qua được lời phát ngôn xằng bậy của nam nhân xa lạ đang đứng cách hắn vài thước kia.

Vốn tưởng thánh nhân tới cứu, hiện tại xem ra cũng chỉ là một tên tiểu nhân bỉ ổi muốn chiếm tiện nghi của người khác mà thôi.

Niên Đào đối phó phản ứng của Liễu Vô Thường cũng không có bất ngờ gì lớn, chỉ đơn giản cười một tiếng.

“Hiện tại, bách tính toàn thành vì sao lại khắp nơi lòng sục Phong gia thập nhị thiếu, chắc hẳn Liễu huynh đã quá rõ ràng rồi. Đường đường Liễu đại công tử của Liễu gia nhất định là sẽ không động tâm trước mấy đồng bạc lẻ, thế nhưng... Liễu huynh đây hẳn là vẫn chưa quên mũi tên hôm trước đúng không?”

Câu nói sau cùng, Niên Đào tận lực đè thấp âm thanh, mà Liễu Vô Thường lại không ngờ Niên Đào cư nhiên biết đến việc này, bất giác thối lui về phía sau lưng một bước, vô thanh vô tức thu lại ý cười vẫn luôn treo trên môi từ nãy tới giờ.

Tên hôn quân kia thế mà cũng nhắm tới mỹ nhân của hắn?

Rất ít người có thể nhìn thấy được gương mặt đứng đắn không chút tươi cười của Liễu Vô Thường, ấy vậy mà Niên Đào lại là một người trong số những người ấy.

Thực tế thì một hoa hoa công tử tiếng xấu lan xa, ở trong mắt người bình thường, cho dù có đứng đắn nghiêm chỉnh hơn nữa thì cũng không thể xóa bỏ đi dáng vẻ lưu manh vốn có của mình.

Thế nhưng Niên Đào lại không phải người bình thường, mà Liễu Vô Thường cũng không phải một hoa hoa công tử đơn giản. Cho nên, sự nghiêm túc của đối phương trong một khoảnh khắc đó khiến cho Niên Đào theo bản năng mà phát động cảnh giác toàn thân. Bị một nam nhân dùng ánh mắt sắc bén mãnh liệt bắn phá như thế, bất cứ ai cũng sẽ khấn trương và căng thẳng thôi.

Nhưng mà ngay sau đó, Liễu Vô Thường buông Phong Thập Nhị ở trong ngực ra, hì hì cười mà đi tới chỗ Niên Đào.

“Niên huynh, nghiêm túc như thế làm gì, không phải là Niên đại tiểu thư coi trọng Thập nhị thiếu của nhà chúng ta sao? Nói sớm một chút, để ta tự mình dẫn người tới cửa không phải ổn rồi à.”

Theo dõi từng bước chân ngày một tới gần của Liễu Vô Thường, hai mắt Niên Đào vẫn chưa từng rời khỏi thân thể đối phương. Mãi cho đến khi người nọ một tay chắc nịch đặt lên bả vai mình, tay còn lại vòng qua thắt lưng ôm lấy, hắn mới kịp thời phản ứng...

Đối phương chính là ‘dâm ma’ trai gái đều xơi tuốt – Liễu gia – Liễu Vô Thường nha! Xấu hổ và giả vờ lơ đãng thối lui mấy bước, Niên Đào có chút không được tự nhiên mà nhéo nhéo mặt mình.

“Gia tỷ yêu cầu rất cao, lần kén rể này vốn dĩ không phải là điều nàng mong muốn, giữa đường gặp được Phong nhị thiếu rồi nhất kiến chung tình cũng chỉ là chuyện ngẫu nhiên. Nhưng nếu nàng đã thích, lại còn trước mặt mọi người mà ra giá hậu hĩnh như vậy, tại hạ thân làm thứ tử Niên gia há lại có thể xem thường.”

Niên Đào vừa thoát khỏi ma trảo của Liễu Vô Thường, vừa ngẩng đầu lại thấy đối phương đang có xu hướng sắp lại gần đây, vì thế liền nhích sang bên cạnh thêm hai bước, nói, “Tại hạ cũng biết Liễu huynh ái mộ Phong gia... thập nhị thiếu. Chỉ là... mong huynh lượng thứ cho.”

Liễu Vô Thường thấy Niên Đào liên tục thối lui thì ý cười trên môi lại càng mang theo một tia sướng sả.

“Nam – nữ hoan ái vốn là chuyện thường tình trên khắp thế gian, tại hạ lẽ nào lại là kẻ không biết lý lẽ hay

sao. Chỉ là Phong thập nhị thiếu có chút giao tình với Liễu gia, thêm nữa Thập Nhị cũng không biết rõ về Niên đại tiểu thư nhiều lắm. Cho nên, tại hạ thực lo lắng, ngày sau đến lúc nam hồi hận – nữ oán thán thì bất kể đối với Niên đại nhân hay là Phong gia ở Giang Nam đều chẳng hay ho gì.”

Những lời Liễu Vô Thường nói ra vô cùng đúng tính hợp lý, Niên Đào căn bản không thể chống đỡ được. Vì thế chỉ đành cố sức giữ vững ý chí bản thân, gọi gia đình ở phía sau chạy tới.

“Lời Liễu huynh nói thực là chí lý, nhưng tại hạ cảm thấy vẫn nên để Phong gia thập nhị thiếu gặp gỡ gia tỷ trước. Mọi sự chờ sau khi hai người bọn họ gặp nhau rồi sẽ định đoạt cũng không chậm trễ mà.” Nói xong, hắn liền hạ lệnh cho đám gia đình xông tới bắt người.

Nhưng là đám gia đình vừa định động thủ, Liễu Vô Thường bất chợt bày ra vẻ mặt kinh hãi ngăn cản bọn chúng lại.

“Khoan đã, tại hạ chỉ muốn khuyên các người, đừng nên đụng vào bất cứ cái gì ở trên người hắn.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người xung quanh đều phát hoảng. Niên Đào bất giác sinh nghi.

“Làm sao?”

Liễu Vô Thường thở dài, nói, “Thực không giấu gì Niên huynh, hiện nay Phong Thập Nhị đã trúng ‘Không sơn vô ảnh châm’, lúc tại hạ lục soát thân thể hắn, đã vô ý đổ luôn cả mấy cái bình được loạn thất bát tao nào đó lên người hắn rồi. Tại hạ lúc trước đã dùng Linh Chi thảo, cho nên bách độc bất xâm, hoàn toàn vô sự, thế nhưng...”

Lời vừa nói ra, tất cả đám người có mặt tại hiện trường đều vội vàng thối lui mười bước. Bản thân Niên Đào cũng là sắc mặt tái nhợt.

“Vậy... Vậy thì, xin Liễu huynh mang theo Phong gia thập nhị thiếu tới Niên phủ. Có được hay không?” Mồ hôi lạnh túa ra từng trịn, Niên Đào vốn dĩ cho rằng bộ dạng hiện tại của Phong Thập Nhị nhất định là do Liễu Vô Thường âm thầm hạ thủ, thế nhưng lại không ngờ tên họ Liễu kia cư nhiên dùng tới thủ đoạn bỉ ổi đến mức độ này.

Liễu Vô Thường không có ý kiến gì, chủ ý của Niên Đào hắn hiển nhiên hiểu rõ hơn ai hết. Mình vốn là người mà họ Niên kia cực lực muốn loại bỏ, một khi Phong Thập Nhị đã nằm trong tay hắn, đương nhiên hắn sẽ không thể để mình nấn ná thêm, tránh cho rắc rối lại nảy sinh nữa.

Nhưng mà... Liễu Vô Thường hắn há lại là người dễ bị người khác to mồm dọa chạy hay sao, sao lại có thể cung kính hai tay dâng mỹ nhân của hắn vừa mới giành được cho kẻ khác?

“Vậy... Tại hạ sẽ phải làm phiền Niên đại nhân?” Liễu Vô Thường cười cười, lại thản nhiên bước thêm mấy bước về phía Niên Đào.

“Liều, Liều huynh, đưa Phong gia thập nhị thiếu về Niên phủ quan trọng hơn.”

Liều Vô Thường dừng bước, gật đầu, lại xoay người đi đến chỗ Phong Thập Nhị, cúi mình ôm lấy người lên.

“Ai nha~ Độc kia sao lại lợi hại như vậy, Thập Nhị mỹ nhân, người cố gắng chống đỡ một chút a.”

Phong Thập Nhị bị Liều Vô Thường ôm thì toàn thân run rẩy, răng cũng đập vào nhau cạch cạch, nhưng hai tay vô lực chỉ đành buông thông xuống. Mà Liều Vô Thường vội vàng ôm người vào trong ngực, đẩy nhanh tốc độ bước chân, nhanh chóng chạy theo đám người Niên Đào đi về Niên phủ.

Hai mắt Phong Thập Nhị đỏ sọc, tuy rằng hắc trướng độc đến mức cảm thấy lý trí mất kiểm soát hơn phân nửa, thế nhưng... mắt hắc vẫn không mù. Hắc thề rằng, tên hỗn đản Liều gia đáng bị kéo đi điều phối hành hung cả mấy trăm lần này, mặc dù biểu tình vẫn thập phần khách sáo, thế nhưng nụ cười đắc ý khi thực hiện được gian kế kia hắc nhìn được thật rõ ràng.

Muốn ám hại người ta, cuối cùng chính mình lại trúng độc. Cái này là nghiệp chướng do chính Phong Thập Nhị tự vả vào miệng mình, lúc này có tự trách bao nhiêu lần thì cũng hoàn toàn vô dụng.

Thế nhưng, vì cái gì chuyện chung thân đại sự của mình lại bị một tên dâm ma và một nam nhân xa lạ chưa từng gặp mặt tùy tiện sắp đặt. Cái gì cũng có thể nhẫn nhịn, nhưng cái này thì không thể nha! Hiện tại Phong Thập Nhị đã giận đến phát run, hai mắt dần dần dâng lên sát khí, chỉ cần hồi phục một chút, hắc nhất định sẽ giết chết tên nam nhân đáng ghét này!

“Xin làm phiền Liều huynh một chút, nhanh chóng đưa Phong Thập Nhị tới Niên phủ, tại hạ sẽ cho người đi mời đại phu đến.” Niên Đào ở sau lưng Liều Vô Thường thúc giục.

Liều Vô Thường cười đến mắt cũng híp tịt vào, nói, “Không vội, nếu để mỹ nhân độc chạy vào tìm thì nguy hiểm quá, vẫn là chậm một chút mới tốt.” Vừa nói, vừa không nhanh không chậm mà bước đi, cũng không cảm thấy ôm một đại nam nhân có bao nhiêu mệt nhọc, cứ thế ung dung nhàn nhàn từng bước tiến về Niên phủ.

Khi một đám người về tới Niên phủ thì cũng là lúc mặt trời xuống núi rồi. Niên Đào thật sự cho mời đại phu tới chẩn trị cho Phong Thập Nhị. Mà Liều Vô Thường sau khi đặt người nọ xuống giường, cũng nghênh nghênh ngang ngang đi tới phòng lớn của Niên phủ, tiêu sái ngồi xuống ghế chủ nhà, chờ đợi Niên Đào an bài xong mọi sự sẽ quay lại tìm hắc.

Sau khoảng thời gian đủ để uống hai chén trà, Niên Đào rút cuộc một lần nữa xuất hiện trước mặt Liều Vô Thường. Liều Vô Thường vừa thấy người tới thì mặt mày hớn hở vươn tay ôm lấy, Niên Đào tức tốc nghiêng người lẩn tránh công kích của đối phương, xoay người ngồi xuống ghế đối diện.

Liều Vô Thường thu lại nét cười suông sã trên mặt, ngồi xuống bưng chén trà của mình lên, mở nắp đặt xuống bàn.

Niên Đào quan sát động tác của đối phương, lông mày bất giác nhíu lại, hẳn từng nghe nói Liễu Vô Thường này chính là một tên dân ma vô lại háo sắc không gì sánh được, cả ngày ỷ vào gia thế hiễn hách phi lễ nữ tử nhà lành, trêu ghẹo mỹ nam qua lại trên đường. Quả nhiên lời đồn lời đồn không phải là vô căn cứ, ‘người nợ’ ở chốn kinh kỳ, hình như đã đánh giá quá cao hẳn rồi.

Liễu Vô Thường ngưng mắt ngắm nghía chén trà trên bàn, nói, “Phong thiếu gia sao rồi?”

“Đã không có gì đáng ngại nữa, Liễu huynh cứ yên tâm.”

Niên Đào vừa mới dứt lời, chỉ thấy Liễu Vô Thường đặt chén trà xuống, vươn tay áp chặt ngực trái của mình, tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, nói, “Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi. Nếu như mỹ nhân thực sự có mệnh hệ gì, tại hạ cũng không thể nào sống nổi.”

Niên Đào ở một bên nhìn mà khóe mắt giật giật, bộ dáng này, cũng quá giả tạo rồi đi! Nếu thực sự lo lắng cho Phong Thập Nhị, người này cũng sẽ không dùng tới cả nửa ngày để đi một quãng đường không đầy một dặm từ đầu phố về tới Niên phủ a.

“Nhưng tại hạ thực phải cảm tạ Niên huynh rất nhiều, nếu không có Niên huynh ở đây, Thập Nhị nhà ta chưa chắc trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà được đại phu chẩn bệnh cho đâu.” Liễu Vô Thường toét miệng cười, vô liêm sỉ mà nhận Phong Thập Nhị làm người của nhà mình.

Phong Thập Nhị này rõ ràng họ Phong, Liễu Vô Thường hẳn lại mang họ Liễu, từ khi nào bọn họ lại thành người một nhà rồi?

“Liễu huynh thực biết nói đùa, lời này phải là tại hạ nói mới đúng, Phong huynh đệ nếu như là con rể Niên gia, thì Niên mỗ phải cảm tạ Liễu huynh mới phải.”

“Ha ha, nói cũng đúng.” Liễu Vô Thường nhấp một ngụm trà, bỗng nhiên như bưng tỉnh, nói, “Đây chẳng phải cho thấy tại hạ cùng với Niên huynh cũng thành người một nhà rồi sao? A ha ha, thật sự là thiên hạ đều chung một mái nhà a.”

Ai là người một nhà với hẳn? Liễu Vô Thường này mặt cũng quá dày rồi. Niên Đào trong lòng không ngừng xỉ vả người nào đó một trăm lần, nhưng là ngoài mặt vẫn tỏ ra vui vẻ tươi cười, không đáp lại lời hẳn.

Uống xong một ly trà, Liễu Vô Thường lại bất chợt đứng lên. Niên Đào còn tưởng hẳn rốt cuộc đã thức thời mà chuẩn bị ra về, cũng đứng dậy bộ dạng chuẩn bị tiễn khác. Chẳng ngờ, Liễu Vô Thường thế nhưng tự mình thao thao bất tuyệt.

“Phải đi xem Thập Nhị nhà ta một chút, nếu tỉnh dậy không thấy ta ở bên cạnh, hẳn chắc chắn sẽ làm mình làm mẩy cho mà xem.” Hẳn vừa nói vừa lắc lư ra khỏi đại sảnh, thẳng một đường đi tới hậu viện.

Niên Đào nghiêng răng, cái này gọi là ‘Phật mời thì dễ tiễn thì khó’ đây mà. Hiện tại hẳn chỉ có thể nhin

mà thôi.

Khi Phong Thập Nhị tỉnh lại đã là trưa của hai ngày sau. Hắn ngồi dậy, vận động gân cốt một chút liền cảm thấy cơ thể đã sảng khoái hơn rất nhiều, đang định gọi người hầu vào phục vụ liền liếc thấy một vị tuyệt đại mỹ nhân đang ngồi ở trong phòng.

Phong Thập Nhị có phần sửng sốt, hắn nhớ rõ mình đã bị đưa vào Niên phủ, nơi này... hẳn chính là Niên phủ đi.

“Vị tiểu thư này, nàng là...”

“Phong gia thập nhị lang, lần đầu diện kiến, tiểu nữ là trưởng nữ Niên gia, Niên Li.”

Đang lúc Phong Thập Nhị bối rối không biết phải làm sao thì tuyệt đại mỹ nhân trước mặt đã tao nhã đứng dậy, nói với hắn một câu như thế.

Vừa nghe được thanh âm người nọ, Phong Thập Nhị cơ hồ cảm giác được sự bất thiện bên trong, đầu óc vì thế cũng tỉnh táo hơn một chút.

“Niên tiểu thư tựa hồ không quá hoan nghênh tại hạ.” Cũng không chui ra khỏi ổ chăn, Phong Thập Nhị dứt khoát ngồi ở trên giường, một tay chống má, lặng lẽ quan sát nữ nhân kia.

Niên Li che miệng cười thành tiếng.

“Phong công tử nói quá lời, người tới là khách, thập nhị lang được cưng chiều nhất Phong gia ở Giang Nam có thể tới Niên phủ một chuyến, đó là may mắn của Niên phủ, làm sao ta có thể không hoan nghênh được?”

Coi hắn là kẻ ngốc sao? Phong Thập Nhị trái lại không nói gì, thực chất ngoại trừ mấy vị sư phụ của hắn ra, cũng không có được mấy người cảm thấy vui mừng khi gặp mặt hắn. Nhưng mà hắn nhớ, ngày ấy lúc hắn trúng độc, Niên gia nhị công tử và Liễu bại hoại có qua lại vài câu... chính là, tiểu thư của Niên gia nhìn trúng hắn. Mà nếu hắn không lầm, Niên gia chỉ có một vị tiểu thư, cũng chính là cô nương vẻ mặt không mấy hoan nghênh đang ở trước mắt hắn đây.

“Vậy không ngại xin Niên tiểu thư giải đáp cho tại hạ, nàng huy động quần chúng nhân dân vây hãm tại hạ ở lại Dương Châu rốt cuộc là có điều gì chỉ dạy?”

“A~ Phong công tử thực là một người chân thật ưa nói lời thẳng thắn, tính tình rất sáng khoái. Vậy tiểu nữ cũng không cần phải vòng vo làm gì nữa. Tiểu nữ muốn mời Phong công tử an phận ở lại Niên phủ tới hết ngày ba tháng năm. Sau đó công tử muốn đi đâu thì đi, tiểu nữ tự nhiên sẽ không cản nữa.”

Phong Thập Nhị hừ lạnh, thì ra là vì hôn sự giữa phủ thừa tướng và Đoàn gia ở Giang Nam.

“Vốn là tại hạ rất nguyên ý ở lại Niên phủ, những ngày tháng có Niên tiểu thư mỹ mạo xuất trần như vậy ở bên khẳng định sẽ thực tiêu dao. Đáng tiếc, nhận tiện của người khác phải làm việc giúp cho họ, tại hạ trước đã thu bạc của người ta, nay nhất định phải giúp người thành toàn đại sự. Hảo ý của Niên tiểu thư, Phong mỗ chỉ đành ghi tạc trong lòng.”

Trong nháy mắt, Phong Thập Nhị cảm thấy không khí quanh thân chợt lạnh đi một chút, nữ nhân này... khiến cho hắn nhớ tới Hạo Vân - nhi tử của Thừa tướng mà mấy hôm trước đã có duyên gặp gỡ tại phủ Ninh Huyền.

“Ý của Phong công tử là...”

“Tại hạ không đồng ý. Hôn lễ ngày ba tháng năm kia, Phong mỗ nhất định phải làm loạn một hồi.”

Phong Thập Nhị vừa dứt lời, chỉ nghe cửa phòng ‘kẹt’ một tiếng, một cơn gió lốc thoáng cái cuốn vào trong phòng.

“A~! Mỹ nhân, cuối cùng ngươi cũng tỉnh lại rồi, làm ta lo lắng muốn chết rồi a!”

Con lốc vội vội vàng vàng chạy tới kia không thể nghi ngờ chính là Liễu Vô Thường. Không gặp người này, Phong Thập Nhị còn có thể tâm bình khí hòa một chút, nhưng hễ cứ nhìn đến bộ mặt khiến cho hắn âm thầm nghiến răng chỉ hận không thể róc xương cho hả giận kia là Phong Thập Nhị liền không thể khống chế được bản thân mình.

“Liễu Vô Thường... Đúng không?”

Liễu Vô Thường hi hi ha ha cười cợt, ghé sát vào bên người Phong Thập Nhị, vươn tay sờ lên bàn tay đang để bên ngoài ổ chăn của đối phương.

“Mỹ nhân, ngay cả tên lẫn họ của ta ngươi đều gọi đến xa lạ như thế sao! Hai ta từ nhỏ đã nhất kiến chung tình, ta nha, không hề ngại để mỹ nhân gọi thân mật hơn một chút đâu.”

Phong Thập Nhị nghiến răng, cực lực nhịn xuống cảm xúc muốn vung tay đánh người. Khóe miệng hắn co rút mấy cái, sau đó miễn cưỡng cười một cái.

“Liễu huynh, thực biết nói đùa. Ngươi và ta cũng chỉ gặp nhau có hai lần thôi, còn chưa thân thiết đến thế, cái việc nhất kiến chung tình kia, xin đừng kéo tại hạ vào trong.”

Liễu Vô Thường làm như không nghe ra ý tứ cảnh cáo nhắc nhở trong lời Phong Thập Nhị, vẫn mặt dày ăn đậu hũ của đối phương, đồng thời ôm ấp giấc mộng đẹp của mình.

“Mỹ nhân a, ngươi cũng hiểu... khi đó ta chỉ biết sau này ngươi lớn lên, nhất định sẽ trở thành một mỹ nhân

khuyh quốc khuyh thành. Quả nhiên, mỹ nhân vừa xuất hiện trước mặt tại hạ, trống ngực tại hạ liền... liền đập dồn không dứt a...” Nói xong, còn hung hăng kéo tay Phong Thập Nhị đặt lên ngực trái của mình.

Con giun xéo lắm cũng quằn! Thực sự là không thể nào nhịn được nữa. Phong Thập Nhị chỉ cảm giác được một sợi dây thần kinh nào đó đứt đứt ‘phụt’ một tiếng ở trong đầu, hần theo bản năng siết chặt nắm tay vung lên một cái.

“Phịch!”

Tiếp theo, những người ở sau lưng Liễu Vô Thường chỉ thất hần thẳng một đường ngã nhào xuống mặt đất, còn thuận thế lăn thêm hai vòng đến khi đập vào chân bàn ở cách đó không xa.

Không đợi mọi người ở đây kịp hoàn hồn, Phong Thập Nhị đã xoa xoa nắm đấm, khanh khách cười vài tiếng, lạnh mặt nhìn Liễu Vô Thường bị đánh đến không dật nổi, nói, “Người nên cảm thấy may mắn vì hiện tại ta chưa hoàn toàn bình phục, bằng không, chỉ một quyền, làm sao mà đủ được?!”

Mọi người lập tức toát ra một thân mồ hôi lạnh, ác bá trong truyền thuyết quả thực không giống người thường mà.

Một quyền này của Phong Thập Nhị chính là đánh thẳng vào người Liễu Vô Thường, lực đạo đích thực rất mạnh. Vì thế nên đánh xong, Phong Thập Nhị cũng tiêu hao hoàn toàn thể lực, mà Liễu Vô Thường sau khi ngã vật ra cũng không hề nhúc nhích nữa.

Mọi người thấy Phong Thập Nhị nghiêng người nằm xuống, không hề để ý tới đối phương ở bên kia nữa, mới bắt đầu lục tục chạy tới ý đồ đỡ người lên. Ai ngờ, mặc kệ đám hạ nhân lay lay đẩy đẩy như thế nào, Liễu Vô Thường vẫn không hề có phản ứng.

Niên đại tiểu thư ban đầu còn lãnh tĩnh, về sau thấy người hoàn toàn bất động, cũng luống cuống hần lên, vội vàng sai người đi gọi Niên Đào đến. Niên Đào vừa bước vào cửa đảo mắt quan sát hết thấy tình huống trong phòng, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống. Trước đó, hần đã được đám hạ nhân thông báo tỉ mỉ sự tình, thế nhưng khi tận mắt chứng kiến vẫn là có chút không thể tin được.

Phong gia thập nhị thiếu, quả thực đúng như đồn đại, hạ thủ hoàn toàn không biết đến cái gì gọi là chừng mực cả.

Niên Đào không hổ là Niên gia chủ một nhà, đồng thời còn là quan phụ mẫu một vùng Dương Châu rộng lớn, gặp biến không loạn, lập tức phân phó kẻ dưới khiêng Liễu Vô Thường ra khỏi phòng của Phong Thập Nhị, sau đó giúp hần mời đại phu. Sau khi thu xếp xong xuôi hết thấy mọi việc, hần lại bắt đầu suy tính nên như thế nào phúc đáp lại cho kinh thành.

Về lý mà nói, Liễu Vô Thường này chính là tự làm tự chịu, gieo gió thì gặp bão thôi, nhưng... Ai bảo hần lại là người của Đại công tử Thừa tướng phủ mời tới. Mà mấy chữ đầy uy hiếp ‘không cho phép làm loại’ của vị cấp trên ở kinh thành kia ban xuống, cũng chính là ám chỉ tên Liễu Vô Thường này đi. Hai phe kia

đều là những người không thể đắc tội, nhưng thực khó mà ăn nói cùng lúc với cả hai a!

Niên Đào bỗng nhiên có cảm giác... hần chắc hẳn là đang mua dây buộc mình rồi.

Trái lại, tên đầu sỏ đánh cho Liễu Vô Thường Ngất xỉu kia hiện tại lại vô cùng nhàn nhã, làm như tất cả chuyện đều không chút dính dáng tới mình. Lúc cần ăn thì hần ăn, lúc muốn ngủ thì ngủ, không có Liễu Vô Thường ở bên quấy rối, quả thực lỗ tai được thanh tịnh vô cùng, thư thái hơn rất nhiều, mỗi ngày trôi qua đều có vài phần dễ chịu.

Ăn không ở không uống không hơn nửa tháng trời, cuối cùng Phong Thập Nhị rốt cuộc nhớ ra ‘chính sự’ của mình.

Hần bấm đốt ngón tay đếm ngày đếm tháng, kể từ khi hần rời khỏi Phong gia, đến nay đã là hai tháng rồi. Hiện tại cách ngày ba tháng năm không đầy một tháng nữa, lần trước gặp được Hạo Văn ở phủ Ninh Huyền được biết người nọ đã xuôi nam để đón Đoàn tiểu thư, tỉ mỉ tính toán, cũng hơn nửa tháng rồi, lúc này, có lẽ đối phương đã trên đường cùng Đoàn Hồng quay trở kinh thành.

Thời điểm này, hần cũng nên suy xét xem nên ở lại Dương Châu này chờ bọn họ, hay là chạy lên Kinh thành an bài trước một chút sự tình?

Lại nói đến Niên Đào, sau ngày hôm đó hần vẫn luôn tỉ mỉ quan sát hành động của Liễu Vô Thường. Cũng không phải hần sợ Liễu Vô Thường, mà là người này hành sự đặc biệt khác người, khiến cho người ta không thể không lấy làm kỳ quái.

Sau hôm bị Phong Thập Nhị đánh ngất một ngày, Liễu Vô Thường lại hồi phục trạng thái thể chất và tinh thần đặc biệt dồi dào như mọi khi. Hần mang theo Liễu quản gia bắt đầu dạo quanh các kỹ viện lớn nhỏ trong thành Dương Châu, ăn chơi trác táng không hề kiêng nể.

Thực chất, Liễu Vô Thường như thế vốn rất đời thường, chính là... Niên Đào không hiểu vì sao lại cứ cảm thấy có cái gì đó không đúng. Hần chung quy vẫn cho rằng Liễu Vô Thường làm như vậy, khẳng định có mục đích khác thường.

Năm Huyền Đức, ngày mười hai tháng tư âm lịch, Niên Đào một thân vã đầy mồ hôi lạnh, vội vàng phái người đi tìm Liễu Vô Thường lúc này còn đang đắm chìm giữa hương sắc của đám mỹ nhân.

Mà người nào đó đang ngất ngây trong mỹ sắc vui chơi đến quên cả đường về, bị một đám người xông vào lôi lôi kéo kéo, dùng đến kiệu lớn tám người khiêng mới chịu trở về Niên phủ, còn chưa kịp bước vào đã thấy Niên Đào vội vã chạy ra.

Liễu Vô Thường thoáng dừng một chút, bất chợt quay người hì hì cười hỏi thăm vị quản gia đã tới rước mình về đây.

“Niên đại nhân thoát nhìn rất lo lắng, là vì ‘mỹ nhân’ của nhà ta sao?”

Quản gia gượng cười xua tay. Phong Thập Nhị tuy rằng tính tình hung dữ ác liệt, thế nhưng nhiều ngày nay ở lại Niên phủ tương đối an phận thủ thường. Ngoại trừ ăn vài thứ được cùng với trúng phải vài quyền thì hạ nhân Niên phủ cũng không tổn hại gì quá lớn. Có thể coi là nước sông không phạm nước giếng.

Liễu Vô Thường khẽ ‘A’ một tiếng, cái hiểu cái không, xuống kiệu, liền vui vẻ bước nhanh về phía Niên Đào.

“Niên đại nhân tìm Liễu mỗ có chuyện gì?” Nói xong, Liễu Vô Thường lại vươn tay ý đồ muốn khoác lên bả vai của Niên Đào.

Niên Đào nhướn mày, né mình sang trái một chút, kính cẩn nói, “Liễu huynh, mời đi bên này. Niên mỗ có việc muốn thương lượng.”

Nửa canh giờ sau, Liễu Vô Thường liền hiểu vì sao người kia lại vội vã lôi mình ra khỏi ôn hương nhuyển ngọc. Nguyên lại là năm ngày nữa, cúng chính là ngày mười bảy tháng tư, Hạo Văn sẽ tới Dương Châu. Đến lúc đó, vị Đại công tử kia chính là ở lại trong Niên phủ.

Nhi tử của Thừa tướng đương triều mang theo thê tử sắp xuất môn tới ở tạm, đối với Niên Đào là nói chính là một chuyện đặc biệt tốt. Nhưng vấn đề chính là... Phong Thập Nhị. Chính xác mà nói, Phong Thập Nhị kia là do Niên Đào nhận được mật lệnh cho nên mới phải âm thầm giam lỏng trong phủ đệ, nếu chưa tới ngày ba tháng năm thì không thể để cho hắn xuất môn.

Có một nhân vật quá mức nguy hiểm như thế ở tại Niên phủ, nói gì thì nói, cũng không thể khiến cho Đoàn tiểu thư nóng nảy kia chấp nhận vào phủ được.

Nghe nói Đoàn Hồng, Đoàn nhị tiểu thư của Giang Nam, thừa hưởng nhan sắc mỹ diễm của mẫu thân nàng, là ‘đệ nhất mỹ nhân Giang Nam’ vô cùng nổi tiếng. Đáng tiếc, từ nhỏ đã mang tính cách cương liệt mạnh mẽ không khác gì phụ thân, yêu thích gươm đao quyền cước, rất nhiều người ngưỡng mộ danh hào ‘đệ nhất mỹ nhân Giang Nam’ kia, thế nhưng vừa gặp gỡ đã bị tính khí của nàng dọa cho chạy mất. Thử hỏi, nếu cưới một con ‘cọp cái’ như thế về nhà, cho dù đối phương có đẹp như tiên đi chăng nữa, cũng là không thể chịu không nổi. Mỹ nhân a, cũng không phải một thứ dễ mà xơi được.

Còn nữa... Ai cũng biết ở Giang Nam, Đoàn gia và Phong gia có bất hòa rất lớn, mà nguyên nhân chính là một năm về trước, Phong gia thập nhị thiếu chẳng biết vì sao đã đánh gãy hai chân của công tử Đoàn gia.

Sau sự việc đó, họ Đoàn liền tuyên bố không đội trời chung cùng với Phong gia, mà Đoàn Hồng kia lại càng là oán hận Phong Thập Nhị đến tận xương tủy.

Lúc này, nếu cho Phong Thập Nhị và Đoàn Hồng cùng ở một chỗ... Niên phủ cho dù tường đồng vách sắt, e rằng cũng chịu không nổi sức ép của hai người kia a. Thực sự là sẽ nháo tới một phen long trời lở đất mất...

Niên Đào nặng nề thở dài một tiếng, rõ ràng trước đó đã nói Hạo Vân sẽ không ghé qua Dương Châu, tại sao tự nhiên lại thay đổi chủ ý chứ.

Liễu Vô Thường nhấp một ngụm trà, vỗ ngực, thập phần khí phách nói, “Niên đại nhân đừng lo lắng, còn có Vô Thường ở đây. Mỹ nhân và ta từ nhỏ đã quen biết và thấu hiểu lẫn nhau, chắc chắn hẳn sẽ vì giữ chút mặt mũi cho tại hạ mà khiêm tốn một chút. Tuy rằng Đoàn gia cùng với tại hạ thực chẳng có liên quan gì, nhưng nhi tử của Thừa tướng cũng không phải người không khí, trước mặt tướng công tương lai, Đoàn Hồng cũng không đến mức không biết tốt xấu đâu. Cho nên Niên đại nhân đừng nóng, an tâm một chút đi.” Nói xong, hẳn một hơi uống cạn tách trà, rồi lập tức đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Liễu Vô Thường nói đến là nhẹ nhàng sáng khoái, cứ như thể mọi chuyện chỉ là tôm tép râu ria, thế nhưng Niên Đào lại nặng nề tâm sự trong lòng. Cho dù Đoàn Hồng kia nể mặt Hạo Vân sẽ không gây náo loạn, thế nhưng Phong Thập Nhị này lại không có khả năng giữ chút thể diện cho Liễu Vô Thường mà an phận một chút đâu.

Phong gia ác bá ngay cả lời phụ mẫu nói hẳn còn không nghe, làm sao lại có thể nghe Liễu Vô Thường.

Mà Liễu Vô Thường vừa bước khỏi bậc cửa một bước lại đột nhiên dừng chân quay đầu, hỏi.

“Niên đại nhân, đã nhiều ngày không gặp, mỹ nhân nhà ta có bình an hay không?”

5. Chương 4

Phong Thập Nhị rất bình an, bình an đến không thể bình an hơn được, ngoại trừ không được chơi đùa tận hứng ra thì điều kiện ăn uống ngủ nghỉ tốt hơn rất nhiều so với dọc đường lên kinh.

Ăn no uống đủ xong xuôi, nắm đấm lại bắt đầu ngứa ngáy, hẳn chạy khắp phủ tìm đám hạ nhân để luyện quyền. Chính vì thế mà mấy ngày tiếp đó, đám hạ nhân của Ninh phủ hoàn toàn không dám lảng vảng tới gần tiểu viện Phong Thập Nhị tạm trú nữa.

Liễu Vô Thường mặt mày hớn hở đi vào tiểu viện nọ, sau đó, chào đón hẳn chính là Phong Thập Nhị dư thừa sức lực do đã phải ghen mắt mấy ngày nay. Một quyền có thể nói là uy lực mạnh mẽ kia thẳng một đường phóng tới, Liễu Vô Thường không nhanh không chậm nhẹ nhàng ngã người ra sau, miễn cưỡng né tránh, kẻ đó lại lách mình thoát khỏi đòn hiểm tiếp theo mà Phong Thập Nhị đánh ra.

“Mỹ nhân nhiệt tình như vậy, khiến cho Vô Thường vui mừng không gì sánh được!”

Phong Thập Nhị định thần nhìn kỹ lại người mới đến, hóa ra chính là tên Liễu Vô Thường đã mất mặt nhiều ngày nay, trong lòng lập tức phát hỏa, lại hành hung thêm một hồi nữa. Liễu Vô Thường cứ thế lắc mình né trái trốn phải thoát khỏi nắm đấm của đối phương.

“Ai nha, mỹ nhân, nhiệt tình là tốt, thế nhưng tại hạ là mang tin tức tới cho mỹ nhân nha! Nhiệt tình quá sẽ làm lỡ việc mất!”

Phong Thập Nhị đâu có quan tâm nhiều như vậy, hắn đánh xong hết một bài quyền rồi mới thu hồi nội lực trên tay.

“Nói!”

Liễu Vô Thường thấy Phong Thập Nhị dừng tay, lại sấn xổ muốn bám lên.

“Đứng thế là được rồi, toàn thân đầy mùi son phấn của nữ nhân, ngửi mà thấy bực.”

Liễu Vô Thường lập tức rút chân về, an phận đứng cách Phong Thập Nhị khoảng chừng năm bước.

“Hạo Vân báo tin cho tại hạ, nói năm ngày sau sẽ tới Dương Châu.”

Phong Thập Nhị vừa nghe liền nghiêng mặt nhìn về phía Liễu Vô Thường.

“Nói cách khác, năm ngày sau Đoàn Hồng cũng sẽ tới đây?”

Liễu Vô Thường cười cười, gật đầu.

Phong Thập Nhị chế nhạo, “Chẳng lẽ tiểu tử Niên Đào kia phái người tới cầu xin ta đừng gây chuyện?” Chỉ cần dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết, Đoàn Hồng vừa tới, Niên phủ nhất định sẽ vô cùng hỗn loạn.

“Niên Đào muốn tại hạ khuyên nhủ mỹ nhân nên an phận một chút. Nhưng mà... tại hạ chỉ mong mỹ nhân được vui vẻ tận hưởng mà thôi!”

Phong Thập Nhị chấn động, nheo nheo con mắt nhìn về phía Liễu Vô Thường.

Thiên hạ ai ai cũng biết Phong gia thập nhị thiếu đã phế bỏ hai chân của công tử Đoàn gia, thế nhưng, lại không ai hiểu được tại sao mà Phong Thập Nhị lại vô duyên vô cớ nổi hứng đánh người.

Hắn làm việc, cho tới bây giờ cũng chỉ theo ý mình, hoàn toàn không đếm xỉa lời ra tiếng vào của quần chúng nhân dân.

Liễu Vô Thường nhìn bộ dạng như mèo con dựng thẳng lông mao phòng bị của Phong Thập Nhị, bất chợt quay đầu về phía cửa viện, hô to, “Quần gia, còn không mau mang cho bản thiếu gia một bình Nữ nhi hồng lên đây.”

Xa xa truyền tới một tiếng ‘dạ’, sau đó chỉ thấy một hồi tiếng bước chân vội vã chạy ra xa dần. Liễu Vô Thường vươn tay sờ sờ lên chén trà đã sớm nguội lạnh ở trên bàn đá, chẳng hiểu vì sao lại nói một câu, “Trà nguội phải đổi chén khác mới được.”

“Cũng được.” Liễu Vô Thường vốn là một người vô cùng quái lạ, Phong Thập Nhị cảm thấy mình cũng không quá quen biết thân thuộc với hắn ta, thậm chí trên danh nghĩa hai người bọn họ căn bản chỉ là hai người xa lạ. Chính là có chút kỳ quái... Người nọ lại nói ‘tại hạ chỉ mong mỹ nhân được vui vẻ tận hưởng’, thật sự là rất vừa ý của mình.

“Ha ha, Liễu gia – Liễu Vô Thường... Thực đúng là quái nhân!” Một lúc sau, bởi vì liên tiếp uống mấy chén Nữ nhi hồng mà Phong Thập Nhị có chút say sưa, bất giác nói ra một câu như thế.

Liễu Vô Thường ngồi phía đối diện vẫn thần thanh khí爽 và tỉnh táo vô cùng, nghe thế chỉ cười rồi tiếp rượu cho Phong Thập Nhị. Chẳng lẽ mỹ nhân của hắn đã hoàn toàn không chút phòng bị mà đối ẩm với hắn rồi?

“Quái như thế nào? Tại hạ lại không cảm thấy như vậy.”

Con người dù sao cũng có yêu và ghét, chẳng qua là Liễu Vô Thường này lại chọn ‘sắc’ để mà yêu, đã thế lại còn không hề che giấu.

“Nói như vậy, Liễu Vô Thường, háo sắc hạ lưu, là một dâm ma nổi tiếng ở chốn kinh thành, như thế còn không quái hay sao?”

Người đối diện lại rót đầy chén rượu, Phong Thập Nhị sáng khoái ngửa đầu uống cạn một hơi.

“Trên đời ai mà không háo sắc, chẳng qua tại hạ không thích che đậy dấu diếm sở thích của bản thân mà thôi.”

Phong Thập Nhị gật gật, lại ngửa đầu cạn tiếp một chén nữa.

“Nói rất hay, nói rất hay!” Uống xong, hắn đứng lên, xoay người đi vào phòng nghỉ. Hiện tại Phong Thập Nhị đã cảm thấy mình có chút thất thố, phòng bị đã lơ lửng quá mức cho phép, vẫn là nhanh chóng kết thúc màn đối ẩm này mới tốt.

Rượu sau này có lẽ nên uống ít một chút thì hơn.

Mất thấy Phong Thập Nhị không chút do dự rời đi, Liễu Vô Thường cũng không vội đuổi theo, chỉ nâng bình rượu tự rót cho mình một chén, mở miệng gọi quản gia.

“Quản gia, chuẩn bị kiệu, bản thiếu gia muốn đến Hồng Tự chiêu.”

Ngày thứ tư kể từ sau hôm ấy, Niên Đào vốn dĩ còn ôm ấp một tia hy vọng đối với Liễu Vô Thường đã hoàn toàn tỉnh mộng. Hắn trừng mắt nhìn Liễu Vô Thường vẫn ngày đêm trà trộn nơi kỹ viện hoàn toàn không trở lại Niên phủ, cũng hiểu ra người nợ căn bản không thể thay mình xuất ra một cái diệu kế gì.

Liễu Vô Thường không đáng tin rồi, vậy thì hắn chỉ có thể đích thân ra trận mà thôi.

Sáng sớm hôm đó, Phong Thập Nhị như thường lệ một mình luyện quyền ở trong tiểu viện, lúc đánh xong định đi tìm nước uống thì bất gặp Niên Đào đang ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn, xem ra đợi chờ đã lâu.

Phong Thập Nhị mỉm cười, ngày mai chính là ngày Hạo Vân mang theo thê tử xinh đẹp chưa xuất môn kia của hắn tới Dương Châu. Liễu Vô Thường lại không dùng được, cho nên Niên Đào mới nóng ruột đây mà.

“Niên đại nhân có chuyện gì sao?”

Niên Đào đứng dậy, khom lưng chấp tay hành lễ.

“Phong công tử là người thẳng thắn, tại hạ cũng không vòng vo nữa. Ngày mai hi vọng Phong công tử nỗ lực mặt Niên mỗ, ở lại trong tiểu viện này đừng bước chân ra ngoài.”

Phong Thập Nhị liếc mắt nhìn Niên Đào.

“Hừ, không cho tại hạ ra khỏi Niên phủ còn chưa tính, nay lại muốn tại hạ ở lì bên trong tiểu viện cón con này?”

Niên Đào toát mồ hôi lạnh, nói, “Tại hạ cũng là bất đắc dĩ thôi. Nếu có gì mạo phạm, mong Phong công tử rộng lượng bỏ qua cho.”

Rộng lượng bỏ qua? Phong Thập Nhị hắn đây cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu mỗi một cái gọi là ‘rộng lượng bao dung’ này.

“Niên đại nhân, ngài thực không hiểu Phong mỗ, Phong mỗ có một vài thói quen nho nhỏ, sống nhiều năm như vậy rồi, thật đúng là chưa từng ‘rộng lượng bỏ qua’ cho bất cứ ai. Ngài dạy ta đi, cái gì gọi là ‘rộng lượng’ vậy?”

“Người...” Niên Đào thẹn quá hóa giận, tuy rằng bản thân mình sai trước, thế nhưng cũng là bất đắc dĩ, không thể làm khác mà thôi. Sớm đã biết Phong gia thập nhị thiếu tác phong ngông cuồng hành sự bá đạo không nói lý lẽ, thế nhưng tốt xấu gì mình cũng đã cứu hắn một lần, còn giúp hắn mời đại phu giải độc chẩn bệnh. Cái gọi là có ân phải báo này ít nhất hắn cũng phải hiểu chứ!

Phong Thập Nhị đứng lên, phát tay một cái ra vẻ vô cùng không hứng thú.

“Niên đại nhân trở về đi, ân oán giữa tại hạ cùng với Đoàn gia cũng không phải là cái mà đại nhân nói nhin là nhin được.”

Bất đắc dĩ đứng dậy, lúc này Niên Đào chỉ có thể trông chờ vào vị ở kinh thành kia cùng với phong thư mà bồ câu đưa tới mà thôi.

Trưa ngày mười bảy tháng tư năm Huyền Đức, bóng dáng của Hạo Vân đã xuất hiện tại ở ngoại thành Dương Châu.

Niên Đào mang theo một đám người, sau khi nhìn thấy Hạo Vân thì tâm tình thoáng cái nguội lạnh đi phân nửa. Hắn kiên cường chống đỡ đến khi Hạo Vân tới trước cửa thành xuống liền đi tới nhỏ giọng thì thầm bên tai người nọ vài câu.

Hạo Vân nghiêng đầu liếc mắt nhìn thoáng qua cổ kiệu ở phía sau lưng mình, cười nói, “Không sao cả, đông người càng náo nhiệt. Cũng là chuyện tốt thôi.”

Niên Đào đành phải đáp ứng, mang theo cả đám người trở về Niên phủ.

Hôm nay, thái độ Liễu Vô Thường lại vô cùng khác biệt, an phận ở bên trong Niên phủ, sáng sớm đã ăn mặc chỉnh tề đi đi lại lại trong sân. Vị quản gia số khổ kia của hắn vẫn một mực theo sau, cẩn trọng hầu hạ như lúc trước.

Đối với chuyện tâm tư của thiếu gia nhà hắn có chút phong hoa, thân làm quản gia như hắn sao lại có thể không biết. Kể từ ngày Hạo Vân bỏ lại thiếu gia rồi một mình xuôi nam, đến nay cũng đã tròn một tháng, lần gặp lại đầu tiên này thế nào thiếu gia cũng thừa dịp mà ăn đậu hũ cho mà xem.

Thỉnh thoảng lại lau mồ hôi đang toát ra đầy trán, quản gia âm thầm khóc than mấy tiếng trong lòng. Nhiều năm như vậy rồi, đầu của thiếu gia nhà hắn còn có thể an toàn mà cắm trên cổ thực sự là một chuyện không dễ dàng.

Ngoài cửa lớn truyền đến từng hồi xôn xao nhộn nhạo, Liễu Vô Thường vui vẻ nhướn mày, co chân chạy tới. Liễu quản gia cũng vội vã đuổi theo.

Hạo Vân dìu Đoàn Hồng xuống kiệu, chậm rãi đi tới đại môn, đang muốn tiến vào bên trong lại thấy một người vội vàng vàng chạy đến.

“Ai nha nha~ Hạo công tử, rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy người rồi, nhớ chết Liễu mỗ nha!”

Hạo Vân nghe thấy thì ngẩng đầu, sau khi nhận ra người sắp chạy tới liền ra hiệu tì nữ phía sau đi tới đỡ Đoàn Hồng vào trong. Chờ Liễu Vô Thường chạy đến nơi rồi, hắn mới lên tiếng, “Liều huynh, đã lâu không gặp, có khỏe không?”

“A ha, Hạo công tử thực rất quan tâm đến tại hạ, tại hạ đúng là thụ sủng nhược kinh!” Vừa nói, tay lại thuận tiện đặt lên bả vai của Hạo Vân.

Hạo Vân cũng không né tránh, mặc cho Liễu Vô Thường trắng trợn giở trò, vẫn đậm phong kinh mà cười nói, “Mời vào bên trong.”

Trước hành vi trắng trợn của Liễu Vô Thường, Niên Đào ở phía sau mà toát một thân mồ hôi lạnh. Thế nhưng hắn cũng vì phản ứng vô cùng rõ rệt của Hạo Vân mà nảy sinh không ít tò mò, vừa thấy hai người nọ đi vào trong phủ liền vội vã co giò đuổi theo.

Hạo Vân, Liễu Vô Thường và Niên Đào, cả ba người đi vào đại sảnh, cùng ngồi xuống ba chiếc ghế khác nhau. Niên Đào phân phó hạ nhân lui xuống, đồng thời phái người đi chăm sóc sinh hoạt ngày thường của Đoàn tiểu thư, sau đó bắt đầu hàn huyên. Liễu Vô Thường ở bên cạnh từ khi ngồi xuống th chẳng nói chẳng rằng, cứ thế tự mình thưởng trà hoặc ăn vài món điểm tâm.

Một lúc lâu sau, Hạo Vân quay đầu nhìn về phía Liễu Vô Thường, hỏi, “Nghe Niên đại nhân nói, Phong gia thập nhị thiếu cũng đang ở đây?”

Liễu Vô Thường đang ăn uống say sưa, thoáng cái cảm thấy đại sảnh bỗng nhiên lặng ngắt như tờ mới ngẩng đầu, ừ ừ cạc cạc nhìn về phía Hạo Vân, lại thấy đối phương cũng đang nhìn mình thì cười cười.

“Hạo công tử, chuyện gì?”

Hạo Vân trầm mặc một lúc, nhắc lại câu hỏi, “Nghe Niên đại nhân nói, Phong gia thập nhị thiếu cũng đang ở tại Niên phủ?”

Liễu Vô Thường vừa nghe lại cười càng xán lạn hơn.

“Ha ha, đúng vậy, tháng trước mỹ nhân nhà ta đã được Niên đại nhân mời tới phủ, tiếp đón chiêu đãi nồng hậu vô cùng!”

Hạo Vân ngay cả lông mày cũng không hề nhúc nhích, nhẹ nhàng nâng chén trà lên.

“Sao lại không thấy Phong huynh đệ đâu?”

Niên Đào bên kia toát đầy một thân mồ hôi lạnh, ai mà ngờ được, ngày đó sau khi hắn tới gặp mặt, tiểu tử Phong Thập Nhị kia liền thực sự không hề bước chân ra khỏi tiểu viện một bước. Căn cứ những gì hạ nhân bẩm báo, cây cỏ hoa lá ở trong tiểu viện nọ, bao gồm cả những gốc đại thụ nhiều năm cũng đã bị người phá hủy đến hoang tàn rồi.

Hạo Vân vừa dứt lời, Liễu Vô Thường liền đứng dậy, quay ra phía đại môn vẫy tay mấy cái.

“Nghe thấy gì không? Chủ tử của người muốn gặp Phong gia thập nhị thiếu, còn không mau tới tiểu viện mời người ta lại đây đi.”

Thủ vệ kia đáp ứng một tiếng rồi quay lưng bỏ đi.

Liễu Vô Thường một lần nữa ngồi xuống ghế, vươn tay rót trà vào chén của Hạo Vân, ha hả cười, nói, “Trong quý phủ của Niên đại nhân trà chính là thứ tuyệt vời nhất, nghe nói đây là lá trà hàng năm tiến công cho Hoàng thượng, lại được pha bằng nước suối lấy từ trên núi cao. Hạo công tử uống nhiều một chút đi.”

Hạo Vân vươn tay nâng chén trà đầy ấp, nhấp một ngụm rồi khẽ gật đầu.

Không bao lâu sau, tiền viện truyền đến một hồi huyền nao. Niên Đào cả kinh, vội vã nói mấy tiếng cáo lui cùng với Hạo Vân và Liễu Vô Thường rồi đi ra bên ngoài đại sảnh.

Hạo Vân vốn không phải người nhiều chuyện, những sự tình đại loại như thế này, hắn tất nhiên chẳng hề lưu tâm, chỉ đơn giản tiếp tục uống trà ăn bánh, gật gù vài câu.

Thế nhưng Liễu Vô Thường lại không phải loại người thanh tao nhã nhặn giống như là Hạo Vân vậy, Niên Đào vừa bước chân ra khỏi cửa, hắn đã liền lon ton chạy tới sau lưng. Trước khi rời đi cũng không quên quay đầu nói với Hạo Vân một câu, “Ta đi đón mỹ nhân nhà ta tới, Hạo công tử chờ một lát nha!”

Niên Đào vừa ra khỏi đại sảnh liền nhìn thấy quản gia vội vàng vừa lau mồ hôi vừa chạy tới đây, hắn nhanh chóng bước đến hỏi, “Có chuyện gì?”

Quản gia lau mồ hôi trên trán, nơm nớp lo sợ nói, “Bẩm... bẩm đại nhân, vị khách nhân ngoài cửa nói là người quen của Liễu công tử, muốn vào trong phủ, nhưng tiểu nô tạm thời ngăn lại rồi quay về đây hỏi ý của ngài.”

Niên Đào ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa lớn, sau đó vượt qua người tên quản gia trước bắt lao đi.

Cùng ngày Hạo Vân và tiểu thư Đoàn gia tới phủ lại có người tìm tới, đã thế còn tự nhận là người quen của Liễu Vô Thường, không cần phải nghĩ cũng biết đối phương nhất định là vì hai người Hạo – Đoàn mà tới. Niên Đào vừa đi vừa cẩn trọng suy xét, rốt cuộc ở kinh thành còn có người nào liên quan tới hai nhà Đoàn – Hạo lại đồng thời quen biết cả với Liễu Vô Thường.

Liễu Vô Thường nhiệt tình chạy theo phía sau Niên Đào, thỉnh thoảng lại thò mặt nhìn về phía đại môn vài cái. Vừa thấy ngoài cửa một đám đông tó của Niên phủ xúm xít lại, hắn liền hi hi ha ha cười, nói, “Hạ nhân của Niên phủ quả thực vô cùng cẩn thận.”

Niên Đào lúc này mới phát hiện Liễu Vô Thường đi theo phía sau mình, vì thế thoáng dừng cước bộ, nhẹ giọng hỏi, “Liễu công tử, ở kinh thành có vị bằng hữu nào trong thời gian này đi tới Dương Châu hay

không?”

Liều Vô Thường nghĩ một lúc, đột nhiên lên tiếng, “Có nha.”

Niên Đào vừa nghe, liền tóm chặt Liều Vô Thường.

“Có thể nói trước cho tại hại biết người vừa tới kia rốt cuộc là thần thánh phương nào không?”

Liều Vô Thường nhìn ngó xung quanh một chút, ra vẻ thần thần bí bí vẫy tay ý bảo Niên Đào tới gần một chút. Niên Đào vốn không muốn tiếp cận tên sắc lang này quá gần, thế nhưng hiện tại cũng là bất đắc dĩ, cho nên do dự một chút rồi nhích lại hai bước.

Liều Vô Thường nhìn hẩn một cái, sau đó vươn tay kéo Niên Đào sát lại, ghé vào lỗ tai hẩn, thấp giọng nói, “Chuyện này vô cùng trọng đại, Niên đại nhân tuyệt không được tiết lộ ra ngoài. Vị này, bất kể là ở Kinh thành hay trên toàn đất nước, đều có địa vị rất cao...”

Lời còn chưa dứt, phía sau đã truyền tới một thanh âm, cắt đứt ý tứ của Liều Vô Thường.

“Liều huynh thực là cao hứng, ban ngày ban mặt cũng dám làm ra loại chuyện này.”

Niên Đào nghe được tiếng nói vừa vang lên thì vội vàng quay lại. Không quay lại còn không sao, vừa quay đầu nhìn người mới tới một cái đã cả kinh, định quỳ rạp xuống.

May là Liều Vô Thường ở một bên nhanh tay cản lại, nói, “Không phải đã nói nhất thiết không được tiết lộ hay sao?”

Lời này của Liều Vô Thường tựa như một hồi chuông gọi người tỉnh mộng, Niên Đào lập tức khúm núm đứng sang một bên, lại quay về phía quần gia còn đứng ở phía sau, nói, “Nhanh chóng đi chuẩn bị phòng khách tốt nhất, sau đó đi gọi tiểu thư tới đây.”

Liều Vô Thường cười cười nhìn nam tử ưu nhã thanh tao một thân nho phục (*) đầy quý khí trước mặt, nói, “Ngài... sao lại đến đây?”

() Nho phục: Y phục theo lối nho gia, trí thức*

Đối phương cười, “Ngươi và Hạo Vân đều đã rời kinh một tháng rồi, trong kinh thành không có ai ở lại với ta, ngươi nói ta có đợi nổi không?”

Liều Vô Thường vô tình mà hữu ý gãi đầu, nhẹ giọng nói, “Hậu cung ba nghìn mỹ nữ lại cả văn võ bá quan trong triều, xem ra còn chưa đủ để ngài lẩn qua lẩn lại một tháng a!”

Liễu Vô Thường nói thực nhỏ, cũng không phải nói với nam tử kia, nhưng lời này là nói cho ai nghe thì người đó tự hiểu.

“Đương nhiên.” Nam tử kia lại nói, sau đó nghiêng mình thẳng tay kéo Liễu Vô Thường đi vào đại sảnh Niên phủ.

Thời điểm đám người Liễu Vô Thường một lần nữa tụ tập trong đại sảnh, nơi này đã nhiều thêm ra hai người. Một là mỹ nhân nhà Liễu Vô Thường, cũng chính là Phong Thập Nhị; hai là vị hôn thê của Hạo Vân – Đoàn Hồng. Điều quái lạ chính là, hai người này ngoại trừ xem đối phương như không khí ra thì cũng không có bất cứ chuyện gì nảy sinh.

Liễu Vô Thường vừa vào cửa thì vọt tới bên người Phong Thập Nhị.

“Mỹ nhân, sao ngươi lại tự mình đến đây? Vô Thường còn định đặc biệt đi đón ngươi chứ!”

Toàn bộ người trong phòng lập tức xoa xoa cánh tay như thể muốn rũ bỏ một tầng da gà vừa mới mọc lên vậy.

“Đi đón mỹ nhân? Thì ra không phải đặc biệt đi đón ta a...”

Một câu nhàn nhạt như vậy vang lên. Liễu Vô Thường quay đầu lại, trong mắt dâng lên một tia ngang ngược.

“Phải làm cái gì thì làm đi, quấy rối chuyện tốt của ta thì có là Thiên Vương lão tử ta cũng đánh.”

Thế gian đều nói, Liễu Vô Thường chỉ yêu mỹ nhân, bất luận kẻ nào miễn là có chút tư sắc, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua. Phong Thập Nhị quan sát kỹ nam nhân rất có phong độ vẻ ngoài lại ôn hòa nho nhã đang đứng phía sau kia, ân... tư sắc cũng thuộc hàng thượng đẳng, Liễu Vô Thường sao lại dúi mù mà vô lễ với mỹ nhân xinh đẹp nhường này nha?

Dường như lời này của Liễu Vô Thường theo bản năng vô ý nói ra, thế nhưng trên thực tế lại chính là một chiêu vô miện mà hắn lấy tốc độ cực nhanh để công kích. Vốn là hắn muốn báo mối thù xuyên thủng bức mỹ nhân đồ khó khăn lắm mới sưu tầm được kia, thế nhưng đối với người trước mặt này, hắn cũng chỉ có thể dựa vào thể công bằng lời để đòi lại chút công bằng mà thôi.

“Mỹ nhân~~!” Liễu Vô Thường chính lại y phục trên người, vội vàng chạy tới chỗ Phong Thập Nhị.

Phong Thập Nhị bên này nhanh chóng giơ tay cản lại chiêu thức bám dính thần công vô cùng mạnh mẽ của Liễu Vô Thường, đồng thời hai mắt dán lên nam tử một thân nho phục vừa bước vào đã nhìn chằm chằm Hạo Vân kia.

Nếu hần đoán không sai, vị này chính là Hoàng đế Xích Vân quốc, người có tư tình với Hạo Vân ở trong truyền thuyết kia.

Cũng tốt. Những người nên tới hay không nên tới thì đều có mặt cả rồi. Phong Thập Nhị nghĩ nghĩ một chút, lần này hần là hần cũng không cần đích thân ra trận rồi đi. Dựa vào tình hình hiện tại, xem ra hần chỉ cần ngồi đợi trai cò đánh nhau ngư ông đặc lợi là xong.

Liễu Vô Thường nhân lúc Phong Thập Nhị đang mải suy tư buông lỏng phòng bị liền quần lên người hần, ghé tai nhỏ giọng nói, “Mỹ nhân, người cũng đừng vui mừng quá sớm, hai người này đều là dạng nghĩ một đằng làm một nẻo a! Chưa chắc sau khi Hạo Vân thành hôn xong, vị kia có còn giữ được bộ dạng thần nhiên tự đắc như thế.”

Lệnh cho Niên Đào giữ chân Phong Thập Nhị còn không phải chỉ vì cái loại tâm tư nghĩ một đằng làm một nẻo này sao!

Phong Thập Nhị lấy lại bình tĩnh, đứng dậy kéo Liễu Vô Thường ra khỏi đại sảnh, sau đó mạnh mẽ túm lấy cổ áo đối phương, “Nói rõ cho ta!”

Liễu Vô Thường liền chết ôm Phong Thập Nhị, cũng không quan tâm chuyện lực đạo trên tay người nọ làm đau cổ mình, thanh âm vừa phải, “Ngày đó ở kinh thành, Hạo Vân cầu ta giúp hần phá hoại hôn sự này. Không đến mấy ngày sau, ta liền nhận được mật thư của vị hoàng đế ngồi trên bảo tọa kia, ngụ ý nếu như ta phá hỏng hôn sự thì sẽ khó lòng toàn mạng.”

Ý tứ bên trong lời nói của Liễu Vô Thường rất rõ ràng, đương kim thiên tử khẳng định ai dám chống đối cản đường thì mạng nhỏ liền khó giữ.

Việc này... Việc này xem ra khó rồi...

“Vậy người vì sao lại xuôi nam?”

Phong Thập Nhị kéo mạnh cổ áo của Liễu Vô Thường, hần không tin Liễu Vô Thường này không sợ rơi đầu mà tiếp tục làm tới.

Liễu Vô Thường kéo Phong Thập Nhị đi vào đình nhỏ phía trong sân, ngồi xuống, đáp, “Vì để đón mỹ nhân a!”

Lời Liễu Vô Thường này nói có lẽ có kẻ mù người điếc sẽ tin. Tên khốn kiếp này! Phong Thập Nhị cũng không phải là đần độn, càng không phải loại đui mù câm điếc, tin mới là lạ. Hần giơ tay lên định bụng đánh xuống một phát.

Liễu Vô Thường nhanh chóng tiếp được bàn tay vừa mới vung lên của đối phương, hi hi ha ha cười, nói, “Đánh là yêu mắng là thương, không đánh không mắng thì không phải nữa rồi. Tại hạ biết mỹ nhân yêu

thương tại hạ, nhưng là thân thể tại hạ mong manh yếu ớt, lần này đánh xuống không chừng mất đi cả nửa cái mạng rồi, đến lúc đó mỹ nhân sẽ đau lòng mà hối hận, tại hạ sẽ phải tự trách mình a!”

Khốn kiếp! Toàn nói những lời xằng bậy vô liêm sỉ!

“Nói rõ ràng cho lão tử, nếu không ngươi sẽ lĩnh đủ!” Mấy ngày nhàn rỗi ở trong Niên phủ, Phong Thập Nhị chạy qua chạy lại khắp nơi tìm hoa cỏ cây lá, sau khi lần qua lần lại một hồi cũng làm ra được vài thứ. Tuy rằng chỉ là mấy thứ vật vãnh cỏn con, thế nhưng khiến người khó chịu một chút thì cũng không thành vấn đề.

“Mỹ nhân đừng nóng vội, tại hạ nói đều là lời thật. Xuôi nam chuyến này chủ yếu là đón ngươi, chẳng qua...” Đang nói giữa chừng, Liễu Vô Thường lại dừng lại, hắc hắc cười thành tiếng.

“Kinh thành long xà hỗn chiến, chúng ta liền tạm thời dừng chân tại Dương Châu đi.”

Thế nhưng chuyện này đương nhiên không phải Liễu Vô Thường cứ nói ở lại Dương Châu là có thể ở lại được. Chẳng qua Hạo Vân cũng giúp hắn một đại ân. Vốn dĩ Hạo Vân đã quyết định không đi qua Dương Châu, mà thẳng theo đường thủy trực tiếp hồi kinh, nhưng Liễu Vô Thường đã năm lần bảy lượt đề nghị, do đó người kia mới trong đêm đột ngột thay đổi chủ kiến.

“Chẳng lẽ là... lão hoàng đế kia đột ngột đến Dương Châu cũng là vì chuyện này?”

Liễu Vô Thường nhún vai, “Ai mà biết được.”

Phong Thập Nhị khoanh tay trước ngực chăm chăm nhìn Liễu Vô Thường.

“Ngươi nhất định phải chết.” Cũng tốt, không cần hắn động thủ, người khác sẽ thay hắn trừng trị loại phản tử cặn bã này.

Ai ngờ, Liễu Vô Thường vừa nghe Phong Thập Nhị nói lời này, tức khắc vui vẻ nhướn mày.

“Mỹ nhân là đang lo lắng cho tại hạ sao?”

“Ngươi nghĩ nhiều quá rồi.” Người này không chỉ vô liêm sỉ mà não bộ còn khiếm khuyết rất nhiều, hành động cổ quái, suy nghĩ cũng không giống người thường. Ngày ấy sau khi đánh ngất hắn, tâm tư muốn tận diệt người này của Phong Thập Nhị căn bản cũng đã tan đi rất nhiều.

Đối với Phong Thập Nhị mà nói, hắn với Liễu Vô Thường cũng có thể tính là bèo nước vô tình gặp gỡ mà thôi.

Trên nguyên tắc chuyện của người khác hoàn toàn không liên quan đến mình, Phong Thập Nhị bình ổn tâm tình, bắt đầu tính toán xem vụ việc của Phong Thập Tam nhờ cậy nên làm thế nào cho thỏa đáng.

Tính tình Liễu Vô Thường hướng ngoại, vừa mở miệng đã nói năng vô cùng lưu loát, nói đến không ngừng không nghỉ. Phong Thập Nhị trái lại có chút thụ động, câu được câu chăng mà đáp lại những đề tài vô cùng nhàm chán của Liễu Vô Thường.

Mãi cho đến khi trời tối, Niên Đào mới phái người qua đây, nói là Hạo Vân mời hai người bọn họ đến phòng lớn dùng bữa, Liễu Vô Thường mới để cho cái miệng thao thao bất tuyệt của hắn nghỉ ngơi.

Chữ ‘mời’ này thực sự là rất không tự nhiên, Phong Thập Nhị giả bộ như không nghe thấy, cứ thế một mực uống trà ăn điểm tâm của mình.

Mà Liễu Vô Thường thì lại đứng lên, nhanh nhẩu đáp, “Mỹ nhân nhà ta trước mặt nhiều người sẽ ăn không ngon miệng, hơn nữa trong khoảng thời gian ở lại Niên phủ cũng chưa từng thấy Niên đại nhân mời mỹ nhân nhà ta tới phòng lớn ăn cơm, cho nên hiện tại mỹ nhân thấy không quen cũng là đương nhiên.”

Một tràng dài như đạn pháo này bắn ra làm cho sắc mặt hạ nhân kia lúc xanh lúc trắng, do dự chần chừ không biết phải làm sao.

Liễu Vô Thường lại phát tay, nói, “Người đi nói thẳng với Niên đại nhân như thế đi.”

Hạ nhân kia đáp ứng một tiếng rồi xoay người vội vã rời đi.

Phong Thập Nhị liếc mắt nhìn bóng lưng vội vã của người nọ, hừ lạnh một tiếng.

Một lúc lâu sau, chỉ nghe một hồi tiếng bước chân lộp cộp truyền tới, thì ra là Niên Đào đang vội vã chạy đến đây.

Phong Thập Nhị thấy Niên Đào tới, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, xoay người, tặng cho đối phương một bóng lưng vô cùng kiêu ngạo. Liễu Vô Thường thấy thế thì khẽ cười.

Khi Niên Đào tiến vào hậu viện đã thấy Liễu Vô Thường vẻ mặt tràn đầy tiếu ý nhìn mình, còn có một bóng lưng lãnh diễm của Phong Thập Nhị.

“Chuyện này...” Hắn dùng ánh mắt dò hỏi ý tứ Liễu Vô Thường.

Liễu Vô Thường thở dài, ra vẻ bất đắc dĩ nói, “Mỹ nhân nhà ta đang nổi nóng, cho nên...”

“Vậy...” Niên Đào liếc mắt nhìn bóng lưng của người kia, bất chợt cảm giác được một trận gió lạnh chẳng

biết từ đâu ào ào thổi tới. Nghe nói, cho đến thời điểm này tất cả những người khiến cho Phong gia thập nhị thiếu khó chịu đều không một ai có kết cục tốt đẹp cả. Vết xe đổ lớn nhất chính là vị Đoàn gia Đại công tử kia cùng với vị Liễu thiếu gia mặt dày như tường thành này nha! Niên Đào lau mồ hôi đang vã ra trên trán, hẳn cũng là tại lệnh vua khó cưỡng, là thân bất do kỷ mà thôi a!

“Không sao, không sao. Có ta ở đây rồi, người cứ đi phòng lớn chăm sóc mấy vị kia đi.”

Vừa dứt lời lại nghe một thanh âm quen thuộc vang lên từ lối vào tiểu viện.

“Liễu huynh cùng với mỹ nhân nhà người uống trà ngắm cảnh đến là cao hứng như thế, vì sao lại không gọi ta tới cùng nha?”

Liễu Vô Thường đứng dậy, cung kính nói, “Liễu mỗ cũng là người biết hiểu rõ thời cơ, khi nào nên có mặt và khi nào nên né tránh.”

Đối phương cũng không hề xấu hổ, cười cười, “Thật không hổ danh là nhi tử của Liễu Ngôn. Nhưng mà bây giờ ta lại muốn cùng Liễu huynh uống vài chén rượu.”

Nghe vậy, Liễu Vô Thường bỗng nhiên tươi cười sáng lạn, “Không dám, tại hạ tửu lượng không cao, hơn nữa mỹ nhân nhà ta chỉ thích uống trà.”

Người mới tới dứt khoát ngồi xuống ghế đối diện Phong Thập Nhị, ra hiệu cho Niên Đào lui ra.

“Lấy trà thay rượu, cũng là một chủ ý không tồi. Không phải là vì trẫm đã hủy bức mỹ nhân đồ của Liễu ái khanh cho nên khanh mới oán giận trẫm sao, lần sau đền cho khanh là được.”

Liễu Vô Thường quỳ xuống nói, “Vi thần không dám. Phụng sự cho hoàng thượng là bổn phận của vi thần.” Chỉ cần tên khốn này không dùng thân phận đặc thù của mình mà áp bức người khác thì hẳn cũng rất hân hạnh được phụng sự cho đối phương.

Vũ Thượng hữu ý vô tình liếc mắt đến Hạo Vân đi theo sau mình, nói, “Cũng ngồi xuống đi.”

Phong Thập Nhị không ho he một tiếng mà quan sát hai người bọn họ diễn trò. Hắn giương mắt chống trả ánh mắt lạnh tựa băng giá của Hạo Vân, bất chợt trong lòng dâng lên hàn khí. Ánh mắt người này thực sự là quá lạnh.

“Hạo công tử có ý kiến gì với tại hạ sao?” Nếu đối phương đã lộ liễu gây hấn như thế, Phong Thập Nhị không có lý do gì để vờ như không thấy nữa cả. Hành động trắng trợn tỏ rõ thái độ ‘ta rất bất mãn với người’ của người kia khiến cho máu nóng đã nín nhịn hồi lâu trong lòng Phong Thập Nhị dâng cao không ít.

“Không dám.” Hạo Vân cúi đầu điều chỉnh lại biểu tình, ngồi xuống trước mặt Liễu Vô Thường.

“Lời này đáng lẽ phải do tại hạ nói mới đúng, a, tại hạ nhớ rồi, lúc ở phủ Ninh Huyền ngày ấy công tử hình như đã hỏi thăm tại hạ về việc của Thập Tam và Đoàn tiểu thư.”

Không hề bỏ lỡ một tia cứng ngắc thoáng lóe ra trong đáy mắt Hạo Vân, Phong Thập Nhị cảm thấy có phần tự đắc.

“A? Phong gia thập tam thiếu có dính líu tới tiểu thư của Đoàn gia? Trẫm lại rất muốn nghe một chút.”

“Việc này nói ra thì rất dài dòng...”

Phong Thập Nhị còn chưa dứt lời, Liễu Vô Thường đã ngang nhiên chen vào.

“Chuyện này nói ra rất dài, đợi khi nào có thời gian mỹ nhân nhà ta sẽ tỉ mỉ nói cho ngài nghe, hiện tại phải đi dùng bữa, đúng rồi, dùng bữa!” Nói xong đã thấy Niên Đào dắt theo người hầu bưng cơm nước tiến vào hậu viện rồi.

Bị Liễu Vô Thường quấy rối một phen, Phong Thập Nhị lại không nổi giận mà còn an tĩnh trở lại. Hắn thoáng đảo mắt nhìn vào vẻ mặt yên ả không một gợn sóng của Hạo Vân bên cạnh, lại nhìn Vũ Thượng đối diện biểu tình nhàn nhã ung dung nhưng vẫn tỉ mỉ quan sát nhất cử nhất động của Hạo Vân kia, bất chợt nhớ đến một chuyện.

“Niên đại nhân, Đoàn tiểu thư đâu? Tốt xấu gì tại hạ và nàng cũng là đồng hương, tại sao không gọi tới?”

Không nhắc tới thì thôi, đã nhắc tới Liễu Vô Thường liền tiếp lời, bốn cột nói, “Nghe nói Đoàn tiểu thư giống như thiên tiên giáng trần, mỹ mạo vô song. Tại hạ chiêm ngưỡng mỹ nhân nhiều vô số kể, tuy rằng ăn không được chạm không tới, nhưng dù sao cũng nên để tại hạ được mở mang tầm mắt một chút đi.”

Nói xong lại như nhớ tới điều gì, hắn quay sang chỗ Hạo Vân, nói, “Hạo công tử đừng để ý, tại hạ chỉ đứng xa quan sát, tuyệt không đến gần.”

Niên Đào thấy bầu không khí bất ổn, vội nghĩ cách để xin phép rời đi. Đúng lúc này, Hạo Vân lại nói, “Niên đại nhân, xin phái người đi mời Đoàn tiểu thư tới, nói có người muốn thấy mặt nàng.”

Nếu Hạo Vân đã nói như vậy, Niên Đào cũng không có gì để nói thêm nữa, chỉ đành lau mồ hôi trên trán sau đó xoay người lệnh cho hạ nhân đi mời Đoàn tiểu thư.

Kẻ thù gặp mặt chính là mặt đỏ tía tai nha! Tuy rằng Phong Thập Nhị cũng không coi Đoàn Hồng là kẻ thù của mình, thế nhưng Đoàn Hồng đã sớm thề không đội trời chung với Phong Thập Nhị, chỉ muốn đem hắn ra băm làm trăm mảnh để hả mối hận trong lòng. Nhưng mà nàng còn ngại đám người Hạo Vân đang có mặt ở chỗ này, cho nên chỉ đành bấm đầu ngón tay mà nhịn xuống.

Phong Thập Nhị lạnh mặt nhìn bộ dáng cố nhịn xuống kích động muốn bóp chết hần của Đoàn Hồng, đang định nói mấy câu thì chợt nghe Liễu Vô Thường ngồi bên cạnh nổi sắc tâm mà hét to một tiếng.

“Ai nha, vị mỹ nhân này như thế nào lại dùng sức mà nắm chặt ngón tay như thế!” Hần vừa nói vừa thò móng heo tới.

Phong Thập Nhị vội vàng ho nhẹ một tiếng.

Liễu Vô Thường gượng cười rồi vội vã thu tay, “Nhất thời quên mất, nhất thời quên mất. Đừng để ý, đừng để ý!”

Không gian bất ngờ yên tĩnh trở lại, Đoàn Hồng đứng dậy cúi chào Liễu Vô Thường, nói, “Liều công tử đa lễ rồi, thiếp không để tâm đâu.”

Lời này còn đặc biệt dùng chất giọng Giang Nam mềm mại mà uyển chuyển, rơi vào tai Liễu Vô Thường quả thực là cực kì dễ chịu. Hần lập tức vươn tay đỡ người, cũng không nghe thấy người bên cạnh ho nhẹ vài tiếng, lần này đổi lại là Vũ Thượng đang ngồi đối diện Phong Thập Nhị lên tiếng.

Liễu Vô Thường một lần nữa hành sự bất thành, an phận ngồi xuống, một mực duy trì vẻ mặt cười tươi như hoa cúc.

Phong Thập Nhị lại nhìn Hạo Vân vẫn một mực trầm mặc kia, thầm nghĩ: định lực tốt thật! Có thể ở trước mặt tên vô lại Liễu Vô Thường này bảo trì biểu tình bình thản không chút gợn sóng như này, thế gian sợ rằng chỉ có một mình Hạo Vân hần mà thôi.

Đoàn Hồng ngồi xuống rồi mới nhẹ giọng nói, “Thiếp đến muộn, mong Hạo công tử thứ tội.”

Lời nói nhỏ nhẹ này của Đoàn Hồng thực khiến cho Phong Thập Nhị nổi đầy một thân gai ốc. Từ trước tới nay hần cũng chưa từng thấy Đoàn Hồng an phận theo kiểu tiểu thư khuê các như vậy đâu.

Hạo Vân nghiêng mặt mỉm cười, nói, “Không sao, mau rót rượi mời các vị ở đây, ngày sau còn cần các ngài ấy chiếu cố nhiều hơn nữa.”

Lời này của Hạo Vân khiến cho Đoàn Hồng tái mặt, ánh mắt của nàng nhẹ nhàng chuyển dời tới Phong Thập Nhị ở đối diện. Phong Thập Nhị cũng không hề khách khí, đưa chén rượu của mình tới trước mặt Đoàn Hồng, chờ nàng ta rót rượu.

Nhịn đi, ta xem ngươi còn có thể nhịn tới khi nào!

Về mặt Liễu Vô Thường hưng trí dạt dào nhìn Đoàn tiểu thư chậm rãi đứng lên, bắt đầu từ Vũ Thượng mà rót rượu. Cứ như thế, nàng ta mắt cũng không hề chớp lấy một cái lần lượt rót rượu, chỉ là, đến khi

rót đến chén của Phong Thập Nhị thì dừng lại một chút, sau đó thối lui mấy bước, nói, “Thật không phải, thiếp có chút khó chịu trong người, xin phép lui ra trước.”

Dứt lời, Đoàn Hồng đặt bình rượu xuống bàn, xoay người rời đi.

Phong Thập Nhị nhìn Đoàn Hồng phát tay áo bỏ đi thì ‘ách’ một tiếng, cầm lấy chén rượu của Liễu Vô Thường mà uống một hơi. Vừa nãy diễn trò như vậy thế mà cuối cùng cũng không xong. Trận này người thắng ngoại trừ Phong Thập Nhị hẳn ra thì còn ai vào đây nữa.

Liễu Vô Thường nịnh nọt mà rót đầy rượu vào chén cho Phong Thập Nhị.

Bên kia Hạo Vân cũng lên tiếng, “Xin hoàng thượng thứ tội, mấy ngày nay vẫn luôn bồn ba trên đường, Đoàn tiểu thư bình thường lại không hề đi khỏi Giang Nam, sợ là không chịu nổi khí hậu phương Bắc rồi.”

Vũ Thượng cười cười, ra vẻ bồn chồn, hỏi, “Còn chưa vào cửa đã căng thẳng như vậy, nếu nàng vào cửa rồi sợ là hoàng đế ta đây cũng bị người vút thẳng lên chín tầng mây.”

Hạo Vân vừa nghe lập tức đứng dậy, kính cẩn nói, “Vi thần không dám.”

Không khí nhất thời có phần căng thẳng, Vũ Thượng vẻ mặt sắc lạnh, nâng chén rượu uống cạn làm bộ như thì thào tự nói một mình, “Sớm biết như vậy, lúc trước cần gì phải thế kia...”

Bữa cơm này chỉ sợ là bữa cơm khó nuốt nhất mà Phong Thập Nhị từng ăn. Thử nghĩ mà xem, người ngồi đối diện vẻ mặt lãnh ý tịch liêu như lá vàng bay trong gió mùa thu; người ngồi bên cạnh ngoại trừ Liễu Vô Thường cốt nhả vui đùa thảnh thơi lại gấp thức ăn và rót rượu cho mình thì chính là một kẻ thần tình âm u nghiêm nghị, còn lạnh lẽo hơn cả sông băng đóng dày ba thước ngày đông.

Hắn nuốt trôi mới lạ!

Thật vất vả mới ăn xong một bữa cơm, Phong Thập Nhị lập tức đứng dậy đi về phòng ngủ của mình. Vừa đi vừa cảm thấy sảng khoái vô cùng, lúc trước bị dày vò lâu như vậy, quả thực là hắn đã phải nhịn suốt ba canh giờ rồi!

Vừa đặt lưng nằm xuống được một lúc, Phong Thập Nhị lại nghe cửa phòng ‘kéo kẹt’ một tiếng mở ra.

Thần kinh Phong Thập Nhị căng thẳng, bật người ngồi dậy lại thấy Liễu Vô Thường bộ dạng lén lén lút lút, trên lưng lưng còn đeo một bọc hành trang, đóng cửa chạy tới.

“Sao vậy? Người bỏ trốn?”

Liễu Vô Thường uống một hớp nước, đưa bao hành trang cho Phong Thập Nhị, nói, “Đúng, bỏ trốn.”

Rồi Liễu Vô Thường ngồi xuống bên cạnh người kia.

“Ta với ngươi cùng bỏ trốn nha! Hành trang này là chuẩn bị cho ngươi đó.”

Phong Thập Nhị chỉ cảm thấy buồn cười, “Ta ở đây rất tốt, vì sao lại phải bỏ đi?”

Liễu Vô Thường kéo Phong Thập Nhị lại gần, tiếp lời, “Bây giờ không kịp nói, trước tiên cứ rời khỏi Niên phủ đã.”

Phong Thập Nhị sớm đã biết Liễu Vô Thường vào ‘thời khắc mấu chốt’ sẽ mạnh mẽ đến thần kỳ. Lần này cũng không ngoại lệ, người nọ một tay ôm lấy hắn, mang theo cả bao hành trang lập tức ra khỏi hậu viện, phi thân phóng thẳng lên nóc nhà.

Cứ thế chạy liên tiếp vài dặm, mãi cho đến lúc đã ra tới ngoài thành Dương Châu, Liễu Vô Thường mới thả Phong Thập Nhị ra, ngó nghiêng sự tình trong thành một chút rồi cười nói, “Đi thôi.”

Phong Thập Nhị gạt tay của Liễu Vô Thường ra, lạnh lùng nói, “Ít nhất ngươi cũng phải cho ta một cái lý do vì sao ta phải bỏ trốn chứ.”

Liễu Vô Thường sững sốt, quay đầu nhìn về mặt muốn nổi bão của người kia, gượng cười hai tiếng rồi đáp, “Đáng ra ngươi phải nhận thấy tâm tình của vị kia tương đối là không tốt nha! Nếu chậm trễ một chút, hắn bắt ngươi khai đao trút giận thì sao?”

Phong Thập Nhị đương nhiên hiểu ‘vị kia’ mà Liễu Vô Thường nói là ai, cũng biết làm bạn với vua như chơi với hổ, thế nhưng...

Vấn đề là, hiện tại việc của hắn vẫn còn chưa xong!

Liễu Vô Thường thấy Phong Thập Nhị còn chưa nghĩ thông, lại đi tới mềm giọng nói, “Cái gì ta có thể làm vì ngươi đều đã làm, yên tâm, đợi đến khi chúng ta hồi kinh nhất định có thể nhận được tin vị kia hạ chỉ hủy bỏ hôn sự này, ban cho Đoàn Hồng một lương duyên khác.”

Phong Thập Nhị híp mắt nói, “Nếu hắn không hạ chỉ thì sao?”

“Ta cùng ngươi xông vào phủ Thừa tướng giết người cướp tân nương được không?”

Phong Thập Nhị hừ lạnh một tiếng, “Lời này chính là ngươi nói đấy. Nếu đến lúc đó nuốt lời, ta liền làm cho ngươi sống không được chết không xong!”

“Tùy mỹ nhân muốn yêu thương muốn giày vò Vô Thường như thế nào cũng được, Vô Thường tuyệt đối không phản kháng.” Liễu Vô Thường hùng dũng vỗ ngực bảo đảm, bộ dáng thoát nhìn vô cùng hiên ngang lắm liệt.

Người ta cũng đã bảo đảm rồi, tất nhiên Phong Thập Nhị cũng chỉ có thể tin tưởng mà thôi. Vì thế, hắn ném bao hành trang cho Liễu Vô Thường rồi nhanh chóng nhằm thẳng hướng bên tàu Dương Châu chạy tới...

6. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày một tháng năm năm Huyền Đức, Liễu Vô Thường dắt theo Phong Thập Nhị một đường ăn chơi phóng túng tiêu dao khoái hoạt rất cuộc về tới Kinh thành. Toàn bộ Liễu gia từ trên xuống dưới từ trẻ đến già, kể cả vị Liễu quân gia về mặt tiêu tụy vừa mới về tới cửa kia đều đồng loạt đứng ở cổng thành để nghênh đón hai vị đại gia này.

Lúc nhỏ Phong Thập Nhị ở nhà đã quen thói bay nhảy khắp nơi, đối với lần Liễu Ngôn đến Giang Nam ngày ấy hắn hoàn toàn không còn chút ấn tượng nào cả, cho nên liền không câu nệ lễ tiết xã giao, cứ thế chỉ tùy tiện trò chuyện với Liễu phu nhân vô cùng vui vẻ. Việc này dẫn đến về mặt bất mãn không chỗ phát tiết của Liễu Vô Thường cùng với biểu tình bất đắc dĩ chẳng biết làm sao khi nhi tử bằng hữu lại không thêm đả động gì tới mình của Liễu Ngôn. Hai phụ tử bọn họ cứ thế mắt to mà trừng mắt nhỏ.

Vừa vào tới Liễu phủ, Phong Thập Nhị liền hỏi Liễu Vô Thường, kế tiếp bọn họ nên hành sự ra sao.

Liễu Vô Thường lại bày ra vẻ mặt ‘không cần lo lắng’. Hắn vươn tay định ôm lấy Phong Thập Nhị, liền bị người nọ hung hăng đánh cho một quyền, vì thế rút tay về, an phận đứng ở một bên nói, “Đoàn người của Hạo Vân có lẽ sáng ngày mai sẽ tới Kinh thành.”

Sáng ngày mai? Vậy chẳng khác nào sẽ thẳng một lèo báii đường rồi tiến vào động phòng luôn hay sao? Thế thì tên hoàng đế vô liêm sỉ kia lấy đâu ra thời gian mà ban thánh chỉ hủy bỏ cái hôn sự đáng chết này?

Phong Thập Nhị lập tức đen mặt, một phen túm lấy cổ áo Liễu Vô Thường.

“Người nói rõ ràng cho ta!”

Liễu Vô Thường vội vàng giữ lại bàn tay đang chứa đầy nộ khí của Phong Thập Nhị, lại nói, “Mỹ nhân! Đừng nóng, đừng nóng, nổi giận cũng không phải chuyện tốt gì đâu!”

“Vậy người nói cho ta nghe xem, làm thế nào mới khiến cho tên hoàng đế vô liêm sỉ kia hạ chiếu hủy hôn ngay trước khi Hạo Vân thành thân hả?!”

Liễu Vô Thường gỡ bàn tay của Phong Thập Nhị ra, nhẹ nhàng nắm chặt trong tay mình, đáp, “Chuyện này... đến lúc đó hoàng đế còn nóng ruột hơn cả chúng ta đi.” Hạo Vân kia là tâm can bảo bối của hoàng thượng, hắn thành thân, người đầu tiên không chấp nhận được cũng chính là hoàng thượng. Sự việc lần này chẳng qua là một màn hài kịch mà hai người bọn họ tự làm tự chịu mà thôi, đến thời khắc mấu chốt chắc chắn hoàng thượng sẽ không thể nhịn được nữa mà ban chiếu chỉ.

Trận tỷ thí so tính nhẩn nại này ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng, chỉ có thể đứng ngoài lặng lẽ nhìn vào chứ không thể nào can thiệp, cho dù bất luận là ai đi chăng nữa!

“Hiện tại ai có thể nóng ruột hơn so với lão tử a!”

Phong Thập Nhị lại túm áo Liễu Vô Thường, cảm thấy vô cùng hối hận khi đã tin tưởng tên vương bát đản này. Lúc trước ở trên đường đáng ra nên hạ được hoặc là bố trí cam bẫy khiến cho Đoàn Hồng bị thương không cách nào báii đường được nữa, như thế không phải là xong rồi hay sao?!

Hiện tại thì tốt rồi, chỉ có thể tròng mắt mà nhìn tiền bay ra ngoài tầm với. Tiền bay mất cũng không sao cả, cùng lắm thì mới làm ăn lần này xem như mình bị thua lỗ mà thôi, phiền toái nhất chính là lúc trở về phải nghe mấy lời oán niệm thâm trầm tựa như oan hồn dưới mười tám tầng địa ngục của Phong Thập Tam, còn có sự trả thù hung hăng tàn nhẫn của Đoàn Hồng kia nữa.

Bảo Phong Thập Nhị hẳn làm sao có thể cam lòng! Càng nghĩ càng giận, bàn tay vì thế lại thêm siết chặt...

“Khụ, khụ, ta nói... Mỹ... mỹ nhân, ta tất... thử rồi, sẽ không... không có ai cùng người... cướp... cướp người a...”

Một lời như đánh thức người tỉnh mộng, lúc này Phong Thập Nhị mới nhớ ra, trước kia đã nói nếu như hoàng thượng không hạ chỉ, vậy thì tên hỗn đản này sẽ theo hắn đến phủ Thừa tướng cướp người.

Lạnh mặt nhìn Liễu Vô Thường, Phong Thập Nhị mặt không đổi sắc nói, “Từ giờ đến sáng ngày mốt, đừng để ta nhìn thấy người.” Nói xong, hắn xoay người đi tới gian phòng mà Liễu phu nhân đã chuẩn bị sẵn cho mình.

“Mỹ nhân...” Liễu Vô Thường trừng lớn con mắt nhìn Phong Thập Nhị bỏ đi. Người nọ vẫn không hề quan tâm đến hắn a!

—

Ngày ba tháng năm năm Huyền Đức.

Sáng sớm, Liễu quản gia liền chạy thẳng một mạch vào phòng của Liễu Vô Thường, quấy rầy mộng xuân ngọt ngào của hắn.

Lúc nhìn thấy vẻ mặt u ám âm trầm của Liễu Vô Thường, quản gia mới bắt đầu hồi hận không thôi. Trong lòng hắn không ngừng tự trách vì sao mình lại hưng phấn như thế, sáng sớm vừa nhận được tin đã vội vàng chạy tới thông báo cho thiếu gia rồi.

Tự vỗ về trái tim bé nhỏ còn đang run rẩy vì lo sợ một hồi, quản gia mới dè dặt mở miệng, “Bẩm... bẩm thiếu gia... Đại công tử của Thừa tướng phủ đã về tới ngoại thành rồi...”

Liễu Vô Thường còn đang tiếc nuối mộng đẹp vừa mới bắt đầu, cũng chẳng nghe rõ quản gia nói cái gì, định bụng nằm xuống với hy vọng có thể tiếp tục giấc mơ thì bỗng ‘rầm’ một tiếng vô cùng vang dội. Thanh âm này mạnh mẽ đánh bay toàn bộ cơn mê ngủ của Liễu Vô Thường.

Liễu Vô Thường mở to hai mắt, chỉ thấy Phong Thập Nhị ăn mặc chỉnh tề một lèo chạy tới, thẳng tay túm lấy cổ áo mình.

“Nhanh dậy cho ta!”

Vừa thấy khuôn mặt của Phong Thập Nhị, Liễu Vô Thường lại nổi sắc tâm. Hắn vươn tay sờ sờ lên mặt đối phương, lẩm bẩm nói, “Mỹ nhân~~!”

“Bốp!”

Một tiếng bập tai thanh thúy vang lên, triệt để đánh tỉnh Liễu Vô Thường.

“Mỹ nhân! Làm sao vậy?!”

Phong Thập Nhị rất thỏa mãn nhìn vẻ mặt tỉnh táo hoàn toàn của người kia, nói, “Quản gia nhà ngươi vừa nói cho ta biết bọn Hạo Văn đã đến rồi. Ta đến gọi người cùng đi cướp người! Nếu như người còn lè mè, cẩn thận ta lập tức đánh cho người ba tháng nữa cũng không xuống giường được!”

Liễu Vô Thường vừa nghe nửa câu sau, lại bắt đầu cảm thấy trong lòng nhộn nhạo.

“Mỹ nhân, ta thích ‘làm’ đến mức ba tháng không thể xuống giường...”

Phong Thập Nhị hung hăng lườm một cái, lạnh lùng nói, “Bớt lời đi! Muốn ăn đòn đúng không?”

“Đừng nóng, đừng nóng. Mỹ nhân đi ra phòng khách chờ một lát, ta lập tức ra ngay!” Nói xong, hắn ra hiệu cho quản gia dẫn người đi.

Bóng dáng Phong Thập Nhị vừa biến mất tại cửa viện, Liễu Vô Thường liền vẫy tay gọi một gia nô tiếp vào, lấy một phong thư đưa cho hắn.

“Giao thư này cho khách điểm Cảnh Phong ở ngoại thành, nói là Liễu gia – Liễu Vô Thường gửi cho lão bản của bọn họ.”

Khi Liễu Vô Thường đi ra đại sảnh, Phong Thập Nhị đã chờ đến mất hết cả kiên nhẫn rồi.

“Chậm chạp như thế, muộn giờ thì phải làm thế nào?”

“Không vội, không vội. Hiện tại cách giờ lành những năm canh nữa, thoải mái cho chúng ta chuẩn bị, cứ từ từ thôi.”

Phong Thập Nhị liếc mắt xem thường một cái. Hiện tại hắn đang cấp bách vô cùng, nếu chậm chân một chút khiến mọi chuyện trở thành sự thực, vậy thì có làm gì đi nữa cũng muộn rồi. Hắn cũng không quan tâm Liễu Vô Thường đang khua môi múa mép cái gì, cứ thế trực tiếp vươn tay kéo người.

“Quản gia! Dẫn đường!”

Quản gia vội vàng đuổi theo Phong Thập Nhị và Liễu Vô Thường, ba người bọn họ liền xuất phát đi thẳng tới cổng thành.

Đến nơi, Phong Thập Nhị mới hiểu được cái gì gọi là ‘biến người tấp nập’. Lại nghĩ Hạo Vân này cũng là một nam nhi tốt đẹp bậc nhất, tình trạng trước mắt này cũng là hợp tình hợp lý thôi. Vì thế, hắn kéo Liễu Vô Thường lao thẳng vào giữa biển người, cẩn thận mà chen chen chúc chúc.

Liễu Vô Thường vừa vô thanh vô tức giúp Phong Thập Nhị gạt người xung quanh ra, lại vừa hi hi ha ha bắt chuyện chào hỏi những người quen biết. Một đoạn đường này, ba người bọn họ thực sự là quá sức bon chen.

Phong Thập Nhị thầm mắng người vì sao lại đông như vậy. Hắn bắt đầu nổi cáu định dùng sức đánh người. Liễu Vô Thường thấy thế thì vội vã ôm lấy đối phương, lắc mình lên vào khu phố vắng vẻ ở phía đằng sau.

“Người làm cái gì?!”

Liễu Vô Thường giữ chặt hai tay đang vận lực của Phong Thập Nhị, mặt không đỏ, hơi thở không bất ổn, nói, “Bên kia đông người, chúng ta đi chỗ khác đi.”

Phong Thập Nhị nghĩ là Liễu Vô Thường biết đường tắt khác, cho nên hòa hoãn tâm tình mà đi theo. Một lúc sau, chỉ thấy người thì đúng là càng lúc càng vắng thật, nhưng đường lại không thấy ở đâu. Ngoại trừ một bức tường thành càng lúc càng cao ra thì cái gì cũng không có. Sắc mặt Phong Thập Nhị nhất thời trở nên u ám.

Rốt cuộc, Liễu Vô Thường cũng dừng lại, cười cười nhìn Phong Thập Nhị, “Đến rồi.”

Chờ Liễu Vô Thường nói xong, Phong Thập Nhị trực tiếp thưởng cho hắn một nắm đấm vĩ đại.

“Trường thành cao như vậy, mà giữa ban ngày ban mặt người định bay lên hay sao?”

Liễu Vô Thường ôm mặt, gật đầu.

Phong Thập Nhị trực tiếp bổ lên đầu của đối phương mấy cái. Đừng nói hiện tại đang là ban ngày trước mặt đông người như thế thì triển khinh công sẽ có bao nhiêu bất lợi, chỉ nói tới đám thủ vệ canh gác nghiêm mật ở trên tường thành đã đủ thấy là không thể nào bay qua được rồi. Phong Thập Nhị một lần nữa sâu sắc hiểu được rằng, nghe theo lời xằng bậy của tên này thực sự là quá mức ngu ngốc hồ đồ!

Phong Thập Nhị xoay người, trực tiếp đi về đường cũ. Bây giờ hắn chạy tới, may ra vẫn còn cơ hội. Chẳng ngờ, vừa mới bước được hai bước, cánh tay liền bị người phía sau kéo lại.

“Đừng nóng vội. Ở đây vắng người, bên trên lại có người tiếp ứng, ta rất giỏi đúng không!”

“Cái đồ vô dụng nhà người...” Lời còn chưa nói hết, Phong Thập Nhị lại nghe thấy một thanh âm khác vang lên.

“Vô Thường! Vô Thường! Bên này, bên này!”

Thật sự có người ở trên tường thành tiếp ứng, Phong Thập Nhị thoáng chốc cảm thấy an tâm hơn hẳn. Nhưng lúc hắn đang vận nội lực định bụng phi thân bay lên lại phát hiện cả người bắt chợt trở nên nhẹ bẫng, trong nháy mắt, cơ thể đã bị Liễu Vô Thường ôm lấy một lèo bay thẳng lên trên tường thành cao cả trăm thước.

Hai người bọn họ ở trên tường thành nhìn về phía xa xa, liền thấy một đội nhân mã cách đó một khoảng đang chậm chạp tiến về phía cổng thành. Phong Thập Nhị quan sát hồi lâu mới thỏa mãn nhảy xuống thành, nhanh chân chạy về phía đoàn người trước mặt.

Liễu Vô Thường nhìn chằm chằm về mặt thể chết không thể bỏ qua của Phong Thập Nhị, nhắc chân đuổi theo. Tính cách hào sảng và ngay thẳng của mỹ nhân nhà mình hắn đương nhiên hiểu rõ, mà điểm ấy phải nói là bất cứ người nào có mắt thì đều có thể dễ dàng nhận ra. Cho nên hắn một đường vừa chạy theo người nọ vừa phải quan sát xung quanh, bằng không nếu như bị người khác bố trí bẫy rập, chẳng phải chính hắn sẽ thua thiệt đến chết hay sao.

Hai người chạy được một đoạn, Phong Thập Nhị đã có thể nhìn thấy người đi đầu của đoàn người bên kia. Thân ảnh thanh lãnh ngồi trên con tuấn mã kia đích thị là Hạo Vân, người nọ vẫn toát ra một khí tức lạnh lẽo thấu xương như lúc trước. Một nhân vật có thể bức chết người như vậy, sợ là chỉ có người ngồi trên long ỷ ở đại điện kia mới có thể áp chế được mà thôi.

Cho nên ngay lần đầu Phong Thập Nhị gặp Hạo Vân đã hiểu rõ tình thế, biết rằng không thể nào giở thủ đoạn ở chỗ của người này được. Mặt khác, nếu như người nhà họ Đoàn biết Phong Thập Nhị quấy rối chuyện tốt của Đoàn gia chắc chắn sẽ hận Phong gia đến thấu xương, nhưng hắn tin Phong gia chắc chắn còn mạnh mẽ và cường đại hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn, vì thế, hắn sẽ không cần lo lắng mà náo loạn một hồi!

Phong Thập Nhị dừng lại trước đoàn người khoảng chừng mười thước, cười cười, bắt đầu chuẩn bị cho hành động tiếp theo.

Liễu Vô Thường tiến lên một bước, nói, “Kể tiếp Hạo Vân sẽ phải chuẩn bị nghi thức rước dâu.”

Nói cách khác, từ giờ cho đến khi Hạo Vân một lần nữa xuất hiện ở cổng thành, còn có ba canh giờ, trong khoảng thời gian này bọn họ phải hoàn thành tất cả những việc cần làm.

Sau khi Hạo Vân biến mất ở bên trong cổng thành, Phong Thập Nhị bắt đầu hành động.

Hắn sắp đặt một quy trình vô cùng đơn giản, miễn là cướp được Đoàn Hồng, làm cho tân nương biến mất, như thế chính là đại công cáo thành rồi. Vì vậy, trọng điểm hiện tại dồn hết lên người của Đoàn Hồng. Tuy rằng đội ngũ hộ tống tân nương đông người, thế nhưng kiệu thì cũng chỉ có vài cỗ mà thôi, cứ lần lượt lục soát, trong vòng ba canh giờ nhất định có thể tìm được nàng ta.

Nhưng vấn đề mất chốt là phải làm sao mới có thể quang minh chính đại đi nhòm ngó bốn – năm cỗ kiệu kia mới được chứ?

Phong Thập Nhị quét mắt một vòng qua đám thủ vệ xung quanh, mục tiêu liền đặt vào cỗ kiệu có vẻ được canh phong cẩn mật nhất. Nếu mấy cái kiệu kia quá nhiều sơ hở, vậy thì hắn chỉ có thể hạ thủ với cỗ kiệu tập trung nhiều người phòng thủ nhất mà thôi.

“Liễu Vô Thường. Người đi xem có phải cỗ kiệu kia hay không.”

Liễu Vô Thường vô cùng thoải mái gật đầu, vừa đi vừa chào hỏi mấy vị quan gia ở xung quanh. Hắn cứ thế một đường như vậy tiến tới, thế mà không hề có ai ngăn cản, đã vậy đám người kia còn vui vẻ đáp lại mấy câu.

Mặc dù Phong Thập Nhị cảm thấy có chút kỳ quái nhưng cũng không muốn để tâm nhiều. Liễu Vô Thường ở trong kinh thành lâu như vậy, đám người kia khẳng định cũng từng nghe nói tới đức hạnh của người này rồi, bằng không trước khi bọn chúng chuẩn bị chu toàn, làm sao có thể để hắn ta đến gần như thế.

Từ từ... Chuẩn bị?! Phong Thập Nhị bỗng nhiên nghĩ đến Hạo Vân trước lúc rời đi đã nhìn thấy bọn họ, thế nhưng người nọ hoàn toàn không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào, cứ như vậy thẳng một lèo đi vào trong thành. Hạo Vân không có khả năng không đoán được dự tính của mình. Cho dù người nọ biết thừa mục đích của

mình là cướp Đoàn Hồng đi, cũng không thể đường đường chính chính để cho mình thành công được, dù gì đi chăng nữa đây cũng là hôn sự của phủ Thừa tướng cơ mà.

“Liều Vô Thường!” Phong Thập Nhị thấy Liều Vô Thường đã đứng ở đằng trước cổ kiệu kia, vội vàng hô to một tiếng.

Liều Vô Thường nghe thấy tiếng gọi, quay đầu nhìn lại, “Ân? Mỹ nhân, có chuyện gì?”

Hắn vừa quay đầu lại, màn che của cổ kiệu trước mặt dường như bị một luồng gió thổi bay lên. Trong khoảng khắc, Phong Thập Nhị có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng bên trong chiếc kiệu. Người ngồi bên trong chính là Vũ Thượng. Mà Liều Vô Thường vừa mới quỳ xuống cũng đã bị người kéo mạnh vào theo. Chẳng trách cổ kiệu này lại được canh phòng cẩn mật đến như vậy.

Đây không phải kiệu của Đoàn Hồng, nghĩa là nàng ta sẽ ngồi ở một cái kiệu khác. Phong Thập Nhị lại quan sát mấy cổ kiệu xung quanh, cẩn thận cân nhắc chủ nhân đang ngồi bên trong.

Đang lúc suy tư, bỗng nghe một tiếng ‘Ai nha~’ thảm thiết, Phong Thập Nhị quay đầu nhìn lại, liền thấy Liều Vô Thường bị kéo vào trong kiệu đang cuộn tròn trên mặt sàn, co giật không ngừng.

Thanh âm của Vũ Thượng cũng theo đó mà truyền tới, “Lần trước để người trốn thoát, lần này không có may mắn thế đâu. Tư vị của ‘mỹ nhân tiêu hồn ân’ này thế nào hả, Liều Vô Thường?”

Thanh âm kia cực kỳ lãnh liệt, Phong Thập Nhị không khỏi trộm nhìn Liều Vô Thường đang lẩn lộn kia thêm vào lần. Người nọ vừa mới còn hi hi ha ha cười nói với hắn, thế mà lúc này một tiếng cũng rên không được nữa.

Vũ Thượng còn đang ở đây, chẳng trách Hạo Vân lại bỏ đi tiêu sái đến như vậy, ngay cả mắt cũng không thêm liếc bợn hắn một cái. Liều Vô Thường ngày ấy đã nói, ở trước mặt người khác hai người kia tuyệt đối sẽ không để mặc cho hôn sự này xảy ra bất luận biến cố gì.

Lại nhớ tới thời gian ở trong Liễu phủ, những lời của tên kia quả thực cũng rất có đạo lý.

Phong Thập Nhị băng qua mấy thủ vệ, tiến tới vài bước đỡ Liều Vô Thường lên. Tốt xấu gì, người này cũng là vì mình cho nên mới trúng chiêu của Vũ Thượng. Nếu Vũ Thượng đã ở đây, chuyện cướp người chỉ có thể chờ sau khi vào thành rồi tìm cơ hội xuống tay thôi.

Còn một canh giờ nữa là tới lễ thành thân, trong thành lúc này truyền đến một hồi trống chiêng náo nhiệt. Tinh thần Phong Thập Nhị căng thẳng, sắc mặt lập tức trở nên tái mét, đã thế còn bị Liều Vô Thường liều chết cũng không chịu đi về Liễu phủ gắt gao bám lấy. Phong Thập Nhị cho rằng người kia trúng độc khó chịu trong người nên cũng để mặc hắn tùy tiện bám víu, một lòng một dạ chú tâm vào đội ngũ rước dâu ở trước mặt kia.

Một chương ‘Mỹ nhân tiêu hồn ân’ này quả thực là cay độc đúng như tên gọi của nó, mặc dù Liều Vô Thường đã dùng nội lực ngăn chặn thế nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác như có lửa nóng bốc lên thiêu đốt toàn thân. Tuy rằng lần trước lúc ở Dương Châu, hắn và Phong Thập Nhị đắc tội với vị hoàng đế bụng dạ hẹp hòi này, cũng đã biết người nọ nhất định sẽ thừa cơ hồi báo, thế nhưng cũng không ngờ ngay thời điểm này vị kia lại nộ nóng như vậy...

Miền là không để cho Phong Thập Nhị tới gần vị kia là được. Liều Vô Thường âm thầm gia tăng lực đạo, bất kể như thế nào cũng phải giữ chặt mỹ nhân nhà mình. Với tính cách của Phong Thập Nhị, chắc chắn vô tri vô giác sẽ bị tên hoàng đế kia ăn sạch đến cả xương cũng không chịu nhả ra.

Đội ngũ rước dâu chậm rãi đi về phía cổng thành, thẳng hướng bọn họ mà bước tới. Phong Thập Nhị liều chết kéo theo Liều Vô Thường đang quấn chặt trên người mình, nặng nề gian nan lê từng bước đi theo đám người của phủ Thừa tướng.

Khi Phong Thập Nhị kéo được Liều Vô Thường vào được tới cửa phủ liền nhìn thấy một đôi tân nhân xiêm y đỏ thắm đang nhắc chân cùng nhau bước qua ngưỡng cửa.

Trong lòng Phong Thập Nhị thầm kêu không ổn, hiện tại nếu không hành động, chỉ sợ sẽ không còn kịp nữa. Vì thế, hắn vươn tay gạt cánh tay đang gắt gao bám chặt của Liều Vô Thường ra, dự định để người kia tạm thời tách khỏi thân thể mình một chút.

Nhưng người nọ rõ ràng còn đang trúng độc, toàn thân run rẩy không ngừng, ấy vậy mà cánh tay lại chẳng khác nào dây leo gắt gao quấn chặt, kiểu gì cũng không thể gỡ ra được. Phong Thập Nhị cấp bách đến mức đỏ cả mặt lên, hấn cắn răng, trực tiếp giơ tay bỏ vào đầu Liễu Vô Thường một cái.

Người cản trở hành động của Phong Thập Nhị hấn, chỉ có một con đường chết mà thôi! Bất kể kẻ kia có là thần thánh phương nào đi chăng nữa.

Liễu Vô Thường vốn đã trúng độc, cơ bản không thể chịu được một chiêu này của đối phương, trước mắt lập tức tối sầm, toàn thân đổ gục xuống. Phong Thập Nhị nhìn thấy Liễu quần gia vẻ mặt đau khổ chen chúc ở cách đó không xa liền đẩy Liễu Vô Thường về phía hấn, còn mình thì nhanh chóng trà trộn vào giữa biển người.

Khi Phong Thập Nhị chen được lên phía trước, đập vào mắt hấn chính là Hạo Vân mặc áo đỏ đứng cạnh Đoàn Hồng đội mũ phượng tân nương. Lại đảo mắt nhìn quanh một chút, hấn thấy Vũ Thượng cũng có mặt ở nơi này, bộ dáng thập phần thanh thoi cười cười nhìn vào đôi tân nhân ở giữa sảnh đường.

Phong Thập Nhị âm thầm nghiêng răng nghĩ: Quả thực không thể nghe mấy lời xằng bậy của Liễu Vô Thường. Vũ Thượng làm sao có thể hạ chỉ hủy hôn? Người còn đứng ở ngay tại đại sảnh này, thử hỏi thời gian đâu ra mà hạ chỉ?!

Phong Thập Nhị chăm chú quan sát cảnh tượng trên đại sảnh, thời điểm này, nếu như không phải Vũ Thượng vô tình mà hữu ý đảo mắt nhìn về phía hấn, phỏng chừng hấn đã sớm động thủ rồi. Chỉ cần thần không biết quỷ không hay ném ra mấy thứ hay ho gì đó khiến cho Đoàn Hồng ngã xuống thể là xong rồi. Nhưng vì sao cứ mỗi lần hấn muốn động thủ, ánh mắt Vũ Thượng lại vô thanh vô tức chuyển dời về phía bên này?

Vì thế, hấn hoàn toàn không tìm được thời cơ để hành động. Tức giận vô cùng, Phong Thập Nhị vô cùng chuyên chú chờ đợi thời điểm hai người nọ mặt đối mặt với nhau... khi ấy vừa có thể ngăn trở tầm mắt của Vũ Thượng, mà Đoàn Hồng cũng vừa vặn quay lưng lại phía này, hấn có thể hạ thủ rồi.

“Phu thê giao bái...”

Sau khi thanh âm cao vút này vang lên, Hạo Vân và Đoàn Hồng liền xoay người lại đối mặt với nhau. Phong Thập Nhị dùng sức vận khí, dự định phóng ám khí đã phát nóng vì nắm chặt trong tay quá lâu ra. Đúng lúc này, hấn phát hiện một ánh mắt lạnh như băng mãnh liệt quét tới, khiến cho toàn thân nhất thời đông cứng lại.

Nếu hấn nhìn không lầm, trước khi Hạo Vân cúi người bái lạy đã đảo mắt nhìn về phía hấn. Nói cách khác, hấn đã bị người nọ phát hiện rồi. Phong Thập Nhị hít sâu một hơi, thu hồi lực đạo trên tay. Thế nhưng, ngay thời điểm ấy, Đoàn Hồng đang đứng trước mặt Hạo Vân lại bất ngờ ngã quỵ xuống...

Đại sảnh nhất thời rơi vào một mảnh rối ren.

Phong Thập Nhị sững sốt hồi lâu, hấn nhớ rõ chính mình chưa từng xuất thủ, như thế nào người đã ngã xuống rồi.

Khi Phong Thập Nhị khôi phục tinh thần, mới phát hiện chính mình đã bị người thừa dịp hỗn loạn mà mang ra khỏi phủ Thừa tướng. Hấn đảo mắt nhìn khắp mọi nơi một lượt, chỉ thấy một người nào đó đang lặng lẽ đứng cách mình một quãng không xa. Trong vô tri vô giác hấn còn tưởng người nọ chính là Liễu Vô Thường, nhưng liền nghĩ đến, Liễu Vô Thường bị trúng độc, lúc này hấn là đã về tới Liễu phủ rồi.

Không đợi Phong Thập Nhị lên tiếng hỏi, người kia trái lại mở miệng nói, “Người thật đúng là một tên ngốc. Vô Thường đã khuyên can người nhiều như vậy, người vẫn một mực không nghe. Giờ thì hay lắm, biến thành con dê non thay người chịu tội rồi đó.”

Đối phương vừa mở miệng đã nói toàn những lời Phong Thập Nhị không thể nào hiểu được. Hấn ngẩng đầu, vẻ mặt hoài nghi.

“Ta không hiểu huynh đài đang nói cái gì.”

Đối phương lại cười nhạo mọi tiếng, nói, “A, ta đành phải làm người tốt một phen, nói rõ cho người nghe vậy.”

Được người xa lạ kia chỉ giáo một hồi. Phong Thập Nhị rốt cuộc cũng hiểu được căn nguyên hậu quả của sự việc này. Đúng như Liễu Vô Thường đã nói, đây chẳng qua chỉ là màn kịch mà thôi, chẳng qua sẽ buộc phải liên lụy tới vài người vô tội, tỷ như Đoàn gia nhị tiểu thư, hoặc là Phong gia thập nhị thiếu chẳng hạn.

Phong Thập Nhị sống mười mấy năm nay, còn chưa từng bị người bốn cột như thế này. Hắn cảm thấy vô cùng tức giận. Đối phương là một vị quân vương đứng đầu một nước, thế nhưng muốn hắn tự mình thừa nhận bản thân xui xẻo cho nên dính vào chuyện này, thực sự là hoàn toàn không có khả năng.

Phong Thập Nhị suy nghĩ thông suốt, vừa định nhấc chân bước về phía cổng thành, liền bị người kéo lại.

Một trận hồi thanh âm chế giễu lại tiếp tục truyền vào trong tai.

“Người nên cảm thấy may mắn vì trước đó Vô Thường đã gửi thư tới, căn dặn tại hạ phải tìm và đưa người rời khỏi phủ Thừa tướng trước khi bị tên hôn quân kia bắt được. Bằng không, hiện tại người hẳn là đang ở trong Hình bộ ăn cơm tù rồi đi.”

Ngay trong phủ Thừa tướng ám sát vị hôn thê của Đại công tử. Tội danh này thử nghĩ xem hoàng thượng và thừa tướng sẽ xử lý ra sao.

Phong Thập Nhị tự nhận mình không phải một người ngang ngược không nói lý lẽ, cho nên ý tứ trong lời lẽ vừa rồi của đối phương, hắn đều hiểu được. Chỉ là, hiện tại...

Chuyện cần cũng làm xong rồi, nhưng kể tiếp hắn lại không biết phải tính sao.

Muốn tự mình giải oan, tìm tên hôn quân kia báo oán, thế nhưng sự việc chấn động còn chưa đi qua, khắp trong kinh thành chắc chắn sẽ truy lùng một tội nhân như hắn, nếu bây giờ tìm tới thì có khác nào chui đầu vào rọ dâu.

Hắn không thể ở lại Kinh thành mà nên quay về Giang Nam... Tuy rằng Phong gia muốn bảo hộ một người có lẽ miễn cưỡng thì vẫn có thể được. Nhưng mà hắn không thể trở về. Dám làm thì dám chịu, họa do hắn gây ra, không thể liên lụy đến trên dưới Phong gia.

Trong lúc Phong Thập Nhị còn đang do dự, không biết nên làm gì mới phải thì người nọ bỗng nhiên lên tiếng.

“Tạm thời tới khách điểm Cảnh Phong cách kinh thành ba mươi dặm tránh nạn đi. Ở chỗ đó, người có thể yên tâm. Đều là người một nhà, chắc chắn sẽ không bán đứng người dâu.”

Phong Thập Nhị đương nhiên vô cùng cảm kích vì vào thời điểm này mà vẫn còn có người chịu giúp hắn. Thế nhưng điều kiện tiên quyết cho sự cảm kích này đương nhiên là hắn không biết rằng người nọ đang lừa hắn. Cái gì mà tống hắn vào đại lao Hình bộ, cái gì mà bắt làm dê con chịu tội, vân vân, tất cả đều là tên vương bát đản này bịa đặt ra. Mà chân tướng sự việc, sau khi Phong Thập Nhị uất ức nằm chờ ở khách điểm Cảnh Phong mười ngày, Liễu Vô Thường tới tìm hắn, hắn mới biết được.

Kỳ thực, tình huống ngày ấy, người xa lạ đã cứu Phong Thập Nhị kia nói cũng không sai. Đúng là ngay sau khi hắn được cứu ra, toàn bộ người trong phủ Thừa tướng thậm chí là toàn bộ người trong khắp Kinh thành đều sục sôi đi tìm hắn. Hắn quả thực là một người rất vô tội bị lôi kéo vào vụ việc này.

Thế nhưng nếu như hắn bị bắt, cũng không phải bị tống vào đại lao Hình bộ như lời người kia đã nói, mà là bị đưa vào tân phòng đã được đặc biệt bố trí ở phủ Thừa tướng kia để bồi thường cho Đoàn tiểu thư – sau đó tên hôn quân nào đó sẽ hạ chỉ gả Đoàn Hồng cho Phong Thập Nhị. Chỉ cần nghĩ tới ân oán giữa hai nhà Phong – Đoàn, nếu sự tình ngày ấy thực sự xảy ra... phần đời còn lại của Phong Thập Nhị được xem như chấm dứt rồi.

Phong Thập Nhị tức giận đến mức một chưởng đánh gãy ngay gốc đại thụ ở trong khách điểm Cảnh Phong. Việc này còn khiến cho hắn khó chịu hơn so với việc gánh cái tội danh tội phạm bỏ trốn gấp cả trăm lần!

Từ khi nào Phong Thập Nhị hắn lại chịu để cho người ta an bài số phận của mình, từ khi nào lại để người khác mang ra làm cho đùa mà bốn cột. Hơn thế nữa lại còn sau khi bị bốn cột rồi hắn mới ù ù cạc cạc mà nhận ra. Vì thế, Phong Thập Nhị lập tức tuyên thệ.

Kiếp này, nếu như không dạy cho tên hôn quân kia một bài học, hắn sẽ không mang họ Phong nữa!

Đương nhiên sau khi Phong Thập Nhị hung hăng tức giận khoảng chừng ba ngày thì liền cân nhắc cho con đường tương lai của mình.

Trở lại Kinh thành, không thể. Tân phòng ở đó hẳn là còn chờ hắn tự động nhảy vào. Phong Thập Nhị nhận thấy ở địa bàn của tên hôn quân kia chắc chắn là đấu không lại hắn, vì thế hảo hán không so đo thiệt hơn trước mặt, hắn nhịn!

Trở về Giang Nam, cũng không được. Nếu Thập Tam biết Đoàn tiểu thư kia bị chỉ hôn cho mình, còn không khóc lóc náo loạn một phen mới là chuyện lạ.

Vậy thì... Có thể đi đâu?

Liễu Vô Thường ngồi ở trên ghế bên ngoài khách điểm nhìn thấy Phong Thập Nhị buồn bực suy tư thì cười bước tới, đặt tay lên bờ vai của đối phương. Sau khi bắt gặp một ánh mắt giết người cho thấy tâm tình cực kỳ không vui của người kia, hắn mới chậm rãi thu tay lại, thế nhưng cơ thể đã nhích lại rất gần.

“Mỹ nhân, nếu không ngại thì để tại hạ cùng đi Giang Nam với ngươi được không?”

Liễu Vô Thường tự nhiên nói ra một lời như thế. Phong Thập Nhị trái lại hoàn toàn không kịp phản ứng.

“Đi Giang Nam để làm gì?” Hiện tại hắn cũng chưa quyết định xem nên đi đâu, cho dù ra quyết định rồi, thì vì sao hắn lại phải dắt theo một nhân vật như tên này để mà bỏ trốn?

“Đi du sơn ngoại thủy, xem phong hoa tuyết nguyệt a!” Liễu Vô Thường vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt say mê, “Nhiều năm không đi Giang Nam rồi, nhân cơ hội hiếm có này, có thể cùng mỹ nhân tới Tô Châu, dạo Tây Hồ...”

Liễu Vô Thường còn chưa nói hết, Phong Thập Nhị đã dứt khoát cắt lời, “Ý hay.” Không cần động não cũng biết đầu óc tên Vương bát đản này chẳng thể nghĩ được cái gì tốt đẹp cả. Đi Tô Châu chơi Tây Hồ? Hắn còn ngại tên hôn quân kia không thể thẳng tay xách mình ném vào động phòng, cho nên mới không cam tâm mà tự mình chui đầu vào rọ hay sao?

“Muốn đi, tự ngươi đi đi. Ta không có tâm tình tốt như thế đâu.” Rầu rĩ uống một hớp rượu, Phong Thập Nhị thực sự có chút hoài niệm những ngày tháng tiêu điều tự tại trước kia.

Liễu Vô Thường đứng ở phía sau Phong Thập Nhị, trầm mặc hồi lâu, sau đó mới lên tiếng nói.

“Mỹ nhân sợ cái gì? Tại hạ có thể làm tường đồng vách sắt bảo vệ mỹ nhân a, tuyệt đối đảm bảo mỹ nhân bình an vô sự.”

Cái ‘tuyệt đối’ này... Phong Thập Nhị liếc mắt nhìn Liễu Vô Thường, cười nhạo một tiếng. Hắn chỉ biết là trên đời này không bao giờ có cái gì gọi là ‘tuyệt đối’.

“Tốt lắm, nếu như ngươi vào cung giết tên hôn quân kia, ta sẽ tin tưởng mà cũng ngươi xuôi Nam.”

Liễu Vô Thường khựng lại một chút, thu lại ý cười, vẻ mặt nghiêm túc dựa sát vào Phong Thập Nhị.

“Mỹ nhân, lời này là nói thật sao?”

Phong Thập Nhị khẽ gật đầu, lời hắn nói ra từ trước đến nay chưa bao giờ rút lại.

Đầu của Phong Thập Nhị vừa mới thoáng hạ xuống, Liễu Vô Thường bỗng nhiên chống tay ngang hông ha hả cười to, đồng thời quay đầu về phía bên trong khách điểm, rống lên một tiếng.

“Người đang uống rượu ở bên trong có nghe thấy không?”

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, Phong Thập Nhị cầm bình rượu lên tu một hơi, đang định bỏ qua những lời điên cuồng của tên điên này thì bên trong lại truyền ra một tiếng đáp trả hùng hồn.

“Nghe thấy. Chuyện của Vô Thường huynh đệ chính là chuyện của khách điểm Cảnh Phong ta.” Thanh âm trầm thấp, thập phần khí thế, ẩn chứa nội lực kinh người. Chỉ dựa vào thanh âm này, có thể đoán được đối phương chắc chắn là một hảo hán bậc nhất chốn giang hồ.

Phong Thập Nhị đặc biệt quay đầu nhìn vào bên trong. Tuy thời gian hẩn ở tại khách điểm Cảnh Phong không dài nhưng những người cần gặp đều đã gặp qua, trong ấn tượng của hẩn chưa bao giờ xuất hiện một người thâm hậu như thế.

Trong lúc Phong Thập Nhị còn đang suy nghĩ, một nam tử trung niên ăn mặc nho nhã từ trong khách điểm đi ra, vẻ mặt mang theo nét cười ôn hòa điềm đạm, tay bưng một chiếc khay nhỏ, phía trên còn có một vò nữ nhi hồng cùng mấy đĩa điểm tâm.

Phong Thập Nhị biết rất rõ người này: lão bản của khách điểm Cảnh Phong, họ Vũ, mọi người đều đơn giản gọi là Vũ lão bản. Phong Thập Nhị vốn dĩ biết rằng khách điểm này là một nơi ngọa hổ tàng long, nhân tài ẩn dật, ngay cả vị ‘ân nhân’ từng cứu hẩn lúc trước cũng là một ví dụ điển hình.

Nhưng là... hẩn không ngờ nam nhân thoát nhìn ôn hòa vô hại này lại chính là người vừa mới phát ra thanh âm trầm thấp đầy uy lực lúc trước.

Vũ lão bản đặt rượu và đồ nhắm lên chiếc bàn đá trước mặt Phong Thập Nhị, ngẩn đầu đón nhận ánh mắt có chút sững sờ của đối phương, cong khóe miệng mỉm cười, rồi ngồi xuống phía đối diện.

“Tò mò về ta sao?”

Lời này thành công kéo tâm tư đang vút tận mây xanh của Phong Thập Nhị trở về chỗ cũ.

“A? À, không có.”

Khách điểm ở nơi núi rừng hoang vắng cách kinh thành hơn ba mươi dặm này, đừng nói là khách nhân, mà ngay cả người qua kẻ lại cũng không hề có. Hơn nữa, bên trong khách điểm, bất kể là khách trọ hay là tiểu nhị đều đặc biệt thâm tàng bất lộ, bất cứ ai nhìn vào đều sẽ hiểu kỳ đối với lão bản của nơi này mà thôi.

Vũ lão bản cười cười.

“Vốn là không muốn quấy rầy hai vị, bất quá Vô Thường huynh đệ dường như không muốn ta chỉ lẳng lẳng đứng nghe ở một bên, nào, uống đi.” Người nọ vừa nhiệt tình chào hỏi, vừa chủ động rót rượu cho Liễu Vô Thường và Phong Thập Nhị.

Liễu Vô Thường vui vẻ tiếp nhận hảo ý của Vũ lão bản, một hơi uống cạn chén nữ nhi hồng mới rót ra kia, nói, “Lão bản chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn, xem ra đã sớm nghĩ ra chuyện muốn Vô Thường làm giúp rồi đi.”

Vũ lão bản nhàn nhã kẹp đậu phộng bỏ vào trong miệng, duy trì vẻ mặt tươi cười.

“Vô Thường huynh đệ là người thẳng thắn, người xem, khách điểm của ta lớn như vậy, mấy tiểu nhị cũng đều phải thuê mất tiền nha, mà sinh ý ở nơi núi rừng hoang vu này lại không tốt lắm, cũng không còn cách nào khác cả.”

“Nhưng lão bản cũng biết mà, ta và mỹ nhân nhà ta xuất môn không mang theo bao nhiêu bạc.”

Liễu Vô Thường vừa nói như thế, Phong Thập Nhị mới giật mình nhớ ra, chính hẩn đã ở chỗ này ăn không ở không nhiều ngày như thế, một xu cũng chưa có trả đâu.

Sống nhiều năm như vậy, từ khi nào hẩn lại nghèo túng khốn cùng như vậy a. Nghĩ đến đây, nhất thời sắc mặt đại biến, muốn mở miệng nói cái gì đó.

“Vô Thường huynh đệ cứ nói đùa. Người và Phong huynh đệ cũng không phải người xa lạ đối với khách điểm Cảnh Phong này, đương nhiên mấy đồng bạc tầm thường như thế, Vũ mỗ sẽ không lưu tâm tới.”

Phong Thập Nhị sững sốt, tức là bọn họ không cần bạc, lại cũng không chịu thua lỗ, vậy thì...

“Vũ lão bản muốn cái gì?”

Vũ lão bản nâng mắt, nhìn về phía Phong Thập Nhị, “Phong huynh đệ, lần này Vũ mỗ là muốn nhờ người đi Giang Nam một chuyến.”

Thứ mà Vũ lão bản muốn, chính là miếng hồng ngọc thiên (*) – bảo vật gia truyền của Đoàn gia ở Giang Nam.

(*) Hồng ngọc thiên: Miếng hồng ngọc hình con ve, chú thích hình:

Vừa nhắc đến Hồng ngọc thiên, Phong Thập Nhị nhất thời đen mặt, lạnh lùng nói, “Xin Vũ lão bản mời cao nhân khác, Phong mỗ không nhận chuyện này.”

Vũ lão bản ở đối diện còn chưa lên tiếng, Liễu Vô Thường ở bên người Phong Thập Nhị đã vội vàng giải nguy.

“Vũ lão bản, người cũng biết mỹ nhân nhà ta có vài khúc mắc với Đoàn gia, bảo mỹ nhân nhà ta đi lấy đồ, cũng không thỏa đáng lắm đi.”

Vũ lão bản cười, nói, “Phải không? Ta còn cho rằng người lấy được miếng ngọc này, nếu không phải là Phong huynh đệ thì không còn ai có thể làm được chứ.”

Bộ dáng vân đạm phong kinh của hắn thế mà khiến cho người khác trong lòng khó chịu vô cùng, Phong Thập Nhị rốt cuộc nhận ra người trong khách điểm Cảnh Phong này có cái đức hạnh gì. Đều là những kẻ thích đào bới nỗi đau của người khác.

Phong Thập Nhị đứng lên, cũng không quan tâm người khác nghĩ như thế nào, tập tức đi vào bên trong khách điểm.

Liễu Vô Thường thất thế vội vàng đứng lên đuổi theo, vừa mới nhắc chân lại dừng lại, quay người hỏi, “Vũ lão bản, không thể đổi một yêu cầu khác sao?”

Vũ lão bản uống xong chén rượu của mình, cười nói, “Không phải hồng ngọc thiên thì không được.”

Liễu Vô Thường gãi cằm, nói một câu ‘đã biết’ rồi lại vội và chạy vào bên trong.

Phong Thập Nhị hận nhất là cái gì? Chính là kẻ khác lừa tình cảm của hắn, lừa tín nhiệm của hắn, xoay hắn vòng vòng, sau cùng còn há miệng cắn cho hắn một phát. Phong Thập Nhị hắn không phải người bị lừa, bị thương mà còn làm bộ như chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Người khác lừa hắn một lần, hắn nhất định gạt lại gấp đôi, làm hắn bị thương một chút, hắn nhất định làm cho kẻ đó sống không bằng chết.

Cảnh tượng vô tình bắt gặp vào một năm trước vẫn còn khắc sâu ở trong tâm khảm, đủ để cho Phong Thập Nhị nhớ tới nam nhân tên gọi Đoàn Phong kia cả một đời! Chỉ phé bỏ hai chân của nam nhân nọ, lưu lại cái mạng chó cho hắn đã là nể mặt Đoàn gia lắm rồi!

“Kẹt” một tiếng.

Phong Thập Nhị nâng đôi mắt đỏ au lên, liền nhận ra người vừa mới đẩy cửa bước vào chính là Liễu Vô Thường.

“Làm sao vậy?”

Bất an rõ rệt dâng lên trên mặt, Phong Thập Nhị vội vã quay đầu. Hiện tại, hắn không muốn gặp bất cứ kẻ nào, chỉ muốn được yên tĩnh một chút.

“Cút!”

Đặc biệt là hắn càng không muốn nhìn thấy Liễu Vô Thường.

Liễu Vô Thường bước vào, lại quay ra ngoài cửa nhìn nhìn ngó ngó một hồi, sau đó mới khép cửa lại.

“Xung quanh không có ai cả, nói đi, làm sao vậy.” Liễu Vô Thường nhẹ tay nhẹ chân đi tới chiếc ghế bành vuông cách Phong Thập Nhị chừng ba bước, kéo ghế, ngồi xuống, nói.

Hiện tại tâm tình Phong Thập Nhị cực kỳ tồi tệ, hoàn toàn không muốn đùa bỡn với tên kia, đen mặt, trực tiếp liếc mắt trừng Liễu Vô Thường.

“Bảo người cút, người có nghe thấy không?”

“Không nghe thấy.” Liễu Vô Thường dứt khoát dùng ngón tay bịt lại lỗ tai rồi lắc đầu.

Phong Thập Nhị hung hăng trừng đôi phương, tâm tư bực bội, giờ nắm đấm định bụng đánh tới. Nhưng là, vừa mới giơ lên lại liền hạ xuống...

Không có tâm trạng...

Không thèm nhìn Liễu Vô Thường mặt dày mày dạn kia nữa, Phong Thập Nhị bò lên giường, kéo chăn trùm kín đỉnh đầu.

Trong phòng yên tĩnh hồi lâu, ngay khi Phong Thập Nhị cho rằng Liễu Vô Thường rốt cuộc đã thức thời mà rút ra bên ngoài thì thanh âm bán tín bán nghi của người kia lại truyền tới.

“Chẳng lẽ phải thực sự giết chết Vũ Thượng, mới chịu tin Vô Thường hay sao?”

Thực sự thì đối với Phong Thập Nhị mà nói, ám sát Vũ Thượng cũng chỉ là lời nói đùa mà thôi. Hắn đối với kẻ kia tuy rằng có thù có oán, thế nhưng cũng không sâu nặng gì. Chẳng qua tên hôn quân này đùa bỡn hắn, sau cùng còn định sắp đặt cho hắn một con đường tương lai khiến hắn mất mặt mà thôi.

Trên đời này, nếu thực sự có một người khiến cho hắn ôm hận ý, muôn tận lực diệt trừ thì chỉ có một người, thế nhưng... bản thân hắn đối với người này lại không có biện pháp...

“Không. Nếu người có thể giết Đoàn Phong, ta sẽ tin người.”

Nghe lời nói rất nhỏ lọt ra khỏi tầm chăn mềm, Liễu Vô Thường nhất thời sửng sốt. Ở trong tâm trí của hắn, Phong gia thập nhị thiếu vĩnh viễn là một người thoát tục không hề màng đến sự đời, chỉ cần bản thân vui vẻ liền không cần biết kẻ khác sống chết ra sao.

Liễu Vô Thường từ trên băng ghế đứng bật dậy, ngồi xuống mép giường của Phong Thập Nhị, trong lòng âm thầm cân nhắc, nhiều năm không gặp nhau như thế, có phải hắn đã bỏ lỡ chuyện gì rồi hay không?

“Có chuyện gì xảy ra sao?”

Người trong chăn thoáng giật giật mấy cái, không đáp lại. Liễu Vô Thường giơ tay muốn kéo chăn trùm kín trên đầu Phong Thập Nhị xuống, muốn hỏi cho rõ ràng.

Nhưng ngay khi tay hắn chạm được vào tấm chăn, thanh âm của Phong Thập Nhị lại một lần nữa truyền ra.

“Bớt nói nhảm đi. Cút!”

Liễu Vô Thường cùng người, sửng sốt một chút, lại rút tay trở về, rất không hứng thú mà sờ mũi. Sau cùng, hắn đứng dậy, đi ra bên ngoài.

7. Chương 6

Liễu Vô Thường nghiêng đầu ngồi ở bên cạnh chiến bàn đá phía ngoài cửa, khẽ nhấp một ngụm nữ nhi hồng mà Vũ lão bản để lại lúc vừa rồi. Cách đó không xa, một hồi bước chân thướt tha truyền đến, Liễu Vô Thường quay đầu nhìn thoáng qua một cái rồi lại tiếp tục công việc uống rượu của mình.

Đối phương đi tới, vừa nhìn thấy bình nữ nhi hồng ở trên bàn thì lập tức nhíu mày.

“Hắn lại phát bệnh hả?”

Liễu Vô Thường quay sang nhìn người vừa đến, vẻ mặt đau khổ bi thương.

“Tiểu Hưởng, người không thể trông coi hắn tốt một chút hay sao? Người xem, ngay đến cả mỹ nhân nhà ta cũng trực tiếp bảo ta cút, người nói ta phải làm thế nào nha!”

Cảnh Hương ngồi xuống trước mặt Liễu Vô Thường, cầm lấy một chiếc chén thoát nhìn chưa có ai dùng tới ở trên bàn, tự rót rượu cho mình.

“Lần này, hấn muốn cái gì?”

“Hong ngọc thiên của Đoàn gia.”

Cảnh Hương cười cười, “Thật đúng là công phu tư ngoạm nha!”

Liễu Vô Thường thấy Cảnh Hương còn nhàn nhã cười cợt liền kéo áo đối phương, nheo mắt chăm chăm nhìn hấn hồi lâu, rồi bất chợt dùng vạt áo kia lau mặt.

“Ta mặc kệ, lần này xuôi Nam, ngươi nhất định phải đi cùng chúng ta. Nếu không vụ làm ăn này chúng ta lỗ lớn rồi.”

Cảnh Hương đập rớt bàn tay phi lễ một cách trắng trợn của Liễu Vô Thường.

“Chuyện này ngươi phải hỏi lão bản, hấn đồng ý ta liền đi.”

Liễu Vô Thường nhàm chán mà nhếch môi một cái.

“Hấn có đồng ý hay không thì liên quan gì đến ngươi? Thân thể là của ngươi, không phải của hấn, ngươi muốn đi hấn có thể ngăn cản được hay sao?”

Cảnh Hương uống thêm một hớp rượu, rồi đột ngột đứng lên, “Ngươi sai rồi, ta đã bán mình cho khách điểm Cảnh Phong trong vòng ba năm, ngươi không phải cũng biết rõ ràng hay sao?”

Liễu Vô Thường thất vọng rũ đầu.

“Nói hay lắm!”

Bất ngờ thanh âm của Vũ lão bản truyền tới. Liễu Vô Thường quay mặt liếc mắt hung dữ trừng hấn một cái, rồi lại cầm lấy bình nữ nhi hồng trên bàn, một hơi đổ hết vào trong miệng.

“Vô Thường huynh đệ, ta đã có lòng tạo cơ hội cho ngươi, ngươi không cảm kích thì thôi lại còn oán hận ta là sao?”

Nghe Vũ lão bản nói như thế, Liễu Vô Thường liền ngẩng đầu, liếc mắt nhìn về phía đối phương.

“Được lắm, vậy thì nói cho ta biết, năm đó đã xảy ra chuyện gì.”

Sự việc đã qua giống như một câu chuyện cũ rích về hai huynh đệ tình thâm, sau cùng người em quay đầu đâm cho người anh một nhát đao. Chẳng qua nhân vật chính trong câu chuyện này lại chính là Phong Thập Nhị và Đoàn gia đại công tử mà thôi.

Liễu Vô Thường biết từ trước đến nay nhân giới của Phong Thập Nhị rất cao, tính tình lại vô cùng tùy tiện, không hề hiểu khiếm tốn nghĩa là cái gì. Người có thể trở thành tri kỷ bầu bạn bên cạnh hắn, ngoại trừ loại có da mặt dày hơn cả tường thành như mình đây, thì nhất định phải là một người điểm nào đó có thể thu hút hắn.

Đoàn Phong chính là một người như vậy.

Sau khi Vũ lão bản miêu tả hết thấy sự việc xảy ra năm đó một lần giống như kể lại một câu chuyện xưa, lực chú ý của Liễu Vô Thường hoàn toàn tập trung trên người Đoàn công tử.

Không phải người này chính là tình địch ở trong truyền thuyết đó sao? Nếu hắn không thay mỹ nhân nhà hắn đòi lại một chút công đạo, có phải có chút không đúng lý hợp tình rồi hay không?

Liễu Vô Thường một lần nữa kéo áo Cảnh Hưởng, “Nghe cho kỹ, lần này ngươi nhất định phải theo ta xuôi Nam.”

Cảnh Hưởng còn chưa hiểu được đầu cua tai nheo gì cho nên len lén liếc mắt nhìn về phía Vũ lão bản lúc này đang đi vào trong khách điểm, “Cho ta một lý do.”

“Nhân thủ không đủ, không thể không cầu chi viện.”

Cảnh Hưởng gỡ bàn tay đang dây dưa của Liễu Vô Thường ra, bỏ vào bên trong.

“Vẫn là câu nói kia, lão bản đồng ý thì ta sẽ không cự tuyệt.”

Sau khi Liễu Vô Thường khép cửa, Phong Thập Nhị liền xốc chăn ra, ngửa đầu nhìn thành giường. Nghe thấy tiếng của tên kia ồn ào nhốn nháo bên ngoài cửa sổ, bức bối trong lòng hắn lại càng lúc càng sâu. Phong Thập Nhị dứt khoát đứng lên, đi ra cửa sổ, lạnh mặt nhìn ra bên ngoài.

Lúc này Liễu Vô Thường đang dang cả hai tay hai chân quấn lấy Cảnh Hưởng, như thể nếu người kia không đáp ứng thì hắn nhất quyết sẽ không buông ta. Bộ dáng này phải nói là muốn bao nhiêu tức cười liền có bấy nhiêu.

“Liễu Vô Thường! Lên đây!”

Tên sắc lang này không ngại mất thể diện của mình nhưng hấn thấy ngại a!

Liễu Vô Thường ở dưới vừa nghe thấy tiếng của Phong Thập Nhị liền lập tức vút bỏ Cảnh Hướng sang một bên.

“Mỹ nhân, rốt cuộc người đã chịu tìm ta rồi sao? Chờ một lát, Vô Thường sẽ đi lên ngay!” Vừa nói, hấn vừa đẩy Cảnh Hướng ra, “Đừng cản đường, mỹ nhân nhà ta tìm ta có việc!”

Tâm tình Liễu Vô Thường vô cùng vui sướng, vì sao mỹ nhân lại đột nhiên hồi tâm chuyển ý, chấp nhận cho hấn lên lầu thì hấn cũng không rõ lắm, đương nhiên hấn cũng không ngu ngốc đến mức cho rằng lão thiên gia bỗng nhiên sáng mắt để cho mỹ nhân có thể thấu hiểu được tấm chân tình của hấn bấy lâu nay.

Thế nhưng sắc lang cũng không phải loại người bận tâm nhiều như thế, cho nên hấn ba chân bốn cẳng chạy lên tầng hai, lao thẳng về phòng của Phong Thập Nhị, ‘pang’ một tiếng đập cửa nhảy bổ vào trong.

“Mỹ nhân, Vô Thường đến rồi!” Vừa nói hấn vừa lao vào người Phong Thập Nhị.

Phong Thập Nhị lắc mình né tránh một chiêu ‘ác lang bổ nhào tới’ của Liễu Vô Thường, sau đó vung chân đá người một cái.

“An phận một chút cho ta!”

Liễu Vô Thường lau nước miếng cười cười, xoa cái hông đau, lại xoay người hồi phục bộ dáng nghiêm chỉnh, nhưng trong miệng vẫn không quên nhả ra mấy lời đặc biệt chiếm tiện nghi.

“Mỹ nhân muốn nói với Vô Thường rằng mỹ nhân đã yêu Vô Thường có phải không? Kỳ thực không quan trọng, cho dù mỹ nhân không nói ta cũng biết mỹ nhân đối với ta tình sâu ý nặng, không thể chia lìa, cho nên...”

Trán Phong Thập Nhị nổi gân xanh, hấn gọi người này lên cũng không phải để nghe mấy lời ba hoa bẽ xép.

“Câm miệng!”

Liễu Vô Thường vừa thấy Phong Thập Nhị thay đổi sắc mặt liền lập tức ngậm chặt cái miệng đang thao thao bất tuyệt như nước Trường Giang, cẩn thận quan sát đối phương.

“Mỹ nhân tìm tại hạ có chuyện gì?” Đây là một câu đúng trọng tâm duy nhất mà hấn nói ra kể từ lúc bước vào gian phòng này.

Phong Thập Nhị nhìn người nọ một cái, xoay người ngồi xuống trực tiếp đối diện với ánh mắt của Liễu Vô Thường, bắt đầu tỉ mỉ quan sát đối phương.

Nhưng quan sát hồi lâu, thứ mà hắn nhìn ra được chỉ là người này đích thực là một tên dân ma trong truyền thuyết. Cho dù hiện tại người nọ đã ngồi cách hắn đến cả năm bước chân, thế mà vẫn có thể thấy rõ mồn một ánh mắt mê say đắm đuối mọc trên gương mặt đậm chất ngựa đòn kia. Ánh mắt ấy khiến cho bản thân hắn cũng cảm thấy chính mình thực sự có cái gì đó là lạ.

Mà thôi, háo sắc là bản tính của nam nhân này, hắn để ý làm cái gì cơ chứ!

Liễu Vô Thường thấy sau khi ngồi xuống Phong Thập Nhị chẳng nói chẳng rằng, chỉ đơn giản mở to con mắt chăm chăm quan sát hắn, lại bắt đầu cảm thấy tâm tư có phần nhộn nhạo không thôi, nhin không được mà mở miệng thao thao bất tuyệt.

“Mỹ nhân, Vô Thường biết diện mạo của Vô Thường cũng không phải là quốc sắc thiên hương gì, chắc chắn kém xa so với mỹ nhân, nhưng cũng rất ưa nhìn. Hiện tại Vô Thường cũng không không ngại để mỹ nhân ngắm nghía một lúc, nhưng mà...”

Phong Thập Nhị nghe Liễu Vô Thường nói đến hai chữ ‘nhưng mà’ thì lập tức hồi thần. Chỉ thấy người kia bỗng nhiên dừng lại, chuyển tầm mắt ra chỗ khác, điều chỉnh lại bộ dáng một chút rồi nói, “Tiểu Hưởng, ngồi lê đôi mách là chuyện xấu, sẽ gặp phải báo ứng.”

‘Tiểu Hưởng’ trong lời nói của Liễu Vô Thường đương nhiên chính là Cảnh Hưởng của khách điểm Cảnh Phong này.

Phong Thập Nhị quay đầu nhìn theo ánh mắt người nọ, thấy cánh cửa phòng vốn đang khép chặt lúc này đã hé ra một cái khe rất nhỏ, xuyên qua cái khe có thể mơ hồ nhìn thấy một màu trắng xám của y phục người đang đứng ở bên ngoài.

“Có sao? Chẳng qua lão bản bảo ta tới để nói với Phong huynh đệ một tiếng, đêm nay khách điểm Cảnh Phong sẽ cướp phủ thừa tướng.”

Phong Thập Nhị không hiểu rõ lắm ý của Cảnh Hưởng, về lý thuyết mà nói, phủ thừa tướng và Phong Thập Nhị hắn hoàn toàn không có liên quan. Khách điểm Cảnh Phong muốn cướp phủ Thừa tướng thì có liên quan gì đến hắn đâu.

Trừ khi...

“Các ngươi muốn cướp Đoàn Hồng?” Phong Thập Nhị hỏi cái này có chút dư thừa. Lúc trước Vũ lão bản đã nói muốn Hồng ngọc thiên của Đoàn gia, hiện tại khách điểm Cảnh Hưởng lại tuyên bố đánh cướp thừa tướng phủ, vậy thì người mà bọn họ muốn cướp, ngoại trừ vị tiền hôn thê của Hạo Vân – Đoàn Hồng thì còn có thể là ai được nữa.

Ngoài cửa truyền tới một tiếng cười khẩy đầy bức bối, tiếp đó người mặc áo xám kia cũng nhanh chóng biến mất.

Đến khi Phong Thập Nhị quay đầu lại, Liễu Vô Thường vốn dĩ đang ngồi ở mép giường chẳng biết từ lúc nào đã đứng lù lù ngay trước mặt hắn. Người nọ đơn giản ngồi xổm xuống.

“Hình như Vũ lão bản thay đổi phương thức rồi.”

Phong Thập Nhị không biết Vũ lão bản thần bí bí kia thay đổi cái phương thức gì, hiện tại, điều khiến cho hắn lưu tâm chính là tiếng cười khẩy của Cảnh Hương trước lúc rời đi là có ý tứ gì!

Đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài, Phong Thập Nhị quyết định đi hỏi cho rõ ràng. Liễu Vô Thường thấy thế vội vàng đuổi theo.

Khi hai người bọn họ xuống lầu thì nhìn thấy Vũ lão bản và Cảnh Hương đang ngồi ở giữa đại sảnh uống rượu trò chuyện. Nghe thấy tiếng bước chân bọn họ đi tới, Vũ lão bản vẫn bảo trì vẻ mặt tươi cười quay lại chào hỏi một câu, còn Cảnh Hương thì không có động tĩnh gì, một mực uống ượu của mình, không tiếp tục đề tài đang nói lúc trước nữa.

Phong Thập Nhị ngồi xuống vị trí đối diện Cảnh Hương.

“Khi nào thì bắt đầu?”

Cảnh Hương liếc mắt nhìn đôi phương, “Qua giờ tý một chút.”

Liễu Vô Thường ngồi xuống đối diện Phong Thập Nhị, vừa nghe được đoạn đối thoại giữa người nọ và Cảnh Hương thì bàn tay đang rót rượu bỗng nhiên khựng lại một chút. Hắn nâng mắt nhìn Phong Thập Nhị, nói một câu, “Ta cũng đi.” Rồi lại tiếp tục rót rượu, đưa cho đối phương.

Nhận lấy chén rượu trên tay Liễu Vô Thường, Phong Thập Nhị uống một hơi, rồi đáp, “Người đương nhiên phải đi.”

Nửa đêm, vừa qua giờ tý, Phong Thập Nhị liền xách theo Liễu Vô Thường lúc này còn đang mơ mơ màng màng ngủ gà ngủ gật đi xuống dưới lầu. Vừa vặn, Vũ lão bản và Cảnh Hương cũng từ dưới mật thất đi lên.

Cảnh Hương liếc mắt nhìn Liễu Vô Thường vẫn còn đang nhắm nhặt phì phò ngáy ngủ, thì nhếch môi quay sang nhìn Vũ lão bản.

Vũ lão bản cười cười, “Không sao cả, vào thành rồi tự nhiên sẽ tỉnh táo lại thôi.”

Phong Thập Nhị cúi đầu nhìn cái tên Liễu Vô Thường bản lĩnh đẩy mình mặc dù nhắm tịt hai mắt vẫn ôm chặt lấy hắn không buông suốt một đường này, đáy lòng dâng lên một nỗi bi phần không thôi, dứt khoát nắm chặt nắm tay, mạnh mẽ đắm xuống.

“Ai nha~~~~!”

Liễu Vô Thường rốt cuộc cũng thanh tỉnh. Chính xác mà nói, hắn bị Phong Thập Nhị đánh đến tỉnh. Mở hai con mắt còn đang mí nọ đánh vào mí kia loạn xạ, hắn nhìn người mà mình đang ôm chặt trong lòng, “Mỹ nhân, người đánh ta làm cái gì. Rõ ràng đang ‘làm’ rất thoải mái...”

Liễu Vô Thường sống nhiều năm như vậy, ngoại trừ tự mình đắm chìm trong ôn hương nhuyễn ngọc ra thì nằm mơ chính là một việc hưởng thụ bậc nhất của hắn. Bởi vì tám – chín phần mười những giấc mơ của hắn để là xuân mộng.

Một cước đá văng Liễu Vô Thường ra, Phong Thập Nhị lạnh mặt trực tiếp bỏ ra ngoài. Cảnh Hường cũng không thèm đoái hoài đến người còn đang lảo lộn trên mặt đất kia, cất bước đi theo.

Nhìn hai người một trước một sau ra khỏi đại môn khách điểm, Vũ lão bản xoay người vươn tay định bụng kéo Liễu Vô Thường lên, nói, “Đừng giả bộ thái quá.”

Liễu Vô Thường đập rụng cánh tay vừa mới duỗi ra của đối phương, đứng lên.

“Tại hạ giả bộ lúc nào? Trước mặt mỹ nhân nhà ta, ta mãi mãi là Liễu Vô Thường hàng thật giá thật!” Nói xong, hắn vỗ vỗ y phục, nhàn nhã bước đi.

Trong đêm tối, hai bóng đen sóng bước chạy nhanh trên quan đạo. Phong Thập Nhị nghiêng đầu nhìn sang Cảnh Hường ở bên cạnh, cảm thấy oán hận vô cùng. Hắn thầm mắng một câu: ‘keo kiệt!’ Cư nhiên ngay cả ngựa cũng không cấp cho!

Mặc dù khách điểm Cảnh Phong này cũng chỉ cách kinh thành hơn ba mươi dặm, thế nhưng cứ như vậy mà đi bộ vào thành cũng hao tổn không ít chân khí. Căn cơ võ học của Phong Thập Nhị vốn cũng không thâm hậu, suốt một đường này vì vấn đề thể diện cho nên hắn mới liều mạng mà đi ở đằng trước Cảnh Hường thôi. Đến khi thấy được cổng thành, hắn cũng đã hồng hộc thở dốc, mồ hôi đầm đìa rồi.

Hai người bọn họ dừng lại tại địa điểm cách cổng thành khoảng chừng một trăm thước. Phong Thập Nhị tranh thủ thuận khí một lúc, sau đó lại liếc mắt nhìn về phía sau lưng.

Cảnh Hường nương theo ánh mắt hắn nhìn lại, cười cười, nói, “Hình như còn chưa đuổi tới.”

Phong Thập Nhị nghiêng răng.

“Mặc kệ hắn, lần nào cũng chỉ biết kéo chân ta, không đến cũng không sao cả!” Nói xong, lại quay đầu nhìn về phía bức tường thành cao ngất ngưỡng cùng với đám thủ vệ tay cầm đèn đuốc tuần tra ở cách đó không xa.

Trong lòng Phong Thập Nhị thầm mắng Liễu Vô Thường mấy lần. Tên khốn kia sẽ không thực sự ra ra ngủ tiếp đây chứ? Nếu thật như thế, chờ khi quay về nhất định phải lột da của hắn mới được!

“Không được rồi. Hiện tại chỉ có Liễu Vô Thường tới, chúng ta mới có thể đi vào trong thành.”

Điều này cũng có nghĩa, cái mà bọn họ có thể làm lúc này chỉ là núp trong bụi cỏ chờ Liễu Vô Thường xuất hiện.

Nghe được lời của Cảnh Hưởng, Phong Thập Nhị lại không nhịn được mắng chửi Liễu Vô Thường thêm vài lần nữa. Bỗng nhiên, cửa thành không hề báo trước mà hé ra một cái khe nhỏ. Phong Thập Nhị cả kinh định chạy tới nhìn xem sao, lại bị Cảnh Hưởng giữ chặt kéo lại.

“Đừng nhúc nhích.”

Phong Thập Nhị trấn định lại tâm tình nhộn nhạo trong lòng. Vừa rồi, nếu hắn nhìn không lầm, có hai người đã len lén lẩn vào bên trong cổng thành. Ở khoảng cách xa như thế, hắn căn bản không nhìn được rõ ràng, cũng không biết đối phương bên kia là thần thành phương nào.

“Nửa đêm nửa hôm để người lén vào trong thành, mất thủ vệ canh cửa kia cũng quá bất tài rồi đi?”

Cảnh Hưởng cười cười, “Cũng không hắn, chẳng biết chừng có người cố ý để bọn họ đi vào thì sao?”

Phong Thập Nhị đi tuần tra một vòng, bên dưới cửa thành là một mảnh trống trải mênh mông, ánh lửa từ trên tường thành thả một đường chiếu xuống, đừng nói bóng người, ngay cả nửa cái bóng quỷ cũng không thấy đâu.

Tới gần bên cạnh Cảnh Hưởng, Phong Thập Nhị nhỏ giọng hỏi, “Làm sao bây giờ.”

“Chờ Liễu Vô Thường.”

Vẫn là cái đáp án này, Phong Thập Nhị nghe có chút chán nản. Đối với tên Liễu Vô Thường bại sự có thừa thành sự hiểm thấy mãi không xuất hiện kia, từ những mắng chửi ban đầu, Phong Thập Nhị đã dần dần trở thành bực bội. Nhìn thời gian cứ từng phút từng phút trôi đi, hắn âm thầm hạ quyết định: xông lên, không quan tâm gì hết nữa!

Cảnh Hưởng ở bên cạnh vốn cũng là bộ dạng chẳng hề gì, thế nhưng đợi chờ quá lâu mà vẫn chưa thấy người xuất hiện, hắn thoáng nhíu mày.

Khi trong thành truyền ra tiếng mõ báo hiệu đã tới canh ba, sự nhẩn nại của Phong Thập Nhị đã hoàn toàn biến mất. Một thanh âm không ngừng vang lên trong lòng thôi thúc hẳn, nói cho hẳn biết nếu như cứ tiếp tục chờ đợi như thế, chuyện lần này của bọn họ chắc chắn sẽ không thành.

Trở mình một cái, Phong Thập Nhị từ trên mặt đất đứng lên, cẩn thận quan sát tình thế xung quanh, trong lòng dự định bất cứ giá nào cũng phải xông lên. Cho dù bên trong có bao nhiêu người muốn bắt hẳn đi chẳng nữa, chỉ cần nhanh chóng phóng ngựa trở về là được rồi!

Cảnh Hưởng đột nhiên vươn tay kéo người bên cạnh lại, trầm giọng nói, “Chờ một chút...”

“Chờ cái rắm!” Chờ đến mức trứng cũng được bọn hắn ấp nở thành gà con rồi! Nếu hắn còn tiếp tục chờ, mặt trời liền mọc ở đằng Tây luôn đi!

Cảnh Hưởng liếc mắt nhìn Phong Thập Nhị một cái, dùng sức kéo người.

“Người xem, cửa thành hình như có người đi ra rồi.”

Nghe Cảnh Hưởng nói như thế, Phong Thập Nhị lại nhịn xuống, cúi thấp người lên nhìn về phía cổng thành bên kia.

Có bóng người. Hơn nữa, trên lưng người nọ còn vác theo một cái gì đó, đang đi về phía hai người bọn họ. Phong Thập Nhị theo bản năng nhìn về phía sau lưng người vừa xuất hiện, cánh cửa nhỏ kia đã đóng lại, mà cuối cùng vẫn không hề xuất hiện một thân ảnh thứ hai nào.

“Không phải lúc trước là hai người lên vào thành sao?”

Cảnh Hưởng lắc đầu, chưa đáp lại câu hỏi của Phong Thập Nhị, ánh mắt chỉ một mực nhìn về phía trước.

Phong Thập Nhị nhìn người nọ đang mỗi lúc bước tới một gần hơn, kéo kéo cánh tay Cảnh Hưởng, “Có phải chúng ta đã bị phát hiện rồi không?”

Bọn họ đang ở phía bên phải cổng thành, vì để tránh bị thủ thành phát hiện, hai người còn cố ý lẩn trốn vào một góc vắng vẻ.

Nếu người đang vác đồ trên lưng kia muốn rời khỏi Kinh thành, vậy thì hẳn là phải đi thẳng ra ngoài quan đạo mới đúng chứ, nhưng... ngay từ đầu, người nọ vẫn luôn đi về phía hai người bọn hắn.

Song, Cảnh Hưởng cũng không ho he một tiếng, chỉ lặng lẽ quan sát người đang bước tới gần.

Khi Phong Thập Nhị một lần nữa quay lại nhìn người nọ, đối phương đã dừng bước, sau đó Cảnh Hưởng

vốn đang đứng ở bên cạnh lại nhấc chân đi về phía hấn.

Phong Thập Nhị không kịp giữ người lại, cũng không thể lên tiếng gọi, cho nên chỉ đành bước theo.

Mãi cho đến khi tới gần hấn mới nhìn rõ, người vác đồ trên lưng kia lại chính là Vũ lão bản. Lúc này Cảnh Hường chẳng nói chẳng rằng tiếp nhận vật nặng người nọ đang vác trên lưng, quay đầu thẳng hướng ngoại ô mà bước.

Không còn vật nặng đè chặt trên vai, Vũ lão bản thoải mái hơn rất nhiều, hấn vỗ vỗ y phục trên người, sau đó thản nhiên đón nhận ánh mắt có phần kinh ngạc của Phong Thập Nhị.

Phong Thập Nhị bước tới hai bước, vừa định hỏi Vũ lão bản về hành tung của Liễu Vô Thường và hai cái bóng đen vào thành lúc trước rốt cuộc là ai.

Nhưng còn chưa kịp mở miệng, Vũ lão bản đã ngẩng đầu cười cười, nói, “Trở về đi.” Dứt lời, hấn liền đi về hướng khách điểm.

Phong Thập Nhị thấy hấn bỏ đi, vội vàng ngăn lại, “Vũ lão bản! Lúc trước người lên vào thành là...?”

Vũ lão bản dừng bước, quay đầu lại, nhìn Phong Thập Nhị, nói, “Là ta và Vô Thường huynh đệ, người không biết?”

Phong Thập Nhị ngập ngừng một chút, hấn nhớ bọn họ hình như cũng không nói trước sẽ hành động như thế này. Ngay lập tức đáy lòng dâng lên một cơn tức giận, mà đương nhiên cơn giận dữ này nhắm thẳng vào Liễu Vô Thường.

“Vậy tên vương bát đản kia đâu?”

Vũ lão bản suy nghĩ một lúc, nói, “Nói là có chuyện, cho nên sau khi chúng ta rời khỏi phủ thừa tướng thì mỗi người đi một ngả.”

Phong Thập Nhị nhú mày, nghĩ tới việc bọn họ sắp sửa xuôi Nam, người kia có lẽ là về nhà chuẩn bị một chút hành trang rồi. Tuy rằng hiện nay hấn có chút buồn bực đối với chủ trương tự tung tự tác của người này, thế nhưng...

Không có Liễu Vô Thường ở đây, trước mặt người khác Phong Thập Nhị cũng không tiện phát tác, chỉ đành ậm ừ một tiếng rồi xoay người đi theo Cảnh Hường.

“Xem hướng đi của hấn, hình như là tới hoàng cung. Trước lúc chúng ta vào thành, có một kẻ thoát nhìn giống như thái giám nói với hấn vài câu gì đó.”

Hoàng cung? Phong Thập Nhị thoáng dừng cước bộ, xoay người, “Nửa đêm nửa hôm, hấn vào cung làm cái gì?”

Vũ lão bản lắc đầu ý bảo không biết, lại bước thêm hai bước. Khi sắp sửa bước qua người Phong Thập Nhị, hấn lại như nhớ ra điều gì, nói, “A, nói đến hoàng cung, ta lại nhớ tới một chuyện, trưa hôm trước người và Vô Thường huynh đệ không phải là đang nói muốn đi ám sát hôn quân hay sao?”

Vũ lão bản vừa mới nói ra Phong Thập Nhị mới chợt nhớ lại, quả thực có chuyện như thế, hơn nữa hấn còn nhớ rõ rằng sau đó Liễu Vô Thường có ở trong phòng hấn mà lặp lại một lần.

Tên vương bát đản kia không phải đã tưởng là thật rồi chứ...

Nghĩ tới điểm này, Phong Thập Nhị cũng không cân nhắc nhiều nữa, dứt khoát quay người chạy thẳng về phía cổng thành.

Vũ lão bản giật mình, khê hô một tiếng, “Phong Thập Nhị...”

Lời vừa dứt, thủ vệ ở trên tường thành bỗng nhiên hét lên, “Ai!”

Phong Thập Nhị hiện tại đã vô cùng oai phong凛冽, khí thế ngút trời mà bước vào cửa thành.

Hấn cũng không nghĩ tới mình lại dễ dàng qua cửa như thế, hoàn toàn không hao tổn sức lực hay một chút tâm tư nào, một đạo quan mình cứ thế bao vây lấy hấn, sau đó ‘hộ tống’ hấn đến đại môn Thừa tướng phủ.

Chẳng qua là phương thức ‘hộ tống’ này có hơi thô lỗ một chút, chính là trói cổ đưa đi!

Nhưng hấn cũng không quan tâm hiện tại đám người đối xử với hấn như thế nào, dù sao đi chăng nữa, về sau đòi nợ cũng không phải muộn!

Hấn thừa nhận, khi vừa nghe tin Liễu Vô Thường kia quyết định lên vào Hoàng cung, tâm tư mình dường như căng thẳng vô cùng, trong bất tri bất giác đã nhắc chân lỗ mãng lao thẳng về phía cổng thành. Mãi cho đến khi một đám người vây bắt lấy hấn, hấn mới nhớ ra, dựa vào mấy chiêu võ mèo này của hấn, muốn đi vào cảnh cổng hoàng cung ngay cả ruồi nhặng cũng không thể bay vào kia quả thực có chút khó khăn.

Vì thế, Phong Thập Nhị dứt khoát để đám người kia tùy tiện trói lại.

Đám thủ vệ áp giải Phong Thập Nhị tới phủ thừa tướng. Nhìn vào mảnh sân đèn đuốc sáng trưng này đã biết hiện tại phủ thừa tướng cũng đang vô cùng hỗn loạn. Thị vệ canh gác phủ và quan binh thủ thành hình như có quen biết với nhau, bọn chúng lén lút trao đổi vài ba câu gì đó, sau đó, thị vệ canh phủ liền mở cổng để một trong số thủ thành kia tiến vào.

Ngược lại, Phong Thập Nhị vô cùng bình tĩnh đứng chờ ở ngoài cửa. Căn cứ vào hiện trạng gà bay chó sủa của thừa tướng phủ trước mặt đây, muốn áp giải hắn vào trong hình như có phần không khả quan cho lắm, vẫn là ở đây chờ tên thủ vệ kia đi vào truyền tin thì tốt hơn.

Không bao lâu sau, thủ vệ kia rút cuộc trở ra. Sau đó, Phong Thập Nhị được diện kiến Hạo Vân sau nhiều ngày không gặp. Người nọ vẫn toát ra một khí tức thanh lãnh, đông chết người ở cách hắn cả dặm đường như lúc trước.

Thủ vệ giữ thành bắt được Phong Thập Nhị vừa định chạy tới tranh công nhưng Hạo Vân đã nhanh chóng lướt ngang qua gã, đi tới trước mặt Phong Thập Nhị.

“Phong huynh đệ.”

Hắn chỉ nói một câu như vậy, tuy rằng thanh âm lãnh liệt, thế nhưng cũng mang đầy cảm giác lo âu. Phong Thập Nhị quay mặt đi, không thèm nhìn hắn.

Cũng đúng, tân nương tử Hoàng đế đích thân tứ hôn đang yên đang lành lại mất tích ngay trong phủ Thừa tướng, hắn không lo mới là lạ!

Hạo Vân lại bước tới một bước, hạ giọng hỏi, “Phong Thập Nhị, Đoàn Hồng hiện tại đang ở đâu?”

“Sao ngươi lại hỏi ta?” Phong Thập Nhị làm bộ khoa trương dài cổ nhìn về phía Hạo Vân, lại thấy vẻ mặt đối phương cực kì lo lắng, còn gần như nhận định đến tám phần mười là hắn cướp người.

“Không nói tới chuyện người có thực sự là do ta cướp đi hay không, mà cho dù ta cướp, thì đã sao?” Hất hàm đầy khiêu khích, Phong Thập Nhị cũng không tin người này có thể làm gì hắn được.

Bên này Phong Thập Nhị một bộ cả lơ phát phơ đánh chết cũng không nói, mà bên kia Hạo Vân không ngừng toát ra hàn khí tựa như muốn đông chết người không cần đến mạng. Trong lúc nhất thời, hai người cứ thế mà giằng co hết một hồi lâu.

“Công tử! Công tử!”

Cách đó không xa truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập, Phong Thập Nhị ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy một con tuần mã băng băng lao tới bên này.

Hạo Vân nghe được động tĩnh cũng quay sang, nhìn thấy gia đình nhà mình vừa xuống ngựa lập tức lên tiếng hỏi, “Thế nào, có tìm thấy hay không?”

“Bẩm công tử, Liễu lão gia và Liễu phu nhân đều nói chưa hề nhìn thấy Liễu Vô Thường.”

Phong Thập Nhị im lặng nghe bọn họ nói chuyện, trong thâm nghĩ, Liễu Vô Thường sau khi cướp người đã chạy tới hoàng cung rồi, Liễu lão gia và Liễu phu nhân đương nhiên không thể nhìn thấy hắn.

Hạo Vân nghe thấy thế, lại quay đầu trừng mắt nhìn Phong Thập Nhị. Phong Thập Nhị làm như không có việc gì, mỉm cười với hắn một cái.

“Đừng nhìn ta, ta cũng không gặp.”

Ánh mắt Hạo Vân lại chuyển sang đám người còn đang đứng ngoài cửa. Đám người này quả thực là chúng thủ vệ giữ thành lúc trước đã bị hắn lãng quên.

Hắn chấp tay khách sáo hỏi, “Các vị quan gia, tại hạ muốn hỏi một chút, lúc các vị bắt gặp người này có thấy ai khác đi cùng với hắn hay không?”

Mấy thủ vệ ngơ ngác nhìn nhau rồi đồng loạt lắc đầu.

Hiện trường lập tức trở nên yên tĩnh, trước đó còn có một vài động tĩnh, lúc này ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không còn. Phải nói là lặng im đến quỷ dị.

Phong Thập Nhị bị trói chặt có chút không thoải mái, hắn nhìn về phía Hạo Vân đang ùn ùn túa ra hàn khí, hô, “Này! Cởi trói cho ta!”

Trói hắn lại đã lâu như thế còn chưa thấy đủ hay sao? Vốn nghĩ sẽ thuận lợi hơn cho nên hắn mới không ngại để người trói lại, thế nhưng cho tới tận lúc này, nếu vẫn tiếp tục trói hắn thì cũng hơi không hợp đạo lý rồi đi.

Hạo Vân vẫn luôn trầm mặc, bất ngờ nghe thấy thanh âm của Phong Thập Nhị vang lên, lập tức ngẩng đầu trừng mắt nhìn đối phương một cái. Ngay sau đó hắn xoay người nói với tên gia đình đang đứng ở ngoài môn khẩu, nói, “Đi chuẩn bị đi, ta muốn mang theo Phong huynh đệ nhập cung.”

Có lẽ Phong Thập Nhị cũng đoán được lý do vì sao Hạo Vân lại muốn mang mình vào cung. Đoàn Hồng là do hôn quân kia bố trí ở lại Thừa tướng phủ, hiện nay người lại không thấy bóng, tên kia kiểu gì cũng phải tìm một con dê béo chịu tội thay. Mà thời điểm này, dê non lý tưởng nhất cũng chỉ có một mình Phong Thập Nhị hắn mà thôi.

Khó trách đối phương vẫn luôn không chịu cởi trói. Phong Thập Nhị thừa nhận, nếu như hắn không bị trói thì cũng không thể thoát khỏi tay của người kia, thế nhưng náo loạn một hồi thì vẫn là dư sức.

Nhưng không ngờ khi hắn bị trói chặt kéo tới hoàng cung, lại gặp được Liễu Vô Thường mà hắn vẫn tưởng là ‘đã đi ám sát hôn quân’ đang có mặt ở đó. Hơn thế nữa, chuyện ám sát này nọ khiến cho hắn lo lắng này giờ cũng không hề phát sinh. Người nọ cư nhiên đang cùng tên hôn quân kia uống rượu chuyện trò vui vẻ.

Mà Liễu Vô Thường đương nhiên cũng không nghĩ tới việc có thể nhìn thấy Phong Thập Nhị bị bắt trói giải tới nơi này. Hắn lập tức quay đầu nhìn sang Vũ Thượng, “Trói mỹ nhân nhà ta để làm cái gì?”

Vũ Thượng cười cười, vừa uống rượu cùng Liễu Vô Thường, vừa liếc mắt nhìn sang gương mặt vạn năm bất biến của Hạo Vân. Chuyện này rõ ràng là không nên hỏi hắn chứ nhỉ?

Kẻ thù đối diện chính là mặt đỏ tía tai. Lúc trước, Phong Thập Nhị cũng chưa từng nếm trải cảm giác này, thế nhưng xem ra bây giờ hắn đã thấm thía đầy đủ. Đương nhiên, món nợ này hắn cũng tiện thể tính luôn lên đầu của Liễu Vô Thường.

Liễu Vô Thường không thấy ai trả lời mình thì tự động đứng lên đi tới trước mặt Phong Thập Nhị, vươn tay định bụng cởi trói cho mỹ nhân của hắn. Nhưng còn chưa kịp chạm tới sợi dây thừng đã có một người xuất thủ cản lại động tác của hắn.

“Liễu Vô Thường, đây là nghi phạm cướp Đoàn tiểu thư khỏi phủ Thừa tướng của ta. Muốn cởi trói cho hắn, trước tiên phải hỏi qua ý kiến của ta.” Thanh âm lãnh liệt của Hạo Vân truyền tới, mạnh mẽ chặn đứng vẻ mặt tươi cười cùng với cánh tay đang vươn về phía Phong Thập Nhị của Liễu Vô Thường.

Liễu Vô Thường quay đầu nhìn về phía Hạo Vân, nói, “Hạo đại công tử, không có bằng chứng, sao lại tùy tiện vu oan rằng mỹ nhân nhà ta đánh cướp Đoàn tiểu thư nha?”

Phong Thập Nhị hừ lạnh một tiếng, xem hắn như kẻ không có não hay sao mà phải ra mặt thay hắn nói chuyện.

“Ai cũng biết một năm trước Phong Thập Nhị vì phế bỏ đôi chân của đại công tử họ Đoàn mà kết thù kết oán với Đoàn gia. Thử hỏi Phong huynh đệ một câu, người nguyện ý thú Đoàn Hồng làm thê tử hay sao?” Hạo Vân dẫn dắt vòng vo một hồi, sau đó chuyển hướng trọng điểm vấn đề lên người Phong Thập Nhị.

Chuyện cũ bị người mang ra đào bới, Phong Thập Nhị tất nhiên sẽ không vui. Nếu không phải vì Thập Tam, hắn cũng không bao giờ muốn có dính líu gì đến người nhà họ Đoàn đâu.

Liễu Vô Thường nhìn sắc mặt ngày càng tối đen của Phong Thập Nhị, trong lòng hiểu rõ, lúc này nhất định phải thay mỹ nhân của hắn gỡ gạc vài câu. Vì thế, Liễu Vô Thường thở dài, nói, “Hạo đại công tử, lời này đáng ra phải hỏi ngài mới đúng chứ!”

Câu nói này không thể nghi ngờ đã chạm tới một cái gai ở sâu trong tâm tưởng của Hạo Vân. Vì thế, ngay sau đó Liễu Vô Thường có thể cảm giác được vẻ mặt căng cứng của đối phương cùng với hàn khí mãnh liệt không ngừng toát ra trên thân thể hắn.

“Liễu khanh, đừng nóng. Trước hết cởi trói cho Phong Thập Nhị đi đã.”

Thanh âm của Vũ Thượng từ phía sau truyền tới. Liễu Vô Thường lập tức nở một nụ cười sáng lạn như

ngày thường, vui vui vẻ vẻ đi tới giúp Phong Thập Nhị cưỡi trói.

Phong Thập Nhị rút cuộc cũng được thả lỏng tay chân, hắn xoay xoay nắm đấm trên tay liếc mắt nhìn Liễu Vô Thường. Người kia theo phản xạ tự nhiên mà sống lưng toát ra một trận mồ hôi lạnh, thế nhưng trên mặt vẫn cố hết sức bảo trì ý cười, vươn tay kéo người lui xuống.

“Khoan đã!” Hạo Vân lên tiếng chặt đứt ý đồ định kéo Phong Thập Nhị chuồn êm của Liễu Vô Thường.

Phong Thập Nhị quay đầu liếc nhìn Hạo Vân, nói, “Thế nào? Muốn đánh nhau sao?”

Hạo Vân hí hóp mắt nhìn Phong Thập Nhị.

“Đoàn Hồng đang ở đâu?” Thanh âm như gió lạnh giữa mùa đông tràn tới, khiến cho bầu không khí ảm áp trong khắp ngự thư phòng nháy mắt bị xua tan.

Liễu Vô Thường thấy hai người kia có xu hướng căng thẳng, vội vàng kéo Phong Thập Nhị lại, chỉ lo trong một phút hấn lơ là người này sẽ nổi nóng mà ra tay.

Cho tới bây giờ Phong Thập Nhị cũng chưa từng bị người uy hiếp và chèn ép. Đối diện với khí thế áp đảo của Hạo Vân, hắn đương nhiên không muốn tỏ ra yếu thế, vì vậy nhìn thẳng vào đối phương, nhếch môi nói, “Muốn biết sao? Ta lại không muốn nói cho người.”

Nhất thời nhiệt độ bên trong ngự thư phòng lại giảm thêm một chút. Liễu Vô Thường gần như có thể nhìn thấy trên gương mặt xinh đẹp hoàn hảo của Hạo Vân xuất hiện một vài vết rạn.

Nếu cứ tiếp tục, nguy rồi...

Liễu Vô Thường ho nhẹ hai tiếng, nháy mắt ra hiệu với vị quân vương trước sau vẫn thờ ơ ngồi ở một bên kia. Cướp Đoàn Hồng là do hắn ngầm đồng ý cho nên mới thuận lợi tiến hành, mà Hạo Vân cũng là tự động xông vào Ngự thư phòng. Hiện tại, chỉ cần hắn nói một câu là có thể giải quyết mọi vấn đề. Nhưng người kia trước sau vẫn trưng ra bộ dạng nhàn nhã ung dung như thể mọi chuyện chẳng hề quan hệ với mình.

“E hèm!” Hắng giọng một cái, Liễu Vô Thường nỗ lực thu hút sự chú ý của mọi người có mặt tại đây, nói, “Chuyện này... Mỹ nhân, chúng ta trở về liền xuôi nam tìm kiếm.”

Lời này của Liễu Vô Thường bề ngoài là với Phong Thập Nhị, thế nhưng trên thực tế là để đánh tiếng với vị đang ung dung uống rượu nào đó kia. Ý bảo, đối phương một vừa hai phải thôi, không phải còn muốn hắn hỗ trợ hay sao, một chuyện đơn giản thế này cũng không chịu đáp ứng hắn.

Phong Thập Nhị quay đầu lại, lạnh mặt nhìn Liễu Vô Thường mấy cái, đang định nói cái gì đó, lại nghe vị quân vương vẫn luôn đứng ngoài quan sát kia mở miệng vàng.

“Hạo ái khanh đừng vội. Đoàn Hồng hiện tại đã là thê tử chưa xuất môn của Phong gia thập nhị lang, người bị cướp đi, lo lắng cũng phải là hần mới đúng. Cho nên chuyện này, trầm phái hần và Liễu Vô Thường đi tìm là được rồi.”

Lời nói của vua nặng tựa thái sơn, nếu Vũ Thường đã lên tiếng, đương nhiên chính là thánh chỉ. Tuy rằng Hạo Vân vẫn rất không vui, thế nhưng không thể làm gì khác được.

Sau đó, Liễu Vô Thường vui vẻ kéo Phong Thập Nhị tạ chủ long ân rồi nhanh chóng lui ra khỏi ngự thư phòng, lập tức xuất cung.

8. Chương 7

Đến khi hai người bọn họ rẽ ngang rẽ dọc âm thầm chuẩn về khách điểm Cảnh Phong thì mặt trời đã lên cao.

Vũ lão bản còn đang tươi cười hớn hở, vừa nhìn thấy Liễu Vô Thường và Phong Thập Nhị tiến vào đại môn liền nghiêng đầu phân phó Cảnh Hưởng đi bưng trà.

Liễu Vô Thường và Phong Thập Nhị vừa đặt chân vào khách điểm đã đánh hơi được một bầu không khí kỳ dị.

Ngày thường, khách điểm Cảnh Phong này kỳ thực chính là một điểm hoang, vắng vẻ đến nỗi có thể giăng bẫy bắt chim ở trước cửa được, khách khứa qua lại vốn dĩ không được là bao. Thế nhưng thời điểm hai người bọn họ vừa mới bước vào lại cảm thấy một khí vị thanh lạnh còn mạnh mẽ hơn cả lúc thường.

Chẳng trách hôm nay Vũ lão bản lại có tâm tình tốt như thế, còn bảo Cảnh Hưởng đi bưng trà rót nước mang lên.

Liễu Vô Thường đỡ Phong Thập Nhị ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn nhỏ, thấp giọng nói, “Sao vậy? Hôm nay mặt trời mọc về phía Tây hay sao, Cảnh Hưởng mà lại vui vẻ bưng trà cho tại hạ?”

Vũ lão bản híp mắt cười, uống vào một hớp rượu, nói, “Đúng vậy.” Dứt lời, hần lại liếc mắt nhìn về phía Phong Thập Nhị, “Vô Thường huynh đệ, người lại chọc giận mỹ nhân nhà ngươi sao?”

Liễu Vô Thường bĩu môi, dường như bất đắc dĩ mà thở dài, nói, “Mỹ nhân nhà ta chính là yêu càng nhiều trách càng nhiều, loại gian thương vô tâm vô phế như người đây chắc chắn không thể hiểu được đâu.”

Vũ lão bản khẽ cười thành tiếng, thì thầm một câu, “Yêu càng nhiều trách càng nhiều nha...” Đúng lúc đó, Cảnh Hưởng bưng trà đi tới, Vũ Lão bản vươn tay đón lấy, thay hần rót hai chén mời hai người bên kia.

Liều Vô Thường rất tự nhiên tiếp nhận chén trà mà Vũ lão bản rót cho mình, cũng thuận tiện cầm luôn chén của Phong Thập Nhị, đặt ở trước mặt, lại hỏi, “Người đâu?”

Câu này chính là hỏi Vũ lão bản về tung tích của Đoàn Hồng sau khi được cướp về khách điểm.

Vũ lão bản liếc nhìn Cảnh Hương đang đứng bên cạnh mình, nói, “Trong phòng ta.”

“Phụt!”

Liều Vô Thường vừa mới uống vào một ngụm trà nghe được lời này thì lập tức phun ra. May mà Vũ lão bản ngồi đối diện hẩn thân thủ phi phàm, nhanh chóng lắc mình né tránh để bọt nước không bị bắn lên người.

Phong Thập Nhị an nhàn đặt chén trà trên tay xuống, xoay người bước lên lầu. Liều Vô Thường thấy thế cũng vội vàng lau miệng, thoáng nhìn về phía Vũ lão bản và vẻ mặt âm trầm của Cảnh Hương, hắc hắc cười vài tiếng rồi vội vã đuổi theo Phong Thập Nhị.

“Mỹ nhân, đợi Vô Thường một chút!”

Phong Thập Nhị mở cửa vào phòng, với tay cài chốt rồi đi đến bên giường nhẹ nhàng nằm xuống.

Hẩn hiện tại rất cần yên tĩnh. Chuyện của Đoàn Hồng trước mắt đã dần xếp yên ổn rồi, hẩn không cần phải lao tâm khổ tứ nữa, chỉ cần suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào cho tốt là được rồi.

Nếu như bọn họ đã quyết định cùng xuôi Nam, vậy thì mục đích của chuyến đi này chắc chắn là Hồng ngọc thiên, như thế, việc phải đối mặt với Đoàn gia một lần nữa cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Phong Thập Nhị hẩn không sợ trời không sợ đất, đương nhiên càng không sợ một cái Đoàn gia cồng con kia, thế nhưng, hẩn lại kiêng nể Đoàn Phong.

Sự tình một năm về trước cứ thế không ngừng hiện lên trong đầu của hẩn. Kỳ thực... cho dù là hiện tại, trong ấn tượng của Phong Thập Nhị vẫn còn lưu lại vẹn nguyên những hành động điên cuồng của Đoàn Phong lúc ấy.

Nếu như hẩn chưa từng gặp gỡ những người này, nếu như khi đó Đoàn Phong thực sự mất mạng... Có lẽ tất cả những chuyện đang diễn ra trong hiện tại đều sẽ khác rồi.

Một ngàn một vạn cái ‘nếu như’ thoáng hiện lên trong đầu của hẩn. Đáng tiếc, cuộc đời không có chỗ cho hai chữ này, hiện tại Phong Thập Nhị phải đối mặt chính là tình cảnh quần bách của một năm về trước.

“Cốc cốc!”

Có người gõ cửa. Phong Thập Nhị lập tức hồi thần, chuẩn bị tư tưởng sẵn sàng nghênh chiến, hỏi, “Ai?”

“Mỹ nhân, là ta. Vô Thường.”

Đối với chuyện Liễu Vô Thường hiềm thấy mà gõ cửa như vậy, Phong Thập Nhị lại có chút không quen, sững sốt mất một hồi lâu. Có lẽ đối phương có lời muốn nói.

“Vào đi.”

Lời vừa dứt, cánh cửa đã ‘kéo kẹt’ một tiếng, biểu tình Liễu Vô Thường không hề có lấy một tia đứng đắn nghiêm chỉnh nào, chậm chạp xuất hiện trước mặt Phong Thập Nhị.

Hắn vô thức nhíu mày, vươn tay chỉ vào cái ghế ở phía đối diện, nói, “Ngồi ở chỗ kia.”

Cho tới bây giờ, trước mặt Phong Thập Nhị, Liễu Vô Thường chưa từng biết cái gì gọi là ‘đúng mực’, nếu để hắn tiến lại gần hơn nữa, đảm bảo hắn sẽ lập tức tranh thủ thời cơ để bám lên người đối phương.

Nói thật thì Phong Thập Nhị cũng không chán ghét nếu Liễu Vô Thường đứng xa hắn ra một chút. Tuy rằng người nọ rất không đứng đắn, cả ngày luôn miệng gọi hắn mỹ nhân này mỹ nhân nọ, thế nhưng hắn biết nam nhân kia không có ác ý đối với mình.

Không có ác ý, cũng không điên khùng như Đoàn Phong, vì thế hắn có thể yên tâm một chút.

“Nói đi.”

Liễu Vô Thường sờ mũi, nhìn khuôn mặt không chút biểu tình chẳng biết đang suy nghĩ gì của Phong Thập Nhị, do dự nói, “Đoàn Phong...”

Hai chữ ‘Đoàn Phong’ này vừa mới bật ra khỏi miệng Liễu Vô Thường, Phong Thập Nhị liền kinh ngạc ngẩng đầu, “Đoàn Phong làm sao?”

Liễu Vô Thường khẽ mím môi, thu lại ý cười, trầm tư nhìn Phong Thập Nhị một hồi lâu, sau cùng mới nói, “Không sao cả, chỉ là có chút lưu tâm đến hắn mà thôi.”

Phong Thập Nhị cúi đầu định thần, bỗng nhiên nhẹ nhàng cười nói, “Có cái gì tốt đâu, chẳng qua là một thư sinh yếu đuối không biết võ công.”

Đoàn Phong không có võ, hắn không cởi mở hướng ngoại hơi một chút là động tay động chân giống như muội muội Đoàn Hồng. Hắn chính là người kế thừa phong thái nho gia của nhiều thế hệ Đoàn gia.

Thế nhưng Phong Thập Nhị sợ nhất lại là những người như vậy, yếu nhược, thế nhưng lại chấp nhất đến lạ kỳ. Hắn vẫn không cách nào lý giải được, vì sao Đoàn Phong lại ôm ấp cái loại chấp niệm đáng sợ này với hắn.

Liễu Vô Thường giống như vô tình mà vươn tay tự rót cho mình một chén trà, tiếp lời, “Có thể khiến cho mỹ nhân lưu tâm như thế, chẳng thà tại hạ làm một văn nhược như sinh.”

Phong Thập Nhị ngẩng đầu nhìn Liễu Vô Thường lúc này đang cầm chén trà lên che miệng uống một hơi, bật cười, nói, “Đừng. Ta lại rất sợ loại người này. Nếu ngươi là một thư sinh yếu ớt, chắc chắn ta sẽ tránh xa ngươi ngoài trăm dặm.”

“Vì sao?” Liễu Vô Thường khó hiểu. Từ trong giọng điệu của Phong Thập Nhị có thể nhận ra, người tên Đoàn Phong này dù là vô ý cũng có thể khiến cho Phong Thập Nhị phải nhìn bằng con mắt khác. Chỉ riêng điểm này đã khiến cho hắn vô cùng đổ kị rồi.

Phong Thập Nhị nhìn đối phương một cái, ngả người nằm xuống, âm thầm hít sâu một hơi, nói, “Ngươi có biết một năm trước vì sao ta lại đánh gãy chân của Đoàn Phong không?”

Liễu Vô Thường khựng lại một chút, đáp, “Ta biết, nhưng cũng không biết.”

Hắn không muốn giấu Phong Thập Nhị cái gì, cũng không cần phải giấu. Thế nhưng những cái hắn biết chỉ là sự tình lộ ra bên ngoài mà người đời ai ai cũng biết mà thôi. Đối với tính cách của Phong Thập Nhị, Liễu Vô Thường tự tin rằng bản thân có thể hiểu được đến tám – chín phần.

Phong Thập Nhị nghe câu trả lời vô cùng khôn khéo của Liễu Vô Thường lại có chút không thích ứng. Tuy rằng hắn vẫn biết ở kinh thành Liễu Vô Thường giao thiệp với đủ loại người, đương nhiên nói năng sẽ có vài phần bản lĩnh, bất quá...

Tình tình của Liễu Vô Thường tùy tiện và phóng túng, hoàn toàn trái ngược với Đoàn Phong, hoặc có thể nói, hai người bọn họ cách xa nhau cả ngàn vạn dặm.

“Đoàn gia và Phong gia qua lại đã nhiều đời, từ nhỏ ta đã quen biết với Đoàn Phong.”

Đoàn Phong cùng với hắn và Phong Thập Tam lớn lên bên nhau, ăn uống nói cười chơi đùa đều là cùng một chỗ. Phong Thập Nhị tin rằng, nếu hỏi trên đời này ai là người thân thuộc với hắn và Thập Tam nhất thì câu trả lời chính là Đoàn Phong.

Đoàn Phong không biết võ. Đoàn lão gia vốn là muốn để hắn dẫn thân vào chốn quan trường, cho nên từ nhỏ đã đối đãi hoàn toàn khác biệt với sự dung túng dành cho Đoàn Hồng. Đối với nhi tử độc nhất của

Đoàn gia này Đoàn lão gia đích thực coi trọng hơn tất cả mọi thứ trên đời.

Phong Thập Nhị và Phong Thập Tam rất hay đánh nhau, cũng vì thế mà Đoàn Phong luôn luôn oán giận phụ thân không cho mình luyện võ. Ban đầu, Phong Thập Nhị còn tốt bụng an ủi, nói, “Nam nhân cả ngày đánh nhau không có tiền đồ, phải giống như người đây mới là một nam nhân có hoài bão.” Nhưng người kia oán giận nhiều quá, hắn cũng không còn nhẫn nại mà suốt ngày dỗi dằn dành dành nữa, cho nên đành bỏ mặc thôi.

Khi Phong Thập Nhị chín tuổi, hắn còn nhớ, năm ấy Liễu gia ở kinh thành đã đến Giang Nam. Cũng kể từ thời điểm đó, không biết đã xảy ra chuyện gì mà Đoàn gia cùng Phong gia không còn thân thiết, trái lại liên tục nảy sinh một vài mâu thuẫn. Vì thế, Đoàn Phong cũng không thường tới Phong gia chơi với hắn và Thập Tam nữa.

Ngày đó, suy nghĩ của hắn vẫn rất nông cạn, thêm nữa tuổi lại quá nhỏ, ban đầu còn cảm thấy có chút kỳ quái, về sau thời gian trôi qua, mọi chuyện cũng từ từ nhạt phai.

Mãi đến một năm về trước, Đoàn Phong thực sự đúng như lời Phong Thập Nhị nói, trở thành một đại quan có tiền đồ có triển vọng, làm rạng rỡ tổ tông, đứng đầu trong gia tộc.

Đúng vào lúc đó, Đoàn gia đại công tử sau nhiều năm không qua lại cùng với người nhà họ Phong kia lại bất ngờ gửi cho hắn một lá thư.

Nói đến đây, Phong Thập Nhị bỗng nhiên dừng lại một chút. Sự tình tiếp theo nói ra tựa hồ có chút khó khăn.

Liễu Vô Thường nhân lúc đối phương dừng lại thì lên tiếng, “Ta còn nhớ, khi người chín tuổi, ta cũng vừa tròn mười tuổi, lúc ấy đã theo phụ thân đi tới Giang Nam một chuyến, nơi đầu tiên đặt chân tới chính là Phong gia.”

Cũng chính là lần đó, hắn gặp được Phong Thập Nhị. Liễu Vô Thường mười tuổi ngày ngày theo chân mẫu thân, cần quét đánh dấu lãnh thổ ở khắp mọi hang cùng ngõ hẻm ở chốn kinh thành, phần là nam nhân nữ tử có chút tư sắc, hắn đều nhìn qua một lượt.

Người đẹp giống như hoa nở ngày xuân, dưới cánh hoa mỹ lệ muôn sắc muôn hương kia là những cái gai sắc nhọn, hay giọt độc kiến huyết phong hầu. Liễu phu nhân từ nhỏ đã dạy cho hắn làm sao phân biệt được những mỹ nhân tâm địa xấu xa, bà cũng nhắc nhở nhi tử của mình ‘sắc không mê người mà người tự mê sắc’, cho nên nhìn nhận con người là phải nhìn đến thấu triệt nhân tâm.

Liễu Vô Thường mười tuổi, vừa nhìn thấy Phong Thập Nhị liền nảy sinh hảo cảm, từ đó về sau, tất cả những chuyện lớn nhỏ liên quan đến Phong gia thập nhị lang hắn đều muốn biết tường tận. Trừ bỏ cái người tên gọi Đoàn Phong kia...

Nếu nói về ấn tượng của Đoàn Phong ở trong đầu hắn cũng chỉ có một câu ‘kỳ tài ngút trời, đáng tiếc chấp

niệm quá sâu' thốt ra từ miệng phụ thân, và một lần được nghe Vũ Thượng nhắc tới, "Đoàn gia ở Giang Nam không thể coi thường."

Phong Thập Nhị cũng không nhớ rõ những chuyện đã xảy ra thật lâu trước đó. Bình thường, người thoảng gặp một vài lần hấn cũng không có ấn tượng bao nhiêu. Cho dù hoàn cảnh mà hấn gặp được Liễu Vô Thường ngày ấy có kinh thiên động địa hơn thế nữa thì cũng không tác dụng gì đối với cái tính hay quên của hấn.

Đối với nam nhân tên gọi Liễu Vô Thường chẳng biết ở chỗ nào mà nhảy ra này Phong Thập Nhị vẫn không biết phải làm sao. Nhiều lúc có thể thấy được người nọ rõ ràng khôn ngoan hơn hấn, cường hãn hơn hấn, thế nhưng lại cứ cố tình hơn ha hơn hờ và nịnh nọt lấy lòng.

Thật sự là không thể nào chịu được, mà dứt bỏ cũng không xong. Hiện tại, sau khi đồng hành một đoạn thời gian, vậy mà hấn lại có chút quen thuộc với việc người này bám dính ở bên người mình. So với những kẻ khác, hấn thà rằng tin tưởng Liễu Vô Thường.

Tin tưởng... Đây là một từ có biết bao nhiêu kỳ diệu chứ...

"Trên lá thư ấy viết cái gì?"

Thanh âm của Liễu Vô Thường truyền tới, cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của Phong Thập Nhị.

Hồi phục tinh thần, Phong Thập Nhị lặng lẽ nhìn trần nhà, đáp, "Không có gì, hấn nói ta đi Hồng lâu gặp hấn."

Tiếp đó Phong Thập Nhị cũng thực sự đi. Khi ấy, hấn chỉ nghĩ đây là một lời mời thông thường của bằng hữu thâm giao, cũng không ngờ sau cùng lại phải nhìn thấy nụ cười thâm trầm sâu lắng cùng với vẻ mặt giả dối của Đoàn Phong.

Nhớ đến những hành vi điên cuồng của Đoàn Phong đêm đó, Phong Thập Nhị vẫn không khỏi nổi da gà. Rõ ràng là một nam nhân thư sinh yếu nhược, vậy mà khi giở thủ đoạn hiểm ác ngang tàng lại khiến cho người ta kinh hãi đến như vậy. Hấn... chẳng qua chỉ là cự tuyệt sự điên cuồng không thể khống chế của người nọ mà thôi.

"Hấn làm cái gì?" Lúc này, biểu tình của Liễu Vô Thường thoát nhìn cực kì bình tĩnh, nhưng toàn thân đã sớm căng thẳng đến bất ngờ.

"Hấn nói, muốn ta trở thành người của hấn." Khi nói đến câu này, Phong Thập Nhị lại không nhịn được rung mình một cái, căn bản hấn không cách nào tưởng tượng được trong đầu Đoàn Phong lúc ấy đã nghĩ tới cái thứ loạn thất bát tao gì.

"Sau đó?"

Phong Thập Nhị lại có chút ngập ngừng không muốn nhớ lại chuyện xưa. Một khi trong đầu tại hiện lại cảnh tượng của ngày hôm ấy, hắn liền không kìm được mà nảy sinh cảm giác ghê tởm vô cùng. Hắn còn nhớ rõ ánh mắt đỏ rực cuồng dã của người nọ, khuôn mặt tươi cười đầy hung hiểm của đối phương, và cả từng tiếng bước chân chậm chậm tới gần.

“Ai~ Cũng lạ, ta sống trong độc được nhiều năm như vậy, thế mà không hề phát giác nước trà có vấn đề.” Xuân được cực mạnh, hắn khi đó chỉ mới nhấp môi đã lập tức trúng chiêu.

Liều Vô Thường nheo mắt, nói, “Sao ngươi thoát được?”

Cười khê một tiếng, Phong Thập Nhị nói, “Từ nhỏ ta đã được mẫu thân luyện cho một thân không sợ độc cũng không sợ được. Tuy là loại xuân được kia không giống với thuốc độc, thế nhưng cầm cự lâu hơn người thường một chút thì vẫn có thể. Khi đó, ta thừa dịp Đoàn Phong không chú ý liền ra tay.”

Chẳng qua cũng chỉ phé bỏ đôi chân của người nọ thôi. Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn đã sớm mất mạng rồi. Cũng may cho Đoàn Phong, hắn thực sự là một thư sinh yếu nhược.

“Tại sao không trực tiếp kết liễu hắn đi?”

Phong Thập Nhị hắn cũng rất muốn nha! Nói xong phần lớn sự tình, Phong Thập Nhị một lần nữa ngồi dậy, đáp, “Ta không giết người không có võ công, bất kể đối phương có xấu xa bao nhiêu đi chăng nữa. Huống hồ, Đoàn Phong...”

Hắn tùy tiện làm xằng làm bậy nhiều năm như vậy đã rước về cho Phong gia không ít phiền toái rồi, tuy nhiên đều không có ảnh hưởng gì đáng kể. Nhưng hắn cũng biết đối tượng nào Phong gia không thể khinh thường. Huống hồ, ấn tượng của Đoàn Phong ở trong lòng hắn vẫn luôn dừng lại ở thời điểm ấu thơ.

Liều Vô Thường nghiêng đầu suy nghĩ, lại đảo mắt nhìn về phía người kia.

“Cũng đúng, vẫn là không nên đắc tội với người như vậy thì hơn.” Tuy nhiên, những kẻ đã đụng đến người của Liều Vô Thường hắn chắc chắn sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp gì đâu.

“Đối với người này ta thực sự là hận thấu xương, thế nhưng lại không thể xuống tay.” Hơn nữa, cũng không cách nào xuống tay được.

Liều Vô Thường bỗng nhiên đứng dậy, hớn hỏ nói, “Nếu không chúng ta thừa cơ đêm tối trăng mờ, vác theo một cái bao lên vào Đoàn phủ, trùm kín Đoàn Phong lại rồi đánh cho hắn một trận, nếu chết thì xem như vận khí của hắn không tồi, nếu không chết chúng ta lại đánh thêm vài lần nữa.”

Phong Thập Nhị liếc mắt lườm đối phương một cái, “Nếu Đoàn Phong xảy ra chuyện gì, ai cũng sẽ đổ hết lên đầu ta thôi.”

“Không việc gì, chuyện nay cứ để Vô Thường gánh vác! Đảm bảo sẽ không một ai dám tính lên đầu mỹ nhân!”

Nhìn vẻ mặt không chút đứng đắn của Liễu Vô Thường, Phong Thập Nhị bỗng nhiên có loại cảm giác tìm lầm người nói chuyện. Vừa rồi đã kể lể một phen, nếu như đổi lại là nói với người khác, nói không chừng còn có thể chứng kiến bộ dạng phần nộ ngập tràn của đôi phương, đằng này, Liễu Vô Thường...

“Tùy người.”

“Mỹ nhân, vì người, Vô Thường lên núi đao xuống biển lửa cũng tuyệt không hề chớp mắt...”

Lại một loạt những lời vô nghĩa ào ạt chảy tràn như nước Trường Giang, Phong Thập Nhị khinh bỉ liếc mắt nhìn người kia một cái, hắn ta không còn cái gì mới mẻ hơn để nói hay sao? “Được rồi, ra ngoài chuẩn bị một chút đi, chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể lên đường xuôi Nam.”

Liễu Vô Thường rời đi không được bao lâu, cánh cửa lại ‘kẹt’ một tiếng, mở ra. Phong Thập Nhị cau mày nghiêng người nhìn qua, lần này, hắn thấy Vũ lão bản đang nhẹ nhàng khép cửa đi vào.

“Vũ lão bản tìm tại hạ có việc gì?” Phong Thập Nhị từ trên giường ngồi dậy, cũng không có ý định đứng lên châm nước rót trà cho đối phương.

“Không có việc gì... nhưng cũng là có chút chuyện, chẳng qua tìm người nói mấy lời râu ria thôi, hắn là người cũng không ngại phiền đúng không?”

Phong Thập Nhị bĩu môi, Vũ lão bản không phải là Liễu Vô Thường. Đối với người kia hắn còn có thể không kiêng nể gì mà có sao nói vậy, nhưng với người trước mặt này nhất định là không thể quá tùy tiện được.

“Nói đi.” Phong Thập Nhị đứng lên, đi tới chiếc bàn, ngồi xuống phía đối diện Vũ lão bản, tự mình uống một ngụm trà.

Vũ lão bản cũng tự nhiên mà rót cho mình một chén, cười nói, “Người có biết vì sao ta lại muốn Hồng ngọc thiên kia không?”

Phong Thập Nhị nhìn đối phương một cái, Hồng ngọc thiên là được vật hiếm thấy trên khắp thế gian, nghe nói cho dù kịch độc mạnh đến thế nào cũng chỉ cần nuốt nó vào là vô sự.

Vũ lão bản này muốn một vật như thế, đương nhiên là phải có chỗ để dùng. Còn về phương diện dùng vào chỗ nào, có lẽ chỉ có những người cực kỳ thân cận với hắn mới biết được.

“Tại hạ không biết.”

Ngoài cửa lại truyền đến một hồi huyền ảo, loáng thoáng có thể nghe được là thanh âm của Liễu Vô Thường. Người nọ đang mặt dày mà bám riết lấy Cảnh Hưởng đòi hấn cùng xuôi Nam chuyển này.

Vũ lão bản đứng lên đi tới bên cửa sổ, vươn tay khép cửa lại. Đến khi quay đầu, trên mặt hấn đã không còn mang theo nụ cười ôn tồn nhã nhặn trước đây. Phong Thập Nhị nhìn vẻ mặt không chút biểu tình của người nọ, bỗng nhiên có cảm giác quen thuộc với khí tức trên thân thể đối phương, tựa hồ đã từng bắt gặp ở đâu...

“Người đã gặp một người bất chấp thủ đoạn, sẵn sàng làm tất cả mọi việc chỉ để níu giữ một người chưa?” Vũ lão bản bỗng nhiên thay đổi đề tài câu chuyện. Mà cái đề tài này nhất thời khiến cho Phong Thập Nhị rơi vào u mê. Hấn có chút khó hiểu, đối phương hỏi hấn như vậy là có dụng ý gì, thế nhưng trong bất tri bất giác hấn chợt nhớ tới Đoàn Phong.

“Không biết.” Trong mắt Phong Thập Nhị, người có thể khiến cho hấn bất chấp thủ đoạn chỉ có bản thân hấn mà thôi. Cho nên hấn không thể nào lý giải được sự điên cuồng của Đoàn Phong lúc ấy.

“Nếu có một ngày người phát hiện có người vì người mà làm ra những chuyện sai lầm, người sẽ làm gì?”

“Nan nhân mỗi người đều có tư tưởng của riêng mình, ai làm thì người đó nhất định phải tự trả giá thôi.”

“Ha ha, vậy à. Nhưng tên đầu sỏ gây ra tội lỗi ấy lại không phải người khác, mà là chính người nha...” Vũ lão bản ha ha cười hai tiếng, một lần nữa ngồi xuống trước mặt Phong Thập Nhị.

Câu nói sau cùng của đối phương bỗng nhiên khiến cho Phong Thập Nhị toàn thân run rẩy, Hấn nhớ rõ hình như mình chưa từng làm ra chuyện gì khiến cho Đoàn đại thiếu gia kia thần hồn điên đảo đi.

“Người có tin Liễu Vô Thường sẽ vì người mà giết chết Đoàn Phong hay không?”

Phong Thập Nhị lắc đầu. Hấn cảm thấy ở một khía cạnh nào đó Liễu Vô Thường nhẫn nại và biết suy nghĩ hơn hấn rất nhiều. Chính hấn còn có thể dừng tay trước khi Đoàn Phong tắt thở, vậy thì Liễu Vô Thường có gì lại không làm được? Đối với Liễu Vô Thường mà nói, giết chết Đoàn Phong không có bất cứ lợi ích gì. Năm đó, bản thân hấn cũng vì bản khoản tới thể lực của Đoàn gia ở Giang Nam cho nên mới không động thủ giết người đấy thôi.

“Hấn có thể vì người mà đắc tội với tên hoàng đế kia thì vì lẽ gì lại không dám giết chết một Đoàn Phong bé nhỏ?”

Phong Thập Nhị lập tức cứng đờ.

“Chuyện này...” Hấn thực sự không hề nghĩ tới điểm này. Trước kia, Phong Thập Nhị vẫn luôn cho rằng bản thân bị Liễu Vô Thường xem như kẻ ngốc và đùa giỡn cho nên đối với hấn không được hòa nhã cho lắm. Về sau Liễu Vô Thường vì hấn mà trúng độc, hấn mới nhận ra hình như bản thân mình có chút sai

lầm. Hiện tại, Vũ lão bản lại thẳng thừng nói ra như thế, khiến cho hắn cảm thấy hình như bản thân thực sự quá đáng rồi.

“Người tử tử ngấm lại đi. Đúng rồi, cho tới lúc chúng ta xuôi Nam, các người cũng đừng đi tới căn phòng kia.” Nói xong, Vũ lão bản đứng lên, cầm luôn chén trà đang uống dở đi ra ngoài.

Phong Thập Nhị im lặng một hồi lâu, cả quá trình diễn ra kể từ khi gặp gỡ Liễu Vô Thường dường như lần lượt tái hiện trong đầu của hắn. Khi Niên Đào tính kế bắt hắn, người nọ vẫn luôn bảo hộ hắn bình an. Khi Vũ Thượng xuất hiện tại Dương Châu, hắn đã mạo phạm vị hoàng đế kia không ít, cũng là Liễu Vô Thường trong đêm ôm hắn trốn đi. Cuối cùng, khi hắn kích động mà xông vào phủ Thừa tướng cướp người, vẫn là Liễu Vô Thường ra tay giúp đỡ.

Quả thực... đúng như lời Vũ lão bản đã nói. Nhìn bề ngoài, rất nhiều thời điểm Liễu Vô Thường bày ra bộ dạng sắc lang ham ăn đậu hũ, thế nhưng ở trong âm thầm, người nọ lại vì hắn mà dàn xếp biết bao nhiêu... Nhưng Phong Thập Nhị vẫn không tin Liễu Vô Thường lại là kẻ thiếu não mà đi giết Đoàn Phong như vậy...

Sáng sớm ba ngày sau, Phong Thập Nhị thu dọn một chút đồ đạc, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể lên đường. Vừa mới gói gém xong xuôi, cửa phòng bất chợt mở ra, một con gió lốc nhanh chóng cuốn vào.

“Mỹ nhân, buổi chiều chúng ta sẽ khởi hành!”

Mất thấy Liễu Vô Thường lại muốn bỏ nhào tới ôm người, Phong Thập Nhị dùng sức ‘đuối’ chân ra cản lại.

“Đừng tới đây, ta thu dọn xong rồi.”

Nhìn vào tư thế kiên quyết chặn đường của người nọ, Liễu Vô Thường chỉ đành hắc hắc cười vài tiếng rồi ngồi xuống. Trầm ngâm một lúc, hắn tựa hồ lơ đãng nhìn về phía bộ trà cụ đã thiếu đi một chiếc chén ở trên mặt bàn.

“Vũ lão bản đã tới đây?”

Phong Thập Nhị nhìn theo ánh mắt của người kia, vừa vặn nhìn thấy bộ ấm chén trắng men xanh nọ, lập tức nhớ ra, hôm ấy, khi Vũ lão bản rời đi đã cố tình mang theo một chiếc chén. Vì thế hắn gật đầu.

Liễu Vô Thường nheo mắt nhìn về phía Phong Thập Nhị.

“Mỹ nhân, người ngàn vạn lần đừng tin tên gian thương kia! Lời hắn nói, một chữ cũng không đáng tin!” Trong mắt của Liễu Vô Thường, Vũ lão bản là một tên gian thương ngang ngang ngược ngược. Chỉ cần là thứ hắn muốn, chắc chắn sẽ không tử thủ đoạn, bất chấp sống chết của người khác để lấy về.

Phong Thập Nhị lắc đầu, người kia chẳng qua là tới nhắc nhở hắn một vài chuyện mà thôi.

Quá trình xuôi nam đúng là thuận lợi đến không ngờ. Phong Thập Nhị thậm chí hoài nghi có phải Vũ lão bản đã giả trò gì trước đó hay không, cho nên cố ý xúi bẩy Liễu Vô Thường chạy tới hỏi thăm Cảnh Hường vẫn luôn mặt cau mày có suốt dọc đường đi kia.

Liễu Vô Thường thông cảm mà vỗ vỗ vào vai Cảnh Hường. Cũng không thể trách người này được, kể từ khi đánh cướp Đoàn Hồng về khách điểm đến nay đã được ba ngày, ba ngày đó vị Đoàn gia đại tiểu thư kia vẫn luôn ở trong phòng của Vũ lão bản. Mà Vũ lão bản ngoại trừ ban ngày ban mặt ra thì toàn bộ thời gian đều ngồi ở trong phòng, Cảnh Hường có thể không đen mặt hay sao?

Liễu Vô Thường lại nhìn vào vẻ mặt hoàn toàn chẳng hiểu gì của Phong Thập Nhị, cảm thấy âm thầm vui sướng trong lòng, một khi mỹ nhân nhà hắn đã muốn biết những chuyện như thế này, vậy thì hắn liền thần thần bí bí dẫn dắt đối phương một chút...

Thực ra Phong Thập Nhị vẫn luôn cảm thấy có chút khó hiểu, hắn thấy Liễu Vô Thường dùng ánh mắt cảm thông mà nhìn Cảnh Hường vài lần, liền phỏng đoán người nọ nhất định nắm được ẩn tình gì đó bên trong. Nhưng hắn không phải loại người tò mò thích xen vào chuyện người khác, cho nên Liễu Vô Thường năm lần bảy lượt tính kế dụ dỗ vẫn là công toi.

Hành trình sóng yên biển lặng lần này khiến cho Phong Thập Nhị cảm thấy có chút bận lòng. Cảnh Hường và Vũ lão bản là vì chuyện riêng cho nên mới đồng hành, căn bản cũng không liên quan đến hắn, thế nhưng sự êm đềm thoải mái diễn ra suốt dọc đường đi thì lại ảnh hưởng trực tiếp đến Phong Thập Nhị.

Nói cho đúng thì, nhắm mắt đưa chân bước theo con đường người khác đã vạch ra không phải là tác phong của hắn. Cảm giác cái gì cũng mờ mịt không nắm bắt được rõ ràng khiến cho hắn khó chịu vô cùng.

Vụ bắt người cướp tân nương lần này rốt cuộc đã biến thành bị người dắt mũi đưa đi, Phong Thập Nhị hoàn toàn không bộc lộ được chút bản lĩnh nào cả. Song, bỏ tiền để người khác thay mình hành sự cũng xem như tiết kiệm rất nhiều công sức, tại sao hắn lại không nguyện ý chứ?

Liễu Vô Thường vẫn dựa trên nguyên tắc ‘vì mỹ nhân lên núi đao xuống biển lửa cũng tuyệt không chớp mắt’ mà vui vẻ chạy theo bên cạnh Cảnh Hường hỏi han.

Vì thế... Không bao lâu sau, một màn hí kịch lại bắt đầu diễn ra.

Liễu Vô Thường ôm lấy cánh tay Cảnh Hường, lớn tiếng nói, “Tiểu Hường, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, ngươi cứ như thế mặc cho ta vì mỹ nhân buồn bực mà đau khổ đến chết hay sao?”

Cảnh Hường đen mặt, “Ai quan tâm ngươi sống hay là chết, còn không tránh ra, cẩn thận ta đánh ngươi.”

Hai mắt Liễu Vô Thường lóe sáng, “Muốn ta buông tay? Được thôi, nói cho ta biết cái mà ta muốn biết.”

Sắc mặt Cảnh Hường lại càng đen hơn, hắn vung nắm đấm về phía đối phương. Ngay tại thời khắc nắm

tay của người kia còn chưa đánh tới, Liễu Vô Thường nhanh chóng tránh đi.

Nhìn vào vẻ mặt có phần nóng nảy của Cảnh Hường, Liễu Vô Thường không nóng không lạnh nói, “Hắn là người như thế nào, ngươi không phải không biết.”

Cái này còn không phải tương đương với câu ‘tự tạo nghiệt thì không thể sống’ ở trong truyền thuyết đó sao? Yêu phải một người trong mắt chỉ có bản thân và mấy thứ bảo bối này nọ giống như Vũ lão bản kia quả thực chẳng khác nào phải chịu khổ hình. Thế mà nam nhân đã ăn không ít thiệt thòi cùng tức giận ở trước mặt này lại không hề biết khó mà lui.

Cảnh Hường nghe thế, liền siết chặt nắm tay hung hăng đánh tới.

Căn cứ vào bộ dạng này, xem ra nhiệm vụ mà mỹ nhân giao phó quả thực là tám – chín phần không thể hoàn thành rồi. Liễu Vô Thường bĩu môi, quay đầu dự định chạy đi tìm Phong Thập Nhị chịu tội, lại thấy Cảnh Hường lên tiếng.

“Các ngươi chỉ cần theo ta xuôi Nam, còn lại... cái gì cũng không phải nghĩ.”

Liễu Vô Thường dừng bước, tuy rằng lời này của Cảnh Hường tương đương với việc chẳng nói lời nào, thế nhưng... đối phương đã không muốn nói, hắn cũng không có biện pháp dí đao vào cổ ép người.

Nhìn về phía Phong Thập Nhị đang ở cách đó không xa chờ đáp án, Liễu Vô Thường chỉ đành bất đắc dĩ buông tay đầu hàng.

Hắn đi tới trước mặt người kia, nói, “Nhất định là lão hồ ly kia đã căn dặn Tiểu Hường không được nói cái gì cả.”

“Xem là vậy đi.” Phong Thập Nhị nghiêng đầu nhìn về phía Cảnh Hường rồi nói một câu như thế.

Một đường xuôi Nam của ba người bọn họ cũng xem như thuận buồn xuôi gió. Có điều vừa mới ra khỏi Dương Châu, bọn họ liền bắt gặp một nhân vật trọng yếu hàng đầu của chuyến đi đến Giang Nam này: Đoàn lão gia.

Phong Thập Nhị và Cảnh Hường cũng không lấy làm vui vẻ gì về sự xuất hiện bất ngờ của vị Đoàn lão hồ ly này. Còn về phần rốt cuộc là ai đã tiết lộ hành tung của bọn họ thì chỉ cần nhìn vào thái độ nộ niệm nở ân cần của Đoàn lão gia khi vừa nhìn thấy Liễu Vô Thường là có thể đoán được hơn phân nửa rồi. Chuyến này bọn họ đi về phương Nam, ngoại trừ ba người đang đứng ở chỗ này ra thì chỉ có chủ nhân khách điểm Cảnh Phong và vị hoàng đế đang ngủ gật trên ngai vàng kia biết rõ.

Phong Thập Nhị đứng ở một bên lạnh mặt quan sát người mang vẻ mặt giả dối có phần hao hao giống với Đoàn Phong kia, xoa xoa nắm đấm trực tiếp bỏ qua giai đoạn ‘hàn huyền’ thông thường mà bỏ đi.

Cảnh Hường cũng đảo mắt về phía Liễu Vô Thường, nhẹ giọng nói, “Chúng ta tới khách điểm Phúc Lai chờ người.”

Liễu Vô Thường hì hì cười rồi gật đầu một cái, “Vây mỹ nhân nhà ta liền làm phiền người rồi.” Sau đó lại tiếp tục ‘hàn huyên’ cùng với Đoàn đại lão gia.

Phong Thập Nhị đi vào khách điểm Phúc Lai mà Vũ lão bản đã an bài cho bọn họ. Nơi này thoạt nhìn như một tòa nhà đã hoang phế nhiều năm, phòng ốc sập xệ vô cùng. Hắn lập tức dừng bước, quay đầu, về mặt âm trầm nhìn Cảnh Hường.

“Đây là chỗ cho người ở hay sao?” Vì sao nhìn thế nào cũng giống là nhà cho quỷ vậy?

Cảnh Hường thoáng nhìn về phía mấy cái ‘đèn lồng đỏ’ lúc này đã vì phơi nắng mà bạc phách đang lắc lư lay động trong gió kia, lặng lẽ đi vào bên trong.

“Lão bản đã an bài thì tuyệt đối không sai đâu.”

Phong Thập Nhị lườm đối phương một cái. Nam nhân này hẳn là đầu óc có vấn đề đi, nếu không thì sao lại răm rắp nghe theo lời tên gian thương kia như vậy.

Khi Liễu Vô Thường mang theo vẻ mặt mơ màng đi vào khách điểm Phúc lai, cũng chính là lúc bắt gặp biểu tình như sắp nổ bão của Phong Thập Nhị. Nhìn quanh khách điểm vắng lặng không một bóng người, Liễu Vô Thường lại phì ra một tiếng, gian thương kia đúng là keo kiệt đến cực điểm rồi.

“Mỹ nhân, nhẫn nại một đêm đi.”

Phong Thập Nhị ngẩng đầu nhìn thấy Liễu Vô Thường đã trở về thì hást hàm ra hiệu ý bảo hắn ngồi xuống ghế đối diện.

Người nọ vừa ngồi xuống, hắn lập tức mở lời, “Lão hồ ly kia tới một mình sao?”

Liễu Vô Thường lắc đầu. Đoàn gia bất kể là triều đình hay dân dã đều đã đắc tội không ít người, văn nhân yếu đuối như thế nào lại dám ban ngày ban mặt một mình xuất môn.

“Dẫn theo người.”

“Ai?” Phong Thập Nhị nhú mày.

Sau khi hắn hỏi một tiếng ‘ai’ này, Liễu Vô Thường mới ý thức được mục đích của câu hỏi phía trước đó.

“Người sợ Đoàn Phong như vậy?”

Liễu Vô Thường hoàn toàn không thể tưởng tượng rằng, Đoàn lão gia vừa mới xuất hiện mà Phong Thập Nhị đã giật mình đến mức độ này. Ngày sau nếu thực sự phải đối mặt với Đoàn Phong, đến lúc đó, hắn nên làm gì mới đúng đây?

Phong Thập Nhị không được tự nhiên mà liếc mắt nhìn Liễu Vô Thường một cái. Người này chuyện gì cũng biết cả rồi, còn cần gì phải hỏi ra những lời thăm dò như vậy.

Trên thực tế... Điều khiến cho Liễu Vô Thường không cách nào lý giải chính là vì cái gì một người như Phong Thập Nhị lại sợ một tên thư sinh văn nhược đến mức chỉ cần nhìn thấy những người có chút liên quan đến đối phương liền nghi thần nghi quỷ. Đã thế, người này còn là Phong Thập Nhị không sợ trời không sợ đất ở trong truyền thuyết kia.

Ánh mắt dò xét của Liễu Vô Thường khiến cho Phong Thập Nhị có phần không thoải mái. Hắn cũng không muốn tiếp tục ngồi ở gian đại sảnh mục nát này, vì thế trực tiếp đứng dậy bước lên trên lầu.

Liễu Vô Thường thấy thế vội vàng đuổi theo, “Mỹ nhân, chờ ta một chút.”

“Dừng lại đây.” Phong Thập Nhị lạnh lùng nói, bước chân cũng không hề dừng lại.

Trong khách điểm này, ngoại trừ ba người bọn họ, hoàn toàn không có người thứ tư. Thế nhưng đến lúc nửa đêm, dưới cửa lại truyền tới một hồi xôn xao náo loạn. Phong Thập Nhị vốn dĩ chưa hề chớp mắt, nghe thấy động tĩnh liền lập tức đứng dậy xuống lầu, vừa vặn nhìn thấy Cảnh Hưởng đang đứng ở ngoài cửa. Mà ngay trước mắt hắn lơ mơ xuất hiện mấy bóng đen.

Cảnh Hưởng liếc mắt nhìn Phong Thập Nhị, nói, “Đám người này không rõ lai lịch, cẩn thận một chút. Liễu Vô Thường đâu?”

Phong Thập Nhị chằm chằm nhìn vào đám người trước mặt, thăm mắng một câu ‘đáng chết’. Căn cứ vào tình huống ngày thường thì lúc này tên kia hẳn là đang ngủ say như heo chết vậy.

“Người ở đây chống đỡ, ta đi lên lầu xem sao.” Phong Thập Nhị lùi về phía sau một bước.

Tuy vậy nhưng đám người kia vừa mới thấy hắn thụt lùi, liền bắt chợt phi thân lao tới, nhắm thẳng vào Phong Thập Nhị mà tấn công.

Nội tâm Phong Thập Nhị âm thầm rung lên một tiếng, hắn theo bản năng sờ lên mấy chỗ vẫn thường cất giấu độc dược trên người. Nhưng là sờ một thôi một hồi cũng không tìm được cái gì cả. Sao hắn lại quên mất sau lần bị Liễu Vô Thường hủy đi toàn bộ bảo bối ấy, trên người hắn vẫn luôn không mang theo bất cứ một loại dược gì?

Đáng chết! Phong Thập Nhị cắn chặt răng, hiện tại bản thân tay không tác sát, mà đối phương bên kia chính là bảo đao chói lòa nha!

Cảnh Hưởng giao chiến với đám người vừa tới kia. Nhưng số lượng địch nhân quá nhiều, trong lúc nhất thời không thể áp chế hết được, chỉ có thể trừng mắt nhìn mấy người vượt qua.

“Mỹ nhân~! Nửa đêm nửa hôm ngươi tìm nhiều người lạ mặt tới như thế để chơi cái gì a?”

Thanh âm của Liễu Vô Thường từ trên lầu truyền tới. Phong Thập Nhị mơ hồ cảm thấy người nọ đang ở phía sau lưng mình, nhất thời yên tâm hơn không ít.

“Con mắt nào của ngươi thấy ta đang chơi đùa?”

Phong Thập Nhị rống về phía sau một câu như thế. Thời khắc phân tâm này vừa kịp để cho mấy hắc y nhân lao tới công kích thẳng vào bộ vị yếu hại của hắn.

Nguy rồi! Phong Thập Nhị thầm mắng một tiếng, đang lúc chưa biết phải ứng phó ra sao đã thấy một luồng khí lực truyền tới. Hắn vừa mới xoay người liền thấy khuôn mặt tươi cười của Liễu Vô Thường lọt thẳng vào tầm mắt.

“Muốn chơi đùa cũng không được phân tâm nha!”

Phong Thập Nhị còn chưa kịp định thần đã bị người đẩy về phía sau, lão đảo một cái, suýt chút nữa ngã ngồi xuống mấy bậc thang.

“Mỹ nhân chỉ cần đứng một bên nhìn thôi, cứ để tại hạ thay ngươi chơi đùa!”

Lần đầu tiên Phong Thập Nhị thấy Liễu Vô Thường thi triển công phu. Căn bản hắn không thể nào tưởng tượng nam nhân lúc thường một vẻ cà lơ phất phơ, suốt ngày chỉ biết ăn đậu hũ của người ta lại có một thân võ nghệ cao cường đến vậy.

Các chiêu thức của người này thoát nhìn vô cùng tùy tiện, thế nhưng lại chuẩn xác và hợp lý vô cùng, mỗi một chiêu đều trực tiếp công kích vào tử huyệt của đối phương. Đến bây giờ Phong Thập Nhị mới hiểu được vì sao mình dụng độc nhiều năm như vậy, sau cùng vẫn bại dưới tay của Liễu Vô Thường. Chẳng những người kia không hề tổn thất, mà ngược lại chính mình còn tự trúng ám chiêu.

Người đời đều nói Liễu Vô Thường chẳng qua chỉ là một tên sắc lang ưa trêu hoa ghẹo nguyệt, lại không có mấy ai biết được bên dưới bộ mặt không đứng đắn kia là một thân công phu rất mực tài tình.

Trận này đều là do Cảnh Hưởng và Liễu Vô Thường thay Phong Thập Nhị giải quyết. Đến khi cục diện gần như thu dọn xong xuôi rồi, Phong Thập Nhị mới nhớ ra, “Để lại một người để tra hỏi.”

Đáng tiếc, lời này hần thốt ra quá muộn. Hắc y nhân cuối cùng vừa ngã xuống, Liễu Vô Thường liền ngẩng đầu lên.

“Những người này đều là tử sĩ, bất sống cũng không tra hỏi được cái gì đâu.”

Cái gì gọi ‘tử sĩ’? Chính là những thích khách thất bại sẽ lập tức tự sát ngay.

Phong Thập Nhị đi tới bên cạnh mấy cỗ thi thể. Những người này mới vừa rồi còn hùng hổ bỏ nhào về phía hần, hiện tại đã hoàn toàn bất động rồi.

Ai...

“Ai đã hạ thủ?”

Cảnh Hương ngồi bên cạnh bàn nói, “Hình như có liên quan đến Phong huynh đệ.”

Liễu Vô Thường tất nhiên hiểu rõ vì sao Cảnh Hương lại nói như thế. Nếu hần nhìn không lầm thì ngay từ đầu đám người kia đã nhắm vào Phong Thập Nhị, hơn nữa... thế công của bọn chúng, hình như chỉ là muốn bắt giữ Phong Thập Nhị mà thôi.

“Mỹ nhân, ngươi đã đắc tội với ai rồi?”

Phong Thập Nhị lắc đầu, người hần đắc tội nhiều như cá diếc trên sông, mà cho dù không phải hần trực tiếp đắc tội, chỉ tính mấy vị sư phụ người người kinh hãi kia của hần thôi, e rằng cũng rước về cho hần không ít cừu nhân rồi. Từ khắp chốn dân dã cho đến triều đình hình như người muốn bắt hần không phải là ít, mà hiện tại trên người hần lại không mang theo độc dược, đây chính là cơ hội ngàn năm có một.

“Xem ra, đoạn đường đi tới Hàng Châu trước mắt này chúng ta phải cẩn thận một chút.”

Hành tung hoàn toàn bại lộ, Phong Thập Nhị cho rằng thay vì đoán cân nhắc xem ai là kẻ đầu xỏ, chi bằng để dành tâm tư mà tính toán cách thức bảo trì bình an cho đến lúc tới được Hàng Châu. Nhưng Liễu Vô Thường thì lại không nghĩ như vậy, hần rất dễ tâm, lúc nào cũng âm thầm suy nghĩ xem người đứng sau tất cả những việc này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Ba người ngồi bên cạnh bàn trầm mặc suy nghĩ một hồi lâu. Cảnh Hương bỗng nhiên lên tiếng.

“Sau khi vị Đoàn lão gia kia xuất hiện thì liền xuất hiện mấy tử sĩ này, xem ra giữa bọn chúng có chút liên quan?”

Liễu Vô Thường gật đầu. Thật ra hần cũng chú ý tới điểm này. Thế nhưng sự xuất hiện của Đoàn lão gia

còn cho thấy hành tung của bọn họ đã bại lộ, một khi đã như vậy, thì cũng không chỉ có một mình Đoàn gia mà tất cả những người muốn nhắm vào bọn họ đều có thể là nghi can.

“May là Đoàn Hồng không cùng một lộ trình xuôi Nam với chúng ta.”

Phong Thập Nhị ngẩng đầu nhìn về phía Liễu Vô Thường vừa mới lên tiếng. Quả thực đúng là may mắn. Nếu như Đoàn Hồng kia có mặt ở đây, cho dù là đang hôn mê phồng chùng cũng gây cho bọn họ không ít phiền toái.

Thời điểm đi tới Dương Châu, Liễu Vô Thường dường đã có tính toán từ trước mà giao Đoàn Hồng cho vị Liễu quản gia thoát nhìn phi thường bất tài vô tướng kia. Việc này cũng xem như đã dàn xếp được một nửa sự tình, nửa còn lại... Phong Thập Nhị thật sự lo lắng, không biết vị quản gia ‘bao cổ’ kia có thể yên ổn mà áp giải Đoàn Hồng tới được Hàng Châu cùng với bọn họ hội họp hay là không.

Đầu óc bất chợt lóe lên một ý niệm, Phong Thập Nhị chăm chăm nhìn vào Liễu Vô Thường đang ngồi cạnh bên.

Liễu Vô Thường bắt gặp ánh mắt kỳ lạ của người kia thì hớn ha hớn hở nói, “Mỹ nhân, người nhìn chăm chăm Vô Thường như vậy làm gì? Có phải người phát hiện đã yêu mến Vô Thường rồi, cho nên sau này nguyện ý theo Vô Thường làm chim liên cánh, làm cây liên cành, làm uyên ương liền một đôi hay không?”

Phong Thập Nhị lặng lẽ thu hồi tầm mắt. Hắn thừa nhận hắn không có biện pháp đối phó với bộ dáng hơn ở vui sướng ngập tràn của Liễu Vô Thường. Sau khi nói ra những lời đậm chất ảo tưởng như vậy, vì sao người nọ còn có thể mặt không đổi sắc ra vẻ thành thành thật thật mà chờ đợi đến khi hắn phải đáp lời mới thôi.

“Người suy nghĩ nhiều rồi...”

Phong Thập Nhị quay đầu, vừa vặn bắt gặp ánh mắt Cảnh Hưởng cũng đang thẳng tắp mà phóng về phía Liễu Vô Thường, theo bản năng lên tiếng hỏi, “Cảnh Hưởng, làm sao vậy?”

Cảnh Hưởng dường như bị giật mình mà lấy lại tinh thần, lắc đầu nói, “Không, không có gì.”

Không có gì mà còn giật mình đến vậy? Phong Thập Nhị hoài nghi nhìn Cảnh Hưởng hồi lâu, bất chợt lại nghe tiếng gà gáy vang lên bên ngoài. Hắn đứng lên đi ra ngoài cửa. Một buổi cả buổi rồi, hiện tại trời đã bắt đầu sáng lên, giăng co lâu như thế, ba người bọn họ vẫn là chưa có cái gì bỏ bụng đâu.

/Mi/ Vô Thường ca ca, người ta nhìn là vì huynh thâm tàng bất lộ, mưu tính sâu xa quá đó -- thật biết giả ngu a~ *ném huy chương ảnh đế*

9. Chương 8

Liều Vô Thường thấy Phong Thập Nhị đứng lên thì cũng vội vã đuổi theo.

Ra khỏi khách điểm, bọn họ đi về phía Nam một chút liền thấy một trấn nhỏ ven đường. Phong Thập Nhị sờ sờ túi tiền ở trong ngực áo, quyết định mua chút thức ăn. Vừa quay đầu lại đã bắt gặp Liều Vô Thường đang bám sát theo sau, Phong Thập Nhị khẽ nhíu mày, “Sao ngươi lại tới đây?”

Liều Vô Thường cười cười, “Mỹ nhân đi đến đâu, Vô Thường liền theo tới đó.”

Phong Thập Nhị lườm người nọ một cái, xoay người bước đi. Cũng tốt, có hắn đi theo, nếu như có chuyện thì cũng an toàn hơn một chút.

Mua xong những thứ cần, Phong Thập Nhị còn chưa rời khỏi trấn nhỏ đã bị một đám người sắc mặt quỷ dị bao vây. Ở nơi hoang vắng chỉ cần nhìn vào tư thế hung hăng hùng hổ của đám người này hắn đã biết không cách nào có thể thoát ra.

Phong Thập Nhị đảo mắt nhìn quanh một lượt, phát hiện tất cả những người này đều chưa từng gặp qua, lên tiếng nói, “Phong mô không hề quen biết các vị, vì sao lại cản đường Phong mô?”

Đám người kia ngơ ngác nhìn nhau, sau đó một trong số chúng bước lên một bước, đáp, “Nhận tiền của người thì phải giúp người hành sự. Phong công tử, đặc tội rồi!” Nói xong hắn vung tay một cái ra hiệu cho cả đám đồng loạt xông lên.

Có Liều Vô Thường ở đây, Phong Thập Nhị căn bản không hề lo lắng sẽ bị bọn người kia bắt. Nhưng... dù sao trong lòng hắn cũng cảm thấy có chút bất thường. Căn cứ theo tình huống trước mắt này, hành tung ba người bọn họ đã hoàn toàn bị địch nhân nắm bắt, hiện tại muốn rời khỏi đây hắn là sẽ có không ít khó khăn.

Liều Vô Thường chỉ cần hai ba chiêu đã đánh cho đám người kia kêu cha gọi mẹ. Hắn xách cổ một tên trong số chúng lên, vừa định tra khảo xem rốt cuộc ai là người đã chỉ tiền lệnh cho bọn chúng hành sự thì Phong Thập Nhị tức thì ngăn lại.

“Thôi đi, có hỏi cũng vô ích thôi.” Chung quy Phong Thập Nhị vẫn cảm thấy, nếu như bọn họ ở lại đây thêm một lúc nữa thì có lẽ người đứng sau lưng tất cả những chuyện này sẽ tự động lộ diện thôi.

Phong Thập Nhị ngay cả mắt cũng lười liếc nhìn đám người nhếch nhác té nhào trên mặt đất kia, cứ thế trực tiếp đi về khách điểm Phúc Lai. Liều Vô Thường thấy thế thì có phần khó hiểu, liền nhắc chân đuổi theo.

“Mỹ nhân có phải đã biết cái gì rồi không?”

Phong Thập Nhị nhìn hắn một cái, lắc đầu nói, “Không biết.”

Khi bọn họ về tới khách điểm thì nơi đây đã không còn lấy một bóng người, đại sảnh tựa hồ hoang tàn hỗn loạn hơn rất nhiều so với lúc trước. Rõ ràng sau khi bọn họ rời đi đã có người tới đây càn quấy.

Kiểm tra khắp trong ngoài khách điểm một lần, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Cảnh Hường, Phong Thập Nhị bắt đầu có chút bất an.

“Hắn đâu rồi?”

Với công phu của Cảnh Hường hắn là hắn sẽ không gặp phải bất chắc gì, thế nhưng đang yên đang lành lại thiếu mất một người, thế nào cũng cảm thấy có phần không ổn a.

Liễu Vô Thường đứng lúc này từ trên lầu bước xuống, nói, “Không có người, chỗ này có lời nhắn do Cảnh Hường lưu lại.”

Liễu Vô Thường xem như đã quen biết với người của khách điểm Cảnh Phong một vài năm, cho nên biết được vì để bảo mật lời nhắn tránh cho địch nhân đọc được, cho nên cách thức đặt ám hiệu của bọn họ có chút khác thường.

Phong Thập Nhị quay đầu, hỏi, “Nhắn cái gì?” Ngữ khí của hắn vẫn còn có chút khẩn trương, nhưng cũng đã yên ổn đi không ít.

Liễu Vô Thường xòe bàn tay, chỉ thấy bên trong có một miếng gỗ nhỏ, bên trên khắc một chữ: ‘Hàng’.

Một mình hắn tự đi tới Hàng Châu trước sao? Phong Thập Nhị cau mày, trong lòng có chút tức giận. Chiêu này của Cảnh Hường rõ ràng là muốn hướng sự chú ý của đám khách không mời kia tới Phong Thập Nhị.

Liễu Vô Thường thu lại mảnh gỗ trong tay, nói, “Cũng tốt, vì chúng ta mà chậm trễ sự tình, chi bằng để hắn tới Hàng Châu lo liệu trước đi. Không chừng đến cuối cùng chúng ta cũng không cần phải ra tay đâu.”

Phong Thập Nhị hung hăng túm lấy cổ áo Liễu Vô Thường, “Nếu người cũng giống như hắn mà biến mất vô tung, ta có làm ma cũng không tha cho người!!”

Thế mà vẻ mặt Liễu Vô Thường lại tươi cười rạng rỡ, thuận thế vòng tay ôm lấy thắt lưng của Phong Thập Nhị, nói, “Mỹ nhân ở đâu, Vô Thường liền ở đó! Vô Thường dù sống hay chết cũng không rời khỏi mỹ nhân, không cần lo lắng!”

Cho tới bây giờ Liễu Vô Thường nói chuyện vẫn cực kì không đứng đắn, hiện nay cũng vậy, chỉ cần có bất cứ cơ hội nào là hần đều lập tức phát huy.

Nhưng lần này thanh âm của hần lại có phần trầm lắng, lời nói đến thực rõ ràng cũng mang theo rất nhiều thành ý. Vì thế mà Phong Thập Nhị nhất thời sửng sốt, buông bàn tay đang nắm trên cổ áo hần ra, nói, “Không phải ta lo lắng chuyện này...”

Vốn dĩ là có ba người, nếu như có địch nhân bao vây bọn họ thì chí ít cũng có người giúp đỡ phần nào. Hiện tại, chỉ còn lại hần và Liễu Vô Thường, trong lòng đương nhiên không thể ung dung như trước.

Liễu Vô Thường lại một lần nữa mỉm cười áp sát lại, vừa như trấn an vừa đảm bảo nói, “Mỹ nhân yên tâm, có Vô Thường ở đây rồi.”

Phong Thập Nhị liếc mắt nhìn vẻ mặt cười tươi như hoa cúc của Liễu Vô Thường một cái, người không biết chuyện phỏng chừng sẽ hoài nghi kỳ thực Cảnh Hưởng chính là do người này âm thầm hất cẳng.

“Ta lại thà rằng Cảnh Hưởng ở lại đây, còn ngươi thì biến mất.” Cho dù có nhắm chặt hai mắt Phong Thập Nhị cũng biết, muốn Liễu Vô Thường không động tay động chân với mình quả thực còn khó hơn lên trời.

Sau khi hai người bọn họ ăn uống qua loa một chút, Phong Thập Nhị liền rời khỏi khách điểm Phúc Lai.

Liễu Vô Thường thấy người nọ đi ra ngoài thì vội hỏi, “Mỹ nhân định đi đâu?”

“Ta ra ngoài tìm Cảnh Hưởng.” Nằm ổ ở trong khách khách điểm âm u tăm tối này để chờ địch nhân chủ động xuất hiện, chỉ bằng đi ra ngoài một vài vòng, thân thể dù gì cũng sẽ thoái mái hơn đi.

Tính cách của Phong Thập Nhị chính là không hề chịu an phận ngồi chờ. Trong suy nghĩ của hần, một khi đối phương đã nhắm vào mình, vậy thì bất kể hần có chạy tới đâu bọn chúng cũng sẽ bám theo tới đó.

Đương nhiên Liễu Vô Thường hiểu được những suy nghĩ trong đầu Phong Thập Nhị, cho nên hần không hề ngăn cản đối phương, trái lại chỉ chờ người kia bước ra khỏi cửa liền vội vàng vàng đi theo.

Khách điểm Phúc Lai tuy rằng có chút hoang tàn đổ nát nhưng cách thị trấn bọn họ vừa mua đồ ăn lúc trước không xa, ước chừng đi bộ thêm nửa canh giờ là tới.

Phong Thập Nhị lơ đãng đi dạo xung quanh thành trấn. Kỳ thực mục đích của hần không phải là tìm Cảnh Hưởng. Ngay từ đầu, người muốn Cảnh Hưởng cùng đồng hành với bọn họ chính là tên Liễu Vô Thường đang không ngừng réo gọi mỹ nhân này mỹ nhân nọ ở đằng sau, và vị Vũ lão bản khẩu phạt tâm xà kia.

Chẳng qua là hần đang mãi suy nghĩ, người đứng sau thao túng chuyện này rốt cuộc là ai. Nếu đúng như những gì hần đang âm thầm phỏng đoán, vậy thì dưới tình huống nào người nọ mới chủ động hiện thân?

“Mỹ nhân!”

Khuôn mặt đang tươi cười đến híp cả mắt lại của Liễu Vô Thường đột nhiên xuất hiện một tia vận vẹo. Phong Thập Nhị vì thế mà sửng sốt không thôi, toàn thân túa đầy mồ hôi lạnh, bất giác lùi về phía sau hai bước.

Liễu Vô Thường nhanh chóng vươn tay đỡ lấy thất lưng Phong Thập Nhị, giúp đối phương ổn định thân mình, vươn tay khẽ nâng cằm hắn lên, thâm tình nhìn xuống, một lúc lâu sau mới lên tiếng.

“Mặc dù tại hạ rất thích ôm ấp mỹ nhân đi loanh quanh như thế này, nhưng ở đây có quá nhiều người...”

Vẻ mặt Phong Thập Nhị cứng đờ, vươn tay đẩy Liễu Vô Thường ra.

Người kia bị đẩy mạnh một cái thì ngã nhào trên mặt đất, bộ dạng vẫn không hề mất đi vẻ cốt nhả lưu manh, hắn nhìn Phong Thập Nhị, nói, “Người đẹp, kéo ta dậy đi.”

Phong Thập Nhị chằm chằm quan sát vẻ mặt vô lại của Liễu Vô Thường, lạnh mặt vươn tay nắm lấy bàn tay đang giơ lên của đối phương. Nào ngờ người nọ lại dùng sức mạnh mẽ kéo hắn ngã xuống theo. Phong Thập Nhị cứ thế úp sấp vào lồng ngực của Liễu Vô Thường, đúng lúc đó, hắn nghe thấy thanh âm trầm thấp của đối phương khe khẽ truyền vào trong tai.

“Có người đang nhìn chúng ta.”

Phong Thập Nhị vốn đang định nâng người né tránh, nghe được lời này liền bất ngờ khựng lại, hỏi, “Ở đâu?”

“Ngay trên đầu người.”

Phong Thập Nhị ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy một khuôn mặt tràn đầy âm khí ở phía đối diện mình...

Trước đó, khi nhìn thấy Đoàn lão hồ ly và chứng kiến đủ loại sự tình liên tục phát sinh, Phong Thập Nhị đã hoài nghi tất cả những chuyện này có phải do Đoàn Phong thao túng hay không. Mà hắn cũng đã từng đắn đo cân nhắc, nếu thực sự Đoàn Phong là người đứng sau tất cả việc này, vậy thì hắn nên làm cái gì đây.

Nhưng đến khi thực sự nhìn thấy gương mặt có chút thân quen kia, nội tâm Phong Thập Nhị lại bất giác dâng lên kinh hãi. Trong lúc nhất thời, toàn thân hắn bắt đầu vã mồ hôi, bàn tay không tự chủ được mà nắm chặt lấy y phục của Liễu Vô Thường.

Liễu Vô Thường nhận thấy một loạt phản ứng mãnh liệt trên thân thể Phong Thập Nhị, ghé sát vào tai đối phương, nhẹ giọng hỏi, “Là Đoàn Phong?”

Trần nhỏ này chỉ có một con đường, mà chỗ hai người bọn họ đang ‘lăn lộn’ đây, vô tình lại là tiền sảnh của một tiểu điểm sang trọng nhất trong vùng. Nếu như có người ở bên cửa sổ nhìn ra, hẳn là có thể chứng kiến toàn cảnh.

Liễu Vô Thường đỡ Phong Thập Nhị đứng lên, ngẩng đầu đối mặt với nam nhân diện mạo ôn hòa nhã nhặn đang ngồi bên cửa sổ chăm chăm nhìn vào bọn họ kia. Đúng như Phong Thập Nhị đã từng nói, tiểu tử họ Đoàn này căn bản không biết võ công. Nếu không chỉ với biểu tình âm trầm tràn đầy uất ức kia thôi phỏng chừng người nọ đã sớm xông tới xé xác hắn rồi.

Liễu Vô Thường mỉm cười, trực tiếp đối diện với ánh mắt của Đoàn Phong, nói, “Đoàn đại công tử, lần đầu gặp mặt. Tại hạ Kinh thành – Liễu gia – Liễu Vô Thường.”

Phong Thập Nhị bị Liễu Vô Thường kéo vào khách điểm. Hắn quả thực không muốn nhìn thấy Đoàn Phong. Thế nhưng, hắn không muốn không có nghĩa là Liễu Vô Thường cũng vậy. Trái lại, người kia lại phi thường muốn gặp vị Đoàn gia đại công tử mà mỹ nhân nha mình vẫn âm thầm lưu tâm kia.

Nghênh ngang ngồi xuống trước mặt Đoàn Phong, Liễu Vô Thường tiện tay kéo một cái ghế đến bên cạnh mình ý bảo Phong Thập Nhị ngồi xuống. Sau đó hắn lại ân cần rót rượu tiếp thức ăn cho Phong Thập Nhị, bộ dáng giống như một kẻ đặc biệt thích tiêu tiền.

Sắc mặt của Đoàn Phong ở phía đối diện càng ngày càng tăm tối, ngược lại, biểu tình của Liễu Vô Thường lại mỗi lúc lại một rực rỡ sáng lạn hơn. Mà hiện tại đầu óc Phong Thập Nhị trống rỗng vô cùng, hoàn toàn bị người kia dắt mũi, đối phương bảo hắn làm cái gì hắn liền làm theo cái đó.

“Liễu Vô Thường, đừng quá đáng!” Một lúc sau, Đoàn Phong rốt cuộc nhịn không nổi nữa, giơ tay vỗ mạnh lên bàn. Liễu Vô Thường lại chỉ dùng một vẻ mặt rất đỗi thản nhiên quay lại nhìn hắn ta.

“Vừa rồi mỹ nhân phải chịu kinh hách, Vô Thường an ủi hắn một chút thì có gì là sai?”

Lời này của Liễu Vô Thường thành công kéo lý trí còn đang trôi nổi trên chín tầng mây của Phong Thập Nhị trở lại. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Đoàn Phong, sau đó lại lập tức quay sang kéo lấy Liễu Vô Thường.

“Chúng ta đi.” Nơi này có đánh chết hắn cũng không muốn ở lại thêm một chút nào nữa.

Liễu Vô Thường thụ động bị Phong Thập Nhị lôi ra khỏi khách điểm. Đoàn Phong gọi người giúp hắn đẩy xe lăn sau đó cũng liền đuổi theo. Bốn người lần lượt nối đuôi nhau chạy vào nhà trọ Phúc Lai, Phong Thập Nhị nhanh chóng kéo Liễu Vô Thường lên lầu, trước khi đi còn quay lại nhìn Đoàn Phong một cái.

“Đừng ép ta phải đánh chết người.” Dứt lời hắn lại kéo Liễu Vô Thường lên cầu thang, đi về phòng ngủ.

Tới cửa phòng mình, Phong Thập Nhị mới buông Liễu Vô Thường ra, bỏ lại một câu ‘cẩn thận’ rồi sải bước vào phòng, xoay người ý đồ đóng cửa.

Liều Vô Thường vô thức vươn tay chặn lại, “Mỹ nhân, không cần ta an ủi một chút sao?”

Phong Thập Nhị có phần sững sốt. Hắn buông cánh tay đang giữ chặt mép cửa xuống. Quả thực, hiện tại hắn cần phải có một người ở bên.

“Người không sợ tâm tình ta không tốt sẽ vô cớ đánh người sao?”

Liều Vô Thường hào sảng lắc đầu, “Mỹ nhân đánh ta, đó là vinh hạnh của ta!”

Phong Thập Nhị mỉm cười.

Cũng đúng, ngay từ những ngày đầu gặp gỡ, nam nhân này dùng trăm phương ngàn kế để bám lên người hắn. Tâm ý của đối phương, sau khi được Vũ lão bản nhắc nhở một phen hắn cũng đã hiểu được rõ ràng. Thế nhưng khác với Đoàn Phong, Liều Vô Thường không khiến cho Phong Thập Nhị cảm thấy chán ghét, mà trái lại, đôi lúc còn nảy sinh một cảm giác tin tưởng đối phương.

“Người nói xem, nếu như ta cùng với người làm ra một vài chuyện gì đó, vậy thì Đoàn Phong kia sẽ ra sao?”

Phong Thập Nhị ôm lấy Liều Vô Thường, trong lòng không thể nói là yêu thích, thế nhưng chính là... không ghét.

Phong Thập Nhị biết hiện tại mình có chút kích động, có chút thiếu suy nghĩ, lại có chút tùy tiện, một mực tự làm theo ý mình. Tuy rằng chỉ là diễn kịch, thế nhưng... nhìn vào bộ dạng thỏa mãn của Liều Vô Thường, lại còn biểu tình ra vẻ mệt mỏi rã rời của bản thân, hắn thậm chí có loại cảm giác muốn đâm đầu tìm chết.

Sao hắn lại mơ mơ hồ hồ mà làm theo những chuyện không tưởng mà tên sắc lang này xúi giục? Hiện tại Phong Thập Nhị thực sự hoài nghi, có phải đầu óc mình đã bị đánh hỏng rồi không.

Liều Vô Thường thân thể trần trụi đi đến bên cửa sổ, vén rèm lặng lẽ phóng tầm mắt ra ngoài thật lâu, sau đó xoay người tùy tiện cười với Phong Thập Nhị một cái, “Xem ra đối phương đã phát điên rồi.”

Phong Thập Nhị giật mình kinh hãi, vội vàng ngồi dậy, cũng không quan tâm đang phải giả vờ toàn thân nhức mỏi, vươn tay kéo lấy y phục định bụng khoác thêm. Thế nhưng, Liều Vô Thường lại bất ngờ phi thân lao tới thẳng tay kéo xuống.

“Mỹ nhân đừng vội, chúng ta làm thêm một lần nữa cũng không thành vấn đề.”

Phong Thập Nhị vươn tay đẩy khuôn mặt đang dần dần áp sát của Liều Vô Thường ra, vùng chân đá hắn lăn sang bên cạnh, từ trên giường đứng dậy, ý đồ che giấu nhịp tim nhất thời trở nên hỗn loạn bởi vì đối phương lao tới của mình.

“Nhanh mặc quần áo!”

Liễu Vô Thường tâm không cam tình không nguyện mà bắt đầu mặc y phục, vẻ mặt đui hui đau khổ vô cùng.

“Mỹ nhân, vì sao không nghỉ ngơi thêm một lúc nữa?” Cho dù vị khách đang ở dưới lầu kia gần như đã chạm tới cực hạn của nhẫn nhịn rồi, thế nhưng thời gian bọn ở bên nhau vẫn là không đủ, hơn nữa... Liễu Vô Thường thừa nhận, hắn đặc biệt muốn cho Đoàn Phong nhìn thấy bộ dáng của Phong Thập Nhị khi đang ở dưới thân mình, cái cảm giác thăng hoa này đủ để hắn có thêm tự tin có thể triệt để dẫm nát tên tình địch trong truyền thuyết kia xuống dưới gót giày.

Phong Thập Nhị liếc mắt nhìn hắn một cái, nói, “Người đừng có được đằng chân lân đằng đầu.”

Tế nhưng Liễu Vô Thường ở bên này bắt đầu tự mình nổi lên xuân phong phơi phới.

“A, ta biết rồi, cũng không có gì đáng xấu hổ cả! Mỹ nhân yên tâm, nếu ta đã là người của mỹ nhân, vậy thì sau này Liễu Vô Thường nhất định sẽ chỉ yêu thương một mình mỹ nhân mà thôi. Nếu mỹ nhân không ngại, thăng tay thú Vô Thường về Phong gia, thực sự là quá tuyệt diệu rồi.”

Thú một tên sắc quỷ về nhà? Phong Thập Nhị hừ lạnh một tiếng, hắn còn chưa có ngu xuẩn đến như vậy.

Tuy rằng rất nhiều năm nay, tất cả những cái nên làm hay không nên làm, phần lớn hắn đều oanh oanh liệt liệt làm qua một lượt, thế nhưng Đoàn Phong kia... Vừa nghĩ đến người này, tâm tình của Phong Thập Nhị bỗng chốc trở nên nặng trĩu. Sau chuyện vừa rồi, nếu như Đoàn Phong có thể thực sự chết tâm thì đúng là không còn gì tốt đẹp hơn nữa...

Mở cửa phòng, vừa mới bước chân ra, Phong Thập Nhị liền bắt gặp Đoàn Phong đang ngồi ở ngay bên ngoài cửa. Người nọ đang ngẩng đầu nhìn hắn, khoảnh khắc này, khiến cho toàn thân hắn đột ngột đông cứng.

Đoàn Phong, vậy mà... vẫn còn đợi ở đây.

“Thập Nhị, ta không hiểu, vì sao hắn có thể, còn ta lại không.”

Lời nói của đối phương cực kì bình tĩnh, thế nhưng Phong Thập Nhị nghe vào lại cảm thấy ớn lạnh toàn thân.

Năm đó bởi vì thế lực của hai nhà Phong – Đoàn tương đương với nhau, cho nên mọi chuyện vẫn còn dang dở không hồi kết. Bản thân Phong Thập Nhị hắn cũng không muốn cái mạng của người tên gọi Đoàn Phong đang ngồi trên xe lăn ở trước mặt này.

Phong gia có thể lực vững chắc khắp chốn giang hồ, Đoàn lão nhân gia thông minh khôn khéo đương nhiên sẽ không trực tiếp nhắm thẳng mũi nhọn vào Phong gia, chỉ âm thầm kết bè kết phái với những thế lực đối lập khác mà thôi. Đoàn gia, cho dù có tầm ảnh hưởng không nhỏ ở trong triều đình thì cũng vẫn là một đám thư sinh văn nhã, không thể so sánh với Phong gia.

Thế nhưng hiện tại... Liễu gia suy cho cùng cũng không giống Phong gia. Liễu gia làm quan ở chốn kinh thành, mặc dù được đương kim hoàng thượng coi trọng, nhưng mà cũng không phải là đối thủ của một đám vây cánh liên đới với Đoàn gia.

Phong Thập Nhị hẳn có phải là... đã mang lại phiền toái cho Liễu Vô Thường rồi hay không?

“Đoàn gia Đại công tử, duyên phận là thứ không phải cứ ai có bản lĩnh thì sẽ có kết cục tốt hơn. Thêm nữa, ta và mỹ nhân nhà ta chính là lưỡng tình tương duyệt. Hủy hoại nhân duyên của người khác nhất định sẽ bị trời đánh nha!”

Mấy lời lẽ thiếu đứng đắn của Liễu Vô Thường vừa mới truyền vào lỗ tai, Phong Thập Nhị liền cảm thấy bên hông mình xuất hiện một cái móng heo đang xoa xoa nắn nắn.

Hắn đang định trừng mắt nhắc nhở tên sắc lang này biết điều một chút thì Đoàn Phong ở phía đối diện lại bắt đầu nổi bão rồi.

“Chuyện này người nên biết một điều, cái gì ta không chiếm được, kẻ khác cũng đừng hòng mơ tưởng!”

Nghe người khác nói về người mình yêu thích như vậy, cho dù tính tình tốt đến mấy cũng không thể nào bảo trì hòa nhã được. Liễu Vô Thường nhất thời biến sắc, nét cười thiếu đứng đắn vẫn luôn trưng trên khóe miệng rốt cuộc toát ra một tia sát khí.

“Đoàn đại công tử, nói chuyện thì phải biết cân nhắc một chút. Mỹ nhân của ta cũng phải là người người muốn uy hiếp thì liền uy hiếp. Ta và mỹ nhân đều có võ, nếu hiện tại hạ thủ, nói không chừng sẽ nghiền nát tất cả xương cốt của ngươi. Chẳng lẽ ngươi ngay cả mạng cũng không cần nữa?”

Đoàn Phong thấy Liễu Vô Thường dường như biến thành một người khác hẳn thì kinh hãi giơ tay. Giấy tiếp theo, một bóng đen bất ngờ xuất hiện ở đằng sau lưng hắn. Có điều, bóng đen này cả Phong Thập Nhị và Liễu Vô Thường đều biết rõ.

Vũ lão bản tươi cười đứng ở phía sau Đoàn phong, lễ độ mà gạt đầu đánh tiếng với Phong Thập Nhị và Liễu Vô Thường một cái.

Hai người kia quả thực không ngờ vị Vũ lão bản vốn dĩ đang ở khách điểm Cảnh Phong xa xôi tận chốn kinh thành lại bất thành lình xuất hiện ở đây. Thế nhưng, cũng nhờ vậy bọn họ lập tức hiểu ra nguyên nhân khiến cho hành tung mấy ngày hôm nay bị triệt để phơi bày.

Chẳng trách Cảnh Hưởng sau khi để lại một lời nhắn thì lập tức ly khai. Tám – chín phần mười là bởi vì tên gian thương này đã đến, hắn không tiện trực tiếp đối đầu với lão bản của mình cho nên mới chọn cách chạy về Hàng Châu trước.

“Gian thương cũng tới rồi, khó trách Đoàn đại công tử lá gan to thêm không ít, cứ nhiên dám xuất hiện ở trước mặt ta.” Màn kịch mấy hôm trước diễn ra tại khách điểm hoang tàn đổ nát này chẳng qua là để cho vị công tử họ Đoàn này hiểu được, Liễu Vô Thường cũng không phải là một cái gối thêu hoa.

Vũ lão bản ôn hòa cười nói, “Liễu huynh đệ, nhận tiền của người thì phải giúp người hành sự. Mặc dù Vũ mỗ không muốn đối đầu với các người, thế nhưng đây đã là quy tắc rồi.”

Liễu Vô Thường liếc mắt nhìn hai kẻ một đứng một ngồi ở trước mặt. Vũ gian thương này không phải là muốn Hồng ngọc thiên của Đoàn gia sao? Sao hiện tại lại về phe bọn chúng?

Chẳng lẽ... Có người đồng ý dùng Hồng ngọc thiên để mời tên gian thương này giúp sức? Liễu Vô Thường trộm liếc mắt nhìn Đoàn Phong đang ngồi ở trên xe lăn một cái. Căn cứ vào những gì đã diễn ra, Đoàn Phong xem ra chính là một tên không từ thủ đoạn, không đạt được mục đích thì nhất định không chịu thu tay. Như thế, người này hoàn toàn có khả năng làm tất cả mọi chuyện chỉ để chiếm được mỹ nhân của hắn, bao gồm cả việc dâng tặng bảo vật tổ truyền cho kẻ khác.

Liễu Vô Thường vươn tay kéo Phong Thập Nhị đi vào trong phòng, tiện thể đóng cửa lại. Xuất hiện một đối thủ khó nhằn như Vũ lão bản, bọn họ hiện tại không thể trực tiếp chống lại Đoàn Phong.

“Phong huynh đệ, trời hanh vật khô, đề phòng hỏa hoạn.”

Vũ lão bản này Phong Thập Nhị không có hiểu biết là bao. Mặc dù qua những tiếp xúc lúc trước có thể nhận ra đối phương là một kẻ keo kiệt nhỏ mọn, tính toán chi li, nhưng Phong Thập Nhị cũng chưa từng nghĩ tên này lại là người xấu. Ngay cả thời điểm nhận ra Vũ lão bản là một người ngoài mặt ôn hòa thế nhưng bên trong thâm tàng bất lộ, hắn cũng chưa từng suy xét, nếu như một người cường đại như vậy trở thành địch nhân của mình thì sẽ nguy hiểm biết bao nhiêu.

Chung quy, từ đầu đến cuối hắn cũng không thể nhìn rõ bộ mặt thật của người này, hơn nữa... chính bản thân hắn dường như vẫn luôn bị đối phương tính kế.

Liễu Vô Thường rút cuộc bắt đầu tức giận. Nếu chỉ có một mình Đoàn Phong, hắn căn bản không để vào trong mắt, một tên tiểu nhân bỉ ổi không biết võ công chỉ chăm chăm giở vài thủ đoạn, tất nhiên không phải đối thủ của tay lão luyện đã sớm trà trộn khắp chốn giang hồ như hắn.

Chính là sự xuất hiện của Vũ lão bản kia lại khiến cho cục diện hoàn toàn thay đổi.

Thế gian có hai người hắn không thể đắc tội, một là tên sắc lang cả ngày ăn ngon ngủ kỹ ở hoàng cung kia, và một kẻ khác chính là chủ nhân thần bí của Cảnh Phong khách điểm ẩn dật ở ngoại ô kinh thành này.

Nếu đã như thế, tiếp theo bọn họ chỉ có một con đường để đi.

Phong Thập Nhị và Liễu Vô Thường to nhỏ vài câu, sau đó rất ăn ý mà bắt đầu thu dọn đồ đạc dứt khoát lên đường. Hiện tại không bỏ đi thì còn chờ đến lúc nào!

Sau đó hai người bọn họ ôm theo hành trang ra khỏi khách điểm Phúc Lai, giữa đêm liên tục đi về phía Nam thêm vài dặm, cuối cùng dừng chân ở một thành trấn nhỏ.

Tìm một quán trọ nho nhỏ đi vào nghỉ ngơi, Phong Thập Nhị và Liễu Vô Thường lúc này mới yên ổn được một chút. Bọn họ gọi một ít thức ăn mang lên trên phòng, sau đó bắt đầu ngồi xuống bàn bạc đường đi nước bước tiếp theo.

Trợ thủ của địch nhân lần này chính là con cáo già Vũ lão bản. Mà mục tiêu của người nọ rất rõ ràng, đích thị là Hồng ngọc Thiền đang ở trong tay của Đoàn gia. Với lý do này, tên gian thương kia trở mặt đối nghịch với bọn họ cũng là chuyện không có gì khó hiểu.

Như thế... nếu muốn gian thương không đổi đầu với bọn họ nữa, chỉ có một cách, đó là bọn họ phải nắm được Hồng ngọc thiền ở trong tay.

Lúc này, Liễu Vô Thường nặng nề thở ra một hơi, âm thầm cảm thấy may mắn bởi vì Đoàn Hồng kia là do đích thân người của hắn trông coi.

“Cảnh Hướng đã đi Hàng Châu rồi, bây giờ chúng ta gấp rút lên đường để đến nơi trước hắn.” Phong Thập Nhị cắn răng nói.

Liễu Vô Thường nghe thế thì khẽ lắc đầu.

“Cảnh Hướng đã đi được một ngày rồi, chúng ta muốn tới nơi trước hắn, đó là chuyện rất không khả thi.”

Phong Thập Nhị nhíu mày, vội vàng đứng dậy, “Vậy thì chúng ta lập tức lên đường!”

Liễu Vô Thường vươn tay một phen kéo người ngồi xuống, tiếp tục công việc ăn uống no say.

“Không vội, ăn xong rồi tính. Hôm nay chúng ta đã tiêu hao rất nhiều thể lực rồi, kế tiếp không biết sẽ dừng chân ở cái chỗ như thế nào đâu.”

Phong Thập Nhị tới gần đối phương, thấp giọng nói, “Thời điểm này mà ngươi còn có thể nuốt trôi?”

Người kia nghe vậy cười cười, gấp cho hắn một miếng thức ăn, lại rót thêm rượu, đáp, “Vì sao lại nuốt không trôi, chạy suốt một đường như thế, cho dù không thấy mệt cũng phải thấy đói chứ.”

Vấn đề không phải là ở chỗ này, mà là... hiện tại...

“Mỹ nhân, người đang hoảng sợ cái gì? Gian thương kia chẳng qua chỉ là bảo tiêu mà Đoàn Phong mời tới mà thôi. Đoàn Phong còn ngồi trên xe lăn, thời điểm này gian thương kia sẽ không thể rời hẳn dù là nửa bước. Huống hồ, Đoàn Hồng vẫn đang ở trong tay của Liễu quân gia, trước đó ta đã phân phó, trừ phi gặp được ta, nếu không nhất định không thể để Đoàn Hồng xuất hiện tại Hàng Châu.”

Phong Thập Nhị lắc đầu, những lời Liễu Vô Thường vừa nói cũng là những cái mà bọn họ đã từng thảo luận trước đây... Vấn đề hiện tại không phải nằm ở chỗ này...

“Ta là sợ...” Nếu không giải quyết chu toàn mọi chuyện, e rằng thực sự sẽ liên lụy đến Liễu gia.

Hắn không muốn nợ người khác bất cứ một cái gì. Nếu như Đoàn Phong thực sự vì hắn mà động tới Liễu gia, vậy chẳng khác nào hắn mang nợ Liễu gia rồi sao. Vũ lão bản đã từng nói, nếu có người vì hắn mà tổn thương người khác, vậy thì hắn cũng không thể tránh khỏi liên quan.

Tuy rằng hắn không cho rằng lời này là đúng, nhưng nếu như Liễu Vô Thường gặp phải chuyện gì, đời này chỉ sợ là lòng dạ cũng hắn cũng sẽ không thể bình yên.

Liễu Vô Thường đặt chén rượu xuống trước mặt Phong Thập Nhị, nói, “Mỹ nhân không cần phải lo lắng, trời có sập xuống cũng còn Vô Thường chống đỡ cho người.”

Phong Thập Nhị trợn trắng con mắt nhìn Liễu Vô Thường. Thời điểm này, hắn không có tâm tình để nói giỡn đâu, thế mà người kia cứ hết lần này đến lần khác này ra bộ dạng hờ hững cười như vậy.

“Ăn đi, ăn đi. Mỹ nhân, ăn nhiều một chút!”

Cuối cùng, Phong Thập Nhị vẫn bị Liễu Vô Thường dắt mũi, ăn xong liền tiện thể dừng chân nghỉ lại trong trấn nhỏ này một đêm.

10. Chương 9

Năm ngày sau Phong Thập Nhị và Liễu Vô Thường thuận lợi tới được Hàng Châu. Khi bước chân vào cửa Phong gia sau bao ngày xa cách, người đầu tiên nghênh đón bọn họ chính là Phong Thập Tam.

“Thập Nhị, người rốt cuộc đã trở lại rồi!”

Phong Thập Nhị lên tiếng đáp lời, vừa liếc mắt nhìn vẻ mặt tươi vui rạng rỡ của Thập Tam trong lòng lại âm thầm buồn bực, có phải tên này không hề hay biết về những chuyện đã xảy ra ở kinh thành?

Phong Thập Tam hớn hở bước tới vỗ lên bả vai Phong Thập Nhị, ghé vào tai hẩn nhỏ giọng thì thầm, “Thập Nhị, ngân lượng ta sẽ chuyển vào ngân khố của người đứng hạn, đa tạ người nhiều lắm!”

Liễu Vô Thường đứng bên cạnh bỗng nhiên đi tới, nói, “Thập Tam huynh đệ, đã lâu không gặp, tại hạ Liễu Vô Thường.”

Bấy giờ Phong Thập Tam mới chú ý thì ra đằng sau Phong Thập Nhị còn có người, vừa mới đảo mắt nhìn sang bộ mặt ra vẻ đường hoàng của Liễu Vô Thường liền cười đáp lại đối phương một cái, rồi hỏi Phong Thập Nhị, “Người này là ai?”

Phong Thập Nhị ngoảnh đầu nhìn thoáng quá vẻ mặt có chút đui hiu của Liễu Vô Thường, phỏng chừng đời này người nọ cũng chưa từng bị xem là không khí như vậy đi.

“Hắn à, không phải chính là tên ‘dâm ma’ họ Liễu ở Kinh thành mà người đã nhắc nhở ta phải cẩn thận sao?”

Lúc này Phong Thập Tam mới kịp thời phản ứng, trong nháy mắt lập tức thụt lùi về phía sau mấy bước, lấp ba lấp bấp nói, “Thập... Thập Nhị... sao người lại dây dưa cùng với hắn một lần nữa?” Cái ‘một lần nữa’ ở đây đương nhiên là muốn nhắc tới chuyện năm xưa người nào đó vừa gặp đã liều chết bám chặt lấy Phong Thập Nhị không buông rồi.

Vào lúc ba người bọn họ đang trò chuyện, từ phía nội viện đột ngột có một bóng người chạy ra. Phong Thập Nhị còn chưa kịp nhìn rõ diện mạo đối phương đã thấy hắn ta quỳ rạp xuống trước mặt Liễu Vô Thường, ngay sau đó hồi thanh âm quỷ dị tựa như truyền ra từ âm tào địa phủ lọt vào lỗ tai.

“Thiếu... thiếu gia... lần này... lần này tổn mất năm vạn lượng...”

Chỉ bằng một câu nói ấy, Phong Thập Nhị đã biết được người nọ là thần thánh phương nào.

Liễu Vô Thường phát tay ý bảo không hề gì, nói, “Tiền không thành vấn đề, chuyện có lo liệu chu toàn không?”

“Đương nhiên là chu toàn rồi!” Một thanh âm từ xa vọng lại.

Mọi người nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy một nam tử tuấn tú nho nhã trên tay cầm một chiếc quạt giấy, ung dung bước qua bậc cửa.

Phong Thập Nhị trợn trắng mắt, ngay cả tên hoàng đế sắc ma này cũng đến đây rồi? Ngay tiếp đó hắn lại nhìn thấy Hạo Vân sắc mặt lạnh lùng đi ở sau lưng của người kia.

Liễu Vô Thường tà tà liếc mắt nhìn Liễu quán gia vẫn còn đang ôm chặt chân mình. Chẳng trách một đoạn

đường như thế lại tốn đến năm vạn lượng. Có hai vị đại gia này đi cùng, năm vạn lượng đã là tiết kiệm lắm rồi.

Híp mắt cười đồng thời nâng Liễu quán gia đứng dậy, Liễu Vô Thường nói, “Làm không tồi, chờ khi hồi Liễu phủ, bản thiếu gia sẽ thưởng cho người.”

Quán gia vừa nghe thấy vậy, hai mắt lập tức phát sáng, “Vậy năm vạn lượng mà thiếu gia đã hứa thưởng cho tiểu nô lúc đầu có phải cũng được tính gộp cả lại hay không...?”

Liễu Vô Thường nhướn mày, “Tên nô tài thấy tiền sáng mắt này, hiện tại đang ở chỗ nào, còn không mau cút xuống cho ta!”

“Dạ, dạ!” Liễu quán gia mang theo vẻ mặt thèm tiền cứ thế vọt thẳng về phía hậu viện.

Vũ Thượng đi tới gần bọn Liễu Vô Thường, đến khi chỉ còn cách đối phương năm bước thì chậm rãi dừng lại, nở một nụ cười đến là tao nhã ôn hòa.

Liễu Vô Thường thở dài một tiếng, kéo Phong Thập Nhị quỳ xuống.

“Vi thần Liễu Vô Thường và Phong gia thập nhị lang tham kiến hoàng thượng.”

“Miễn lễ, miễn lễ, trẫm hiện tại đang vi phục xuất tuần, ái khanh không cần đa lễ.”

Rõ ràng cố tình khoe khoang ở trước mặt hần! Liễu Vô Thường âm thầm mắng một câu như thế.

Khuỷu tay bỗng nhiên bị người huých nhẹ mấy cái, Liễu Vô Thường nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Phong Thập Nhị đứng bên đang liên tục nháy mắt ra hiệu với mình, rồi lại liếc về phía Vũ Thượng và Hạo Vân bất thành linh xuất hiện tại Phong gia. Hiển nhiên người kia đang thắc mắc về sự hiện diện của hai vị quý nhân này.

Phong Thập Nhị không thích Vũ Thượng và Hạo Vân, điều này Liễu Vô Thường rất rõ. Nói thật thì hần cũng không thích. Thế nhưng vấn đề là thân phận của hai vị này quá mức đặc biệt, cho dù bọn họ có làm ra cái chuyện vô lý đệ nhất thế gian đi chăng nữa thì cũng sẽ thành chuyện đúng lý hợp tình mà thôi.

Trong hoàn cảnh này bất kể Phong Thập Nhị muốn biết chuyện gì, Liễu Vô Thường cũng không cách nào nói rõ. Vì thế, Phong Thập Nhị dứt khoát kéo tay Liễu Vô Thường, lạnh lùng nói, “Thất lễ, tại hạ có chuyện muốn nói riêng với Liễu Vô Thường.”

Phong Thập Tam muốn đi theo, thế nhưng lại bị một câu ‘Ai đi theo ta đánh kẻ đó’ của Phong Thập Nhị hung hăng đá trở về.

Vũ Thường và Hạo Vân vì sao lại xuất hiện ở Phong gia, Liễu Vô Thường trước đó đã phân phó Liễu quân gia lo liệu việc gì? Phong Thập Nhị chính là vì muốn biết những chuyện này cho nên mới thẳng tay kéo Liễu Vô Thường đi tới phòng mình.

Vào phòng, ‘cách’ một tiếng đóng chặt cửa lại, Phong Thập Nhị lôi hết tất cả ‘bảo bối’ mà hẩn cất giấu bấy lâu nay ra, hăm dọa, “Liễu Vô Thường, hôm nay nếu ngươi không nói, kết quả ngươi đã biết rồi...”

Vừa nói, vừa cầm khoảng mười bình được khác nhau lắc qua lắc lại trước mặt Liễu Vô Thường, Phong Thập Nhị biểu tình âm trầm, toàn thân phát ra loại khí tức như thể ‘nếu dám cãi lời bản đại gia, ta liền cho ngươi chết không được sống cũng không xong’.

Liễu Vô Thường toát đầy một thân mồ hôi lạnh, trước đó hẩn chỉ nghĩ đi theo Phong Thập Nhị một chuyến, thế nhưng lại quên mất chuyến đi này chính là đặt chân vào địa bàn của đối phương, đương nhiên cũng là ổ độc phòng thân của Phong Thập Nhị.

“Mỹ nhân đừng kích động, ta nói, ta nói!”

Phong Thập Nhị chậm rãi ngồi xuống một bên, “Từ từ nói.”

Sau khi được Liễu Vô Thường giải thích một phen, Phong Thập Nhị rốt cuộc hiểu ra.

Thì ra tất cả mọi chuyện cũng chỉ vì Hồng ngọc thiên của Đoàn gia. Mà nguyên nhân lúc trước Hạo Vân bị chỉ hôn cho Đoàn nhị tiểu thư, cũng chính là vì nó.

“Người kia không phải là đương kim hoàng thượng hay sao? Hẩn chỉ cần ra lệnh một tiếng, Đoàn gia kia như thế nào dám không dâng Hồng ngọc thiên lên?”

Liễu Vô Thường cười cười, “Vậy thì còn phải xem người ta muốn dùng Hồng ngọc thiên này vào cái việc gì.”

“Ngoại trừ công dụng làm giải dược, Hồng ngọc thiên còn có tác dụng nào khác sao?” Phong Thập Nhị còn nhớ lúc trước ở tại khách điểm Cảnh Phong, Vũ lão bản kia cũng từng hỏi qua hẩn về công dụng của thứ này.

Liễu Vô Thường thở dài, việc này... kỳ thực không nên để cho Phong Thập Nhị biết.

“Chuyện này liên quan đến giang sơn của vương triều Vũ thị, mỹ nhân, nếu như ngươi biết được, chỉ sợ không cách nào tiêu diêu tự tại như trước đây đâu.” Hẩn yêu thích Phong Thập Nhị, cũng muốn luôn được hồ nháo với đối phương như lúc này. Nhưng hẩn hiểu rằng, một người càng thân thiết bao nhiêu thì đối với chuyện liên quan đến người kia lại càng muốn hiểu rõ bấy nhiêu.

Đây không phải là một chuyện tốt đẹp, thế nhưng lại khiến cho hẩn vô cùng cao hứng.

“Người có thể biết, vì sao ta lại không?”

Liễu Vô Thường cười cười, “Cũng đúng.”

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Vũ lão bản của khách điểm Cảnh Phong chính là Vũ Hiên – nhị hoàng tử tiền triều. Lần này xuôi nam, thứ mà hắn ta muốn chính là Hồng ngọc thiên mà thiên hạ đồn đại có thể tiêu trừ bách độc kia.”

Hai huynh đệ tranh nhau một miếng Hồng ngọc thiên? Cũng quá ăn no dừng mỡ đi? Thứ có thể tiêu trừ bách độc trên thế gian này cũng không phải chỉ có một mình miếng ngọc kia.

Liễu Vô Thường bắt đầu lắc đầu, “Bọn họ tranh cãi nhiều năm như vậy, cũng không ai chịu nhường ai.”

Phong Thập Nhị nghe đến mức hồ đồ. “Như vậy, chúng ta là giúp Vũ Thượng hay là giúp Vũ lão bản đây?”

Liễu Vô Thường cười cười, “Chúng ta không giúp ai cả. Chỉ cần nắm được Hồng ngọc thiên trong tay, còn lại cứ mặc kệ bọn họ ồn ào nhốn nháo đi. Dù sao... chúng ta còn có chuyện quan trọng cần giải quyết hơn cả Hồng ngọc thiên.” Cái mà hắn ám chỉ chính là Đoàn Phong.

Về đến địa bàn của mình, Phong Thập Nhị khôi phục vẻ hung hăng càn quấy lúc thường, thật sự có thể nói là uy phong không gì sánh được. Tin tức hắn trở về cũng theo đó mà lan rộng khắp thành Hằng Châu. Mà Đoàn gia bấy lâu không cùng Phong gia qua lại, thế nhưng ngay ngày thứ ba kể từ hôm Phong Thập Nhị trở về cũng lục tục xuất hiện trước cửa nhà họ Phong.

Người đến ngoại trừ Đoàn lão gia, đương nhiên còn có trưởng tử Đoàn Phong đang ngồi trên xe lăn nữa. Phong Thập Nhị không muốn gặp người nhà họ Đoàn, thế nhưng Liễu Vô Thường lại tự ý lôi kéo hắn đi, thẳng một đường tới trước mặt Đoàn lão gia chào hỏi.

Phong Thập Nhị đột nhiên nhớ ra, trước đó khi giữa đường gặp gỡ vị Đoàn lão gia này, biểu hiện Liễu Vô Thường cũng phi thường khách khí. Hình như hắn đã quên không truy hỏi đối phương về vụ việc này nha!

Mãi cho đến khi Vũ Thượng và Hạo Vân xuất hiện, bọn họ mới đồng loạt quỳ xuống vãn an. Phong Thập Nhị thừa dịp hiện trường có phần náo loạn mà gạt bỏ cánh tay của Liễu Vô Thường dự định chuồn êm.

Đáng tiếc cánh tay của Liễu Vô Thường cứ sống chết bám chặt trên người của hắn, gỡ thế nào cũng không ra. Phong Thập Nhị chỉ đành áp sát vào thân thể đối phương, thấp giọng uy hiếp, “Còn không buông tay ta sẽ không khách khí!”

Liễu Vô Thường nghe vậy, mặt mày hớn hở quay sang, đáp, “Mỹ nhân không cần khách khí, Vô Thường sống là người của người, chết cũng là ma của người, tùy ý mỹ nhân xử lý thế nào cũng được!”

Lời này vừa lọt vào lỗ tai, chẳng hiểu vì sao toàn thân Phong Thập Nhị nổi lên một tầng gai ốc. Xem như một lần nữa hắn được lĩnh hội bản lĩnh vô liêm sỉ của Liễu Vô Thường, vì thế đành lạnh mặt mà kéo người nọ ra sân.

Liễu Vô Thường giơ tay vẫy vẫy về phía đám người Vũ Thượng, lớn tiếng nói, “Các vị, mỹ nhân muốn ‘xử lý’ tại hạ một chút, cho nên tạm thời không thể phụng bồi, thứ lỗi a~!” Thuận tiện, hắn liếc mắt nhìn về phía Đoàn Phong đang ngồi bên cạnh Đoàn đại lão gia một cái, sau đó đáp lại ánh mắt như muốn giết người của đối phương bằng một nụ cười sáng lạn vô cùng.

Phong Thập Nhị kéo Liễu Vô Thường vào một ngã rẽ, liền dừng bước, lạnh mặt nhìn chằm chằm vào đối phương, nói, “Người là cố ý đúng không?”

Chỉ cần Đoàn Phong xuất hiện trước mặt hai người bọn họ, tên hỗn đản này liền bày ra bộ dáng khoe khoang không gì sánh được. Phong Thập Nhị hắn cũng không phải tài nữ giai nhân quốc sắc thiên hương nghiêng nước nghiêng thành gì, thêm nữa, chọc giận một kẻ điên như Đoàn Phong đối với ai cũng đều không có lợi. Nhưng hết lần này đến lần khác Liễu Vô Thường lại cố tình lửa cháy còn đổ thêm dầu là vì sao?

Liễu Vô Thường thẳng thắn gạt đầu, “Đúng vậy.” Hắn chính là cố tình khoe mẽ, phi thường khoe mẽ, trắng trợn mà nói cho Đoàn Phong hay hiện tại Phong Thập Nhị đã là của hắn rồi!

Phong Thập Nhị có chút bức bối quay lại nhìn thẳng vào đối phương, sau đó vươn tay tóm lấy cổ áo hắn, cả giận nói, “Hỗn đản! Người biết rõ làm cho hắn...”

Lời còn chưa nói hết, Liễu Vô Thường đã bất ngờ áp sát lại gần, dùng miệng ngăn chặn hoàn toàn thanh âm của Phong Thập Nhị. Nhìn vào hiệu quả tiêu thanh trong nháy mắt, Liễu Vô Thường nhận ra chiêu này cũng khá có tác dụng.

Đầu lưỡi của người nào đó nhện không được mà vươn tới liếm lên cánh môi Phong Thập Nhị, khiến cho hắn nhất thời như bị sét đánh trúng đầu, siết chặt nắm tay hung hăng đâm vào bụng Liễu Vô Thường. Kể từ ngày ở khách điểm Phúc Lai ấy, Liễu Vô Thường càng lúc càng không biết kiêng nể là gì.

“Ai nha...”

Cú đâm này Phong Thập Nhị quả thực không chút lưu tình. Liễu Vô Thường ôm bụng, sắc mặt tái xanh, té nhào trên mặt đất.

Phong Thập Nhị đen mặt, nói, “Người muốn chết?!”

Liễu Vô Thường gãi đầu, đáp, “Nhất thời không kim được lòng thôi, mỹ nhân đừng trách!”

Nói đạo lý với người này cũng là phí công vô ích. Phong Thập Nhị nhìn vẻ mặt rất không đứng đắn của

Liều Vô Thường, trong lòng tức tối, xoay người bỏ đi.

Thân ảnh của Phong Thập Nhị vừa biến mất, một thanh âm vui sướng khi người gặp nạn liền truyền vào lỗ tai của Liều Vô Thường.

“‘Xử lý’ xong rồi?”

Liều Vô Thường nằm trên mặt đất, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Vũ Thượng đang tựa người vào lan can ở khúc cua.

“Hâm mộ sao?” Mỹ nhân nhà hắc chính là nhiệt tình như lửa, hoàn toàn không giống như núi băng kia đâu...

Vũ Thượng cười cười, loại người tính tình nóng nảy giống như Phong Thập Nhị đây có lẽ cũng chỉ Liều Vô Thường chịu được. Đối với con mồi hiểu chiến khó lòng thu phục cùng với mức độ hư hỏng quá cao như thế, hắc hoàn toàn không hứng thú.

“Vị Đại công tử Đoàn gia kia hình như bị người chọc giận rồi.”

Nghe vậy, Liều Vô Thường chỉ đơn giản nhếch môi, cười nói, “Tốt lắm.” Hắc muốn chính là cái kết quả này, nếu đối phương quá trầm lặng thì chuyện lại thành ra khó giải quyết rồi.

Đứng lên phúi phúi quần áo trên người, Liều Vô Thường lại nói, “Ngài nói Đoàn Phong hắc sẽ châm bao nhiêu lửa, đổ bao nhiêu dầu, lại bỏ thêm bao nhiêu dấm đây?”

Đoàn Phong rất hiểu tính cách của Phong Thập Nhị, cho nên sau khi Phong Thập Nhị đánh gãy chân hắc, hắc vẫn một mực tỏ ra bình tĩnh ung dung như trước. Đây không phải là chuyện mà một người trầm ổn khôn ngoan ở mức độ bình thường có thể làm ra được.

Vũ Thượng cười cợt đáp, “Ha ha, không nhiều không ít, đại khái là những chuyện mà Phong Thập Nhị nên biết thì hắc đều khiến cho đối phương phải biết, thế thôi.”

Cái gọi là ‘không nhiều không ít’ này có lẽ cũng chẳng khác nào với những thứ ‘nên hỏi và không nên hỏi’ ở trong mắt Vũ Thượng kia.

Những người chỉ sợ thiên hạ không loạn, quá mức bình an sẽ sinh nhàm chán như Vũ gia đây, có lẽ Liều Vô Thường là người hiểu rõ nhất. Thôi đi, chuyện có thể đạt đến mục đích như trong dự tính ban đầu đã là tốt lắm rồi, hắc cũng không muốn so đo với tên hôn quân thích khua môi múa mép này.

—

Hôm nay, Liễu Vô Thường phá lệ dậy sớm, nguyên nhân của chuyện này chính là...

Thử nghĩ xem, một nam nhân kể từ khi biết nhận thức cho tới nay vẫn luôn bị người ngoài cự tuyệt không thêm gặp mặt, bỗng dưng lại nhận được một lá thư nặc danh thần thần bí bí, vậy thì sẽ hưng phấn khó lòng nhẫn nhịn biết bao a.

Nhìn chằm chằm nét chữ tao nhã tú lệ trước mặt một hồi lâu, Liễu Vô Thường không ngừng tưởng tượng ra bàn tay của chủ nhân phong thư này có bao nhiêu nỡ nà làm người ta mê đắm. Lại nghĩ tới tính khí nóng nảy của mỹ nhân nhà mình, đoán đo suy đi tính lại hết một canh giờ, sau đó hắn rút cuộc thở dài một cái.

“Quản gia.”

‘Vụt’ một cái, một thân ảnh nhanh chóng vọt vào, Liễu quản gia xu nịnh tức thì dâng khăn tay thay Liễu Vô Thường lau mặt.

Liễu Vô Thường vươn tay tiếp nhận chiếc khăn, lau rửa một hồi, lại nói, “Đi chuẩn bị đi, chúng ta lập tức tới Hồng lâu một chuyến.” Để mặc người đẹp chờ mà không đến không phải loại chuyện mà Liễu Vô Thường có thể làm ra. Sau khi ném trải vô số lần bị cho leo cây thống khổ, hắn từng phát thệ, tuyệt đối sẽ không bao giờ để bất cứ mỹ nhân nào ở trên đời phải ăn thịt bồ câu (*).

() Ăn thịt bồ câu = thả bồ câu = hẹn rồi bỏ boom*

Về phần mỹ nhân nhà hắn... Liễu Vô Thường đứng lên, nói, “Quản gia! Mang giấy bút tới đây cho bản thiếu gia!”

Người nọ lại nhấc chân chó chạy tới, rất mực lấy lòng mà đưa giấy bút lên.

—

Hồng lâu không hổ danh là chốn ăn chơi đệ nhất Giang Nam, còn chưa bước vào trong cửa đã thấy khí thế thập phần phô trương xa xỉ, ngay cả thanh lâu lớn nhất trong thành Dương Châu chỉ sợ cũng còn kém xa.

Nhìn một đám mỹ nhân lượn tới lượn lui ngay trước mặt, Liễu Vô Thường nước miếng chảy dài, lẩm bẩm một câu, “Quả không hổ danh là động mỹ nhân...”

Liễu quản gia ở một bên nhìn cũng hoa mắt chóng mặt, chỉ biết gật đầu như già tởm mà phụ họa theo.

Nghe được thanh âm của Liễu quản gia, Liễu Vô Thường vung tay một phen đập vào đầu hắn, “Còn không mau đi giúp bản thiếu gia tìm người!”

Quản gia vội vàng xoa xoa cái đầu bị đánh, nhanh chóng lẩn vào đám đông, rồi lại cấp tốc chạy ra.

“Thiếu gia, tiểu nô vừa đưa thư cho tú bà xem, nàng ta nói mời thiếu gia lập tức vào trong, hoa khôi Hồng lâu đang đợi...”

Hai chữ ‘hoa khôi’ vừa lọt vào lỗ tai của Liễu Vô Thường, con mắt hắn liền mãnh liệt phát sáng. Không cần phải nói, hoa khôi của kỹ viện đệ nhất Giang Nam này chắc chắn là nữ nhân mỹ mạo đệ nhất thiên hạ! Nếu đã được đích thân nàng mời tới, hắn còn gì để mà do dự phân vân nữa!

“Đi thôi!” Vung quạt, Liễu Vô Thường dắt theo Liễu quản gia nghênh ngang tiến vào bên trong.

—

Phong Thập Nhị lúc này siết chặt lá thư trong tay, toàn thân không ngừng run rẩy bởi vì tức giận.

Phong Thập Tam vừa bước vào cửa liền chứng kiến một màn như thế, hiếu kỳ mà chạy tới hỏi thăm, “Thập Nhị, người đang cười cái gì vậy?” Cười đến toàn thân run rẩy thế kia, nhất định là chuyện hài hiếm có trên khắp thế gian đi!

Phong Thập Nhị gương mặt nhìn đối phương, nghiêng răng nói, “Con mắt chó nào của người thấy ta đang cười?”

Phong Thập Tam giật mình, vội vài thụt lùi về phía sau mấy bước. Hắn đã rất lâu không thấy Phong Thập Nhị tức giận đến như thế rồi. Năm ấy, khi Phong Thập Nhị đánh gãy chân của Đoàn đại thiếu gia, may mắn hắn không có mặt tại hiện trường, cho nên vừa vặn không được nhìn thấy bộ dạng nổi cơn thịnh nộ của đối phương...

“Thập Nhị... Xảy ra chuyện gì?”

Phong Thập Nhị đứng lên, giận dữ nói, “Tên vô liêm sỉ kia ngu ngốc nhảy vào cái bẫy mà Đoàn Phong sắp đặt!” Có người ngu xuẩn đến mức này sao? Chỉ cần dùng một cái danh hiệu ‘hoa khôi Hồng lâu’ là có thể khiến cho tên sắc lang kia vui vẻ chạy tới!

“Ai?”

“Còn ai vào đây nữa! Liễu sắc lang bị Đoàn Phong lừa tới Hồng lâu, hiện tại hắn là tên họ Đoàn kia đang chuẩn bị mài dao làm thịt hắn đi.”

Phong Thập Tam thở dài nói, “Thập Nhị, người tức giận cái gì? Nếu Liễu Vô Thường kia thực sự xảy ra chuyện thì cũng là đáng đời hắn thôi.”

Lời này đích thực không sai. Hắn cũng không nghi ngờ khả năng tự vệ của Liễu Vô Thường, Đoàn Phong kia nếu muốn làm gì tên sắc lang ấy cũng chưa chắc đã thành công đâu! Nhưng vấn đề lại không phải nằm ở Liễu Vô Thường, mà là ở bản thân Phong Thập Nhị hắn đây!

Phong Thập Nhị cảm giận ném cho Phong Thập Tam một phong thư, “Tự ngươi xem đi!”

Hắn cũng biết Liễu Vô Thường có cái đức hạnh gì, để tên kia chịu thiệt mà an phận thủ thường một chút cũng là cái tốt. Thế nhưng... Vì sao tên vô liêm sỉ này kiểu gì cũng phải kéo hắn vào mới chịu được a? Vì sao hắn hiện tại lại cảm thấy lo lắng bất an a?

Phong Thập Tam nhận lấy phong thư nọ, mới biết, bên trong có tới hai lá thư. Lá thứ nhất có ghi, “Thập Nhị, trưa nay tại Hồng lâu Giang Nam, ta chờ ngươi tới. – Ký tên: Đoàn Phong.”

Đọc xong, Phong Thập Tam lại mở lá thư thứ hai ra, vừa đọc đến dòng đầu tiên, thân thể đã bất giác nổi lên một lớp da gà.

‘Mỹ nhân thân mến,

Sáng nay nhận được thư mời của hoa khôi Hồng lâu, vốn là định bàn bạc cùng với mỹ nhân một tiếng rồi mới quyết định, thế nhưng thời gian cấp bách, lại có khả năng đây là cái bẫy của Đoàn gia đại công tử dựng lên. Vì thế tại hạ quyết định cùng với Liễu quân gia tới đó. Nếu như quá trưa mà tại hạ vẫn chưa trở về, phiền mỹ nhân chuyển lời lại cho hoàng đế sắc lang kia, đồ vật hắn phải tự mình đi lấy, Vô Thường lực bất tòng tâm.

Tái bút: Mỹ nhân không cần nhớ mong, Vô Thường không sao cả.

Ký tên – Liễu Vô Thường.’

Từ nội dung hai lá thư hợp lại, đại khái sự tình có thể hiểu được rồi. Phong Thập Tam giương mắt nhìn Phong Thập Nhị, hỏi, “Thập Nhị, ngươi định như thế nào...?”

“Đi! Đương nhiên là phải đi!” Đã đến nước này rồi, hắn còn có thể không đi hay sao?

Phong Thập Tam cười gượng hai tiếng, nói, “Thập Nhị, ngươi bình tĩnh một chút... Kỳ thực, ta cảm thấy ngươi không đi thì vẫn tốt hơn.”

Phong Thập Nhị liếc mắt, lạnh lùng nói, “Vậy thì ngươi đi thay ta đi?”

Xoắn xuýt thụt lùi thêm mấy bước, Phong Thập Tam lắc đầu. Đánh chết hắn cũng không đi. Đoàn Phong kia nổi tiếng là kẻ thủ đoạn mưu mô, tuy rằng không có võ công nhưng nghe nói mấy thủ hạ mà tên hồn đản đó thuê về vô cùng lợi hại, có thể tùy tiện bóp chết một tiểu sinh mệnh nhỏ nhoi như hắn a!

Phong Thập Nhị bước ra khỏi đại sảnh, hiện tại cách chính Ngọ vẫn còn một canh giờ. Liễu Vô Thường chắc chắn đang ở Hồng lâu hưởng thụ hoa khôi hầu hạ.

Đang lúc Phong Thập Nhị cân nhắc xem có nên đi tìm Vũ Thượng nói trước vài tiếng hay không, một thanh âm lạnh lẽo như băng bất ngờ truyền tới.

Phong Thập Nhị quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hạo Vân đang từ từ bước tới. Nói đến Hạo Vân, người này thực sự là cực kì lãnh tĩnh, sau khi tới Phong gia, ngoại trừ đi theo bên người Vũ Thượng ra thì hẳn tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt một ai.

Chỉ dựa vào phương hướng của đối phương và ánh mắt không ngừng dán trên mặt mình, Phong Thập Nhị có thể khẳng định mục tiêu của Hạo Vân chính là hắn.

“Hạo công tử, có việc gì?”

Không phải lần đầu tiên tiếp xúc, Hạo Vân rất rõ ràng Phong Thập Nhị là người ăn ngay nói thẳng, vì thế hắn dừng bước cách đối phương một quãng, nói, “Người kia bảo ta chuyển lời tới cho người, chỉ cần mang Liễu Vô Thường trở về là được, những chuyện khác không cần bận tâm nhiều.”

Nguyên lai Vũ Thượng đã sớm biết rồi, vậy thì hẳn sẽ không vì những chuyện Phong Thập Nhị vô duyên vô cớ gây ra mà làm khó dễ nữa. Nghĩ như thế, Phong Thập Nhị lập tức về phòng, chuẩn bị một vài ‘đạo cụ’, chờ đến quá trưa liền tức tốc xuất môn.

Liễu Vô Thường biết rõ đây là một cái bẫy, cho dù hiểu được Đoàn Phong dùng danh nghĩa của hoa khôi đệ nhất Giang Nam làm mồi nhử dụ hắn mắc câu, trong lòng hắn cũng không mấy băn khoăn. Thế nhưng sau khi thực sự sa chân vào bẫy rập, vừa hưởng thụ một chút ân cần hầu hạ của hoa khôi vừa nghĩ cách thoát thân, hắn mới phát hiện, cái bẫy này hình như cũng không dễ dàng thoát ra cho lắm.

Cả căn phòng tràn ngập mùi hương hoa Mạn đà la của Tây Vực, hun đến cái mũi của hắn phát ngứa lên. Sở thích của vị hoa khôi này thực là đặc biệt, sao lại đốt thứ huân hương kỳ dị đến thế ở trong phòng.

Có lẽ là bởi vì trong phòng tràn ngập huân hương cho nên hơi hơi ngọt ngào. Liễu Vô Thường muốn vận chút chân khí để ngăn chặn loại hương khói này bay vào khoang mũi của mình. Cái thứ này hít một chút thì không sao, nhưng nhiều thêm nữa là hẳn liền không ổn.

Thế nhưng cũng đã muộn rồi. Sớm nói trên đời này, chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó đối phó, lời này đích thực không sai. Hắn bị cơ thể mềm mại uyển chuyển của nữ nhân này quấn lấy suốt một buổi sáng, mặc dù cái gì cũng không làm, thế nhưng một thân chân khí gần như tiêu hao hết sạch. Hiện tại, hắn chính là bị một nữ nhân cùng một tiểu nhân tính kế, vây hãm tại Hồng lâu ép hít tiêu hồn hương đến mức không cách nào nào động đậy.

Nói thực thì cái tiêu hồn hương chẳng biết từ đâu mà có này đã ăn mòn gần như hết sạch ba hồn bảy vía của hắn rồi. Hiện tại, còn sót lại cũng chỉ có một phần hồn phách rất nhỏ mà thôi.

“Liều Vô Thường? Tư vị thế nào?”

Thanh âm mềm mại truyền vào lỗ tai, nữ nhân đang quần trên thân thỉnh thoảng lại cọ sát vài cái. Liều Vô Thường lại chỉ cảm thấy toàn thân nổi lên một trận da gà, mồ hôi lại cơ hồ ướt đầm sau lưng. Nếu còn tiếp tục như vậy, hẳn sẽ thực sự hư thoát.

Liều Vô Thường biểu tình khổ sở, tư vị đúng là rất tốt, bất quá tốt đến mức hẳn khó lòng mà hưởng thụ được a!

“Mỹ... mỹ nhân nhà ta đâu?” Trong đầu của Liều Vô Thường mơ hồ hiện lên hình ảnh Phong Thập Nhị trần trụi ghé sát lên người của hắn, nước miếng cũng vì thế mà thoáng chốc tràn ra. Nếu như hiện tại người quần lên thân thể hắn là Phong Thập Nhị, hẳn chết cũng cam lòng. Đáng tiếc... Thật khó có thể được hưởng thụ ân điển của mỹ nhân nha! Hẳn không khỏi âm thầm thở dài một tiếng, Liều Vô Thường hẳn cả đời duyệt vô số người, chẳng ngờ cũng sẽ có ngày hôm nay.

Sớm biết như thế, chẳng thà an phận ở nhà ngủ thêm một lát, tỉnh dậy lại chạy theo bên cạnh mỹ nhân. Tuy rằng mỹ nhân ở ngay trước mặt mà ăn không được thì thật khổ đau, thế nhưng vẫn tốt hơn là bị giày vò ở tại chỗ này.

Bỗng nhiên hạ thân nhất thời căng thẳng, một bàn tay không an phận nào đó bắt đầu chậm rãi mò lên. Lúc này biểu tình khổ đau của Liều Vô Thường đã biến thành khóc thương thảm thiết. Mỹ nhân nhà hắn còn không đến, hắn thực sự không chống đỡ nổi nữa rồi...

Phong Thập Nhị hưng hăng xông thẳng vào Hồng lâu. Tú bà vừa nhìn thấy hắn thì sắc mặt tái mét, run rẩy đi tới, nói, “Phong... Phong thiếu gia, sao... sao lại rảnh rồi mà... mà tới đây?”

Trong trí nhớ của nàng, sự xuất hiện của tên hung thần này chắc chắn không phải là chuyện gì tốt đẹp. Lần này không biết người nọ lại vì cái gì mà tới sinh sự nữa đây.

“Đoàn Phong đâu?”

Tú bà sửng sốt, một năm trước, sau khi vị Phong thiếu gia này đại náo Hồng lâu, đánh gãy hai chân của Đoàn đại công tử, tất cả những người ở đây không một ai dám nói tới một chữ ‘Đoàn’ ở trước mặt người này. Hôm nay có phải mặt trời đã mọc ở đằng Tây rồi không, tại sao Phong ác bá lại chính miệng nói đến hai chữ này?

“Phong công tử thật biết nói đùa, sau cổ sự một năm về trước, Đoàn đại thiếu gia chưa từng quay lại nơi này. Phong thiếu gia nếu như tới đây để tìm Đoàn công tử, e rằng đã đến nhầm chỗ rồi.”

Phong Thập Nhị âm thầm hít sâu một hơi, nói cũng đúng, với tính cách của Đoàn Phong, làm sao có thể đường đường chính chính xuất hiện ở tại chỗ này.

“Liều Vô Thường đâu?”

Tìm không được Đoàn Phong, vậy thì tìm Liều Vô Thường. Loại người gặp được mỹ nhân chỉ hận không thể nhanh chóng bố cáo cho toàn thiên hạ như tên sắc ma ấy chắc chắn sẽ không lén lút ra vào Hồng lâu.

Tú bà che miệng cười cười, nói, “Liều Công tử a, hiện nay đang ở trong phòng của hoa khôi...”

Lời còn chưa dứt, Phong Thập Nhị đã rút ra một cây châm, đưa tới trước mặt của tú bà, “Nhận ra cây châm này không?!”

Nàng đương nhiên là nhận ra! Một năm về trước, cũng là cây châm như thế cắm vào, khiến cho nàng phải co quắp trong phòng một tháng không dám xuất môn, Tú bà run giọng nói, “Phong... Phong công tử, có chuyện gì từ từ... từ từ... nói...”

“Dẫn đường!”

Cửa phòng ‘két’ một tiếng, Liều Vô Thường giật mình vội vã quay đầu. Trong phòng khói sương mù mịt, hơn nữa tầm mắt của hắn hiện tại đã thực mơ hồ. Hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi để tìm về một chút thanh tĩnh, thế nhưng lần thứ hai mở mắt ra vẫn không cách nào nhìn rõ ai vào với ai. Thế nhưng... vẫn là có thể nhìn thấy một vài bóng người...

Người phía trước tuyệt đối không phải mỹ nhân nhà hắn. Mỹ nhân nhà hắn không thích mặc loại y phục lộng lẩy hoa mỹ thế kia.

“Liều Vô Thường! Cùng sống thì rên lên một tiếng cho ta!”

Thanh âm vô cùng hào sảng của Phong Thập Nhị truyền vào lỗ tai, ngay sau đó một bóng hình trắng trắng xám xám có chút thân quen đập vào tầm mắt Liều Vô Thường. Tuy rằng không nhìn rõ lắm, nhưng Liều Vô Thường khẳng định, đây chính là mỹ nhân nhà hắn. Cảm giác vui mừng cùng kinh ngạc thoáng chốc tan vào trong làn khói mê khiến cho hắn vô cùng choáng váng.

“Mỹ... mỹ nhân...”

Khác với tiếng kêu vang hơn hử ngày thường, đây là lần đầu tiên Phong Thập Nhị cảm thấy thanh âm của Liều Vô Thường lại yếu ớt đến như thế. Không xong rồi sao? Nhưng mà không chết là được rồi.

Đẩy tú bà còn đang run rẩy chắn ở phía trước ra ngoài, Phong Thập Nhị trực tiếp đóng cửa, rồi một lần nữa quay đầu nhìn vào trong căn phòng mịt mù sương khói kia.

Hoa khôi thân mình yểu chuyển đang ghé sát vào cơ thể cường tráng của Liều Vô Thường, cả hai người

đều trần như nhộng, khung cảnh quả thực là muốn bao nhiêu kích thích liền có bấy nhiêu kích thích. Phong Thập Nhị dừng lại một chút, do dự không biết có nên kéo Liễu Vô Thường ra ngoài hay không.

“Mỹ... mỹ nhân... cứu... cứu mạng...” Nữ nhân ở trên thân đang không ngừng vuốt ve sờ soạng hắn, hắn sắp phát nổ rồi a...

Vừa mới bước vào đã bị mùi hương hoa Mạn đà la liên tục xông vào cánh mũi, Phong Thập Nhị cảm thấy khó chịu vô cùng. Hắn sống trong được vật nhiều năm như thế đương nhiên hiểu rõ, Liễu Vô Thường đã chờ đợi ở đây từ sáng tới giờ, lúc này chắc chắn là đang dự hỏa đốt người rồi.

Phong Thập Nhị vươn tay gạt hoa khôi đang quấn chặt lấy thân thể Liễu Vô Thường ra, một phen kéo hắn đứng lên. Liễu Vô Thường toàn thân trần trụi, vừa mới lấy được tự do liền lập tức dùng cả tay lẫn chân bám lên người Phong Thập Nhị.

Bị một người quấn chặt lấy như thần lằn, bất kể là ai cũng chẳng dễ chịu gì, huống hồ lại còn là một đại nam nhân trần truồng như nhộng. Phong Thập Nhị đỏ mặt vươn tay dự định đẩy người.

“Mỹ... mỹ nhân, xin người, nếu còn không làm, ta thật sự sẽ phát nổ.” Ở trong căn phòng tràn ngập hương lại được người tận tình hầu hạ, toàn thân trên dưới đều bị sờ qua một lượt, đã thế, cứ sờ đến lúc sắp tới giới hạn thì lại buông tay. Hắn cứ như vậy bị người giày vò một buổi, thực sự là quá thống khổ, ghen muốn phát điên lên rồi.

Phong Thập Nhị thoáng chốc cứng đờ. Hắn hiểu lúc này Liễu Vô Thường có bao nhiêu khó chịu, thế nhưng...

Liễu Vô Thường ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt của Phong Thập Nhị, tựa hồ như trút được gánh nặng mà mỉm cười.

“Tốt rồi, người đã đến...” Ghé sát vào bên môi Phong Thập Nhị, hắn lẩm bẩm, “Người có biết không... Nữ nhân kia không chạm được, không, tất cả nữ nhân ở trong Hồng lâu này đều không thể chạm được. Chỉ cần chạm một cái thôi, cái mạng nhỏ của ta liền tiêu rồi.” Tiểu nhân không hổ là tiểu nhân, loại thủ đoạn hạ lưu vượt ngoài giới hạn này có lẽ cũng chỉ có tiểu nhân mới có thể làm ra được.

“Này! Người cố gắng chống đỡ một chút! Tỉnh táo lại cho ta! Ta là nam nhân!”

Liễu Vô Thường đang dán chặt môi lên khuôn miệng của Phong Thập Nhị nghe vậy thì hắc hắc cười, nói, “Mỹ nhân yên tâm, ta hiện tại tuy không trụ nổi thân thể mình nhưng đầu óc vẫn chưa hồ đồ đâu. Mỹ nhân của ta có đánh chết ta cũng sẽ không nhận làm đâu!” Vừa dứt lời, liền mạnh mẽ hôn xuống bờ môi của đối phương.

Toàn thân Phong Thập Nhị nháy mắt cứng đờ, nam nhân đang quấn trên người hắn khí lực rất lớn, khiến cho hắn chống đỡ không nổi, cứ thế bị đè xuống sàn nhà, không cách nào động đậy.

Sớm biết thời điểm Liễu Vô Thường nghiêm túc sẽ cực kỳ mạnh mẽ, hiện tại cho dù một thân Phong Thập Nhị mang đầy được vật xem ra cũng không có tác dụng gì.

Liếc mắt nhìn thấy một nữ nhân đang hoảng sợ đứng ở một bên, Phong Thập Nhị dè dặt thanh âm, quát, “Cút ngay!”

Mặc kệ có chuyện gì xảy ra cũng tuyệt không thể để cho người thứ ba chứng kiến. Đáng lẽ hẳn không nên lo lắng cho cái tên vô liêm sỉ này mới đúng!

Về phần Liễu Vô Thường, hiện tại hẳn cũng không đến mức vô tri vô giác. Trên thực tế, hẳn không phải là không điều khiển được bản thân mình, chẳng qua là không muốn nhẫn nhịn thêm nữa mà thôi.

Từng tiếng thở dốc ngày một nặng nề, toàn thân Liễu Vô Thường trở nên khô nóng, triệt để tuân theo bản năng, tận lực khống chế khối thân thể hữu lực đang nằm ở dưới thân mình. Từ khi gặp gỡ Phong Thập Nhị cho đến nay, thân thể của đối phương hẳn đã công khai cũng như lén lút sờ mó hết mấy trăm lần, khi ở khách điểm Phúc Lai lại càng sờ đến nơi đến chốn. Cho nên, từ trên xuống dưới cơ thể người kia, chỗ nào nhạy cảm, chỗ nào dẻo dai, chỗ nào cứng ngắc, chỗ nào có nhiều phản ứng, hẳn đều cực kỳ nắm rõ.

Bởi vì chỉ có thể sờ nhưng lại không thể ăn, kết quả là Liễu Vô Thường đã phải ghen nín mất rất nhiều ngày.

Thêm nữa, trước đó hoa khô lại không ngừng khiêu khích... cho nên dục vọng vẫn luôn tích tụ tận sâu trong cơ thể hẳn kia hiện tại đã nhện đến cực hạn rồi.

Có lẽ do trong phòng tràn ngập huân hương nên Phong Thập Nhị bắt đầu cảm thấy hưng phấn, toàn thân hư nhược không còn sức lực. Y phục trên người bị xé tan, bởi vì cảm giác được bàn tay của Liễu Vô Thường đang lần mò trên khắp thân thể mình mà hẳn bắt đầu căng thẳng.

Nửa thân dưới bị người đẩy gấp lên, hai chân bị đối phương tách rộng, trực giác nói cho hẳn biết, hiện tại nếu còn không làm gì cả thì sẽ muộn mất...

“A...”

Nhưng suy nghĩ vừa thoáng hiện ra trong đầu, Phong Thập Nhị lại cảm giác được có một cái gì đó dùng sức thúc mạnh vào bên trong hậu huyệt... Vẫn là, muộn mất rồi...

“Mỹ nhân, người kiên nhẫn một chút...” Tuy rằng vô cùng cấp bách, tuy rằng cực kỳ muốn phát tiết ra, thể nhưng Liễu Vô Thường hiểu rõ, nếu không phải là Phong Thập Nhị, hẳn căn bản không thể triệt để phóng túng như thế này.

Đau! Sao chỉ có một chữ ‘đau’ là có thể diễn tả hết được!

Khi Phong Thập Nhị tỉnh táo lại, trong đầu hắn chỉ có duy nhất một suy nghĩ mà thôi. Hắn phải giết cái tên Liễu Vô Thường đang bám chặt vào lưng hắn đây, băm thành thịt vụn, ném xuống Tây hồ làm mồi cho cá ăn!

Nhưng là dùng tay không bóp chết hắn ta thì rất không thực tế, giữa chừng Liễu Vô Thường tỉnh dậy thì liền biến thành một trò cười rồi, mà xung quanh lại không có ‘bảo bối’ gì có thể mang ra sử dụng. Phong Thập Nhị cắn răng trở mình, tiện chân đá bay tên nam nhân bên cạnh xuống giường, đứng lên đi tìm quần áo. Trong phòng có một chiếc tủ, bên trong có khá nhiều y phục nhưng không hợp sở thích của hắn, những thứ này thoát nhìn rất giống loại y phục mà thường ngày Liễu Vô Thường hay mặc.

Quay đầu trừng mắt liếc nhìn Liễu Vô Thường sau khi bị đá xuống giường vẫn ngủ đến ngon lành hạnh phúc, Phong Thập Nhị âm thầm nghĩ rằng. Thừa dịp này, phải giết người diệt khẩu!

Mặc quần áo tử tế, Phong Thập Nhị liền đi tìm mấy bình dược hộ thân mà hắn đặc biệt mang theo. Nhưng chẳng hiểu vì sao tất cả bảo bối của hắn đều đã không cánh mà bay biến hết.

Trong căn phòng này ngoại trừ hai nữ nhân bị hắn đá ra lúc trước, tuyệt đối không có người thứ ba tiến vào. Đồ vật của hắn chắc chắn không thể mọc chân mà chạy, cho nên khẳng định vẫn còn quanh quẩn đâu đó ở trong này.

Phong Thập Nhị ngồi xổm xuống, tìm kiếm khắp nơi một lượt, đột nhiên một cỗ áp lực nặng trĩu đè mạnh xuống lưng, khiến cho hắn nằm bò xuống trên mặt đất.

“Mỹ nhân... tìm cái gì?”

Thanh âm vô cùng phấn chấn của Liễu Vô Thường nhanh chóng truyền vào tai Phong Thập Nhị.

“Liên quan cái rắm gì đến ngươi?!”

“Ai nói không liên quan. Từ giờ trở đi ta phải có trách nhiệm với mỹ nhân. Vô Thường đã từng nói, Vô Thường sống là người của mỹ nhân, chết là ma của mỹ nhân, cho nên tất cả những chuyện của mỹ nhân thì đều là chuyện của Vô Thường!”

Khốn kiếp! Tất cả đều là lời một phía của tên vô sỉ người thôi!

“Phong huynh đệ có ở đây không?”

Bên ngoài cánh cửa đang khép chặt truyền đến một hồi thanh âm, là giọng của Vũ lão bản. Phong Thập Nhị nhanh chóng đứng lên, cầm lấy một kiện ngoại bào ném về phía Liễu Vô Thường, “Mặc vào!”

Liều Vô Thường chỉ chỉ vào một cái ngăn kéo của chiếc tủ bên cạnh, Phong Thập Nhị đi tới mở ra, chỉ thấy bên trong đều là bảo bối phòng thân mà hắn mang theo, may mắn vẫn còn nguyên vẹn. Có mấy thứ này, cho dù Vũ lão bản võ nghệ cao cường, bọn họ muốn bình an trốn thoát khỏi đây cũng không phải là chuyện khó.

Phong Thập Nhị lên tiếng đi tới mở cửa.

Vũ lão bản vẻ mặt tươi cười thoải mái đi vào.

Liều Vô Thường lúc này đã khoác ngoại bào, tùy tiện ngồi ở mép giường, liếc mắt nhìn Vũ lão bản, hỏi, “Thắng hay là thua?”

Vũ lão bản mỉm cười đáp, “Thua rồi.”

“Như vậy, ngươi thiếu ta một ân tình, phải làm giúp ta một chuyện.”

“Nguyện cược nguyên thua, dám làm dám chịu.”

Liều Vô Thường đảo mắt nhìn về phía Phong Thập Nhị, nói, “Mỹ nhân, mùi hương trong phòng này rất khó chịu, chúng ta quay về thôi.”

11. Chương 10: Vĩ Thanh

Phong Thập Nhị tận lực nhịn xuống cơn tức giận, xem nhẹ Phong Thập Tam đang lẻo đẻo theo sau lưng mình.

Theo đuổi không được nữ nhân thì chỉ biết tìm ca ca như hắn đây khóc lóc. Bao nhiêu năm như vậy Phong Thập Tam vẫn không có chút tiến bộ nào, ngay cả hắn cũng phải cảm thấy mất mặt thay thì còn mong gì được người khác xem trọng?! Hơn nữa, Đoàn Hồng kia có chỗ nào tốt đẹp? Có đáng vì nàng ta mà gây gây góc góc như thế hay không?

Hai lần gả đi đều không thành, điều này chẳng phải thể hiện rằng nữ nhân kia tuyệt đối không nên thú về hay sao?!

Mà Vũ Thượng kia hết lần này đến lần khác đánh bậy đánh bạ, chỉ loạn uyên ương. Lúc trước cố tình hạ chỉ ép hắn thành thân với Đoàn Hồng, hắn còn chưa tính. Sau này sự việc qua đi, hắn cũng là rộng lượng không thêm chấp nhặt với hôn quân.

Chỉ cần lần thứ ba này, tên kia đừng chỉ hôn Đoàn Hồng cho đối tượng quá khó nhằn thì hắn cũng sẽ không

ngần ngại ra tay cướp đoạt. Cho dù Phong Thập Tam có hết thuốc chữa đi chăng nữa thì cũng vẫn là đệ đệ của hần a!

Chính là vì cái gì tên kia lại khẳng khẳng ban hôn Đoàn Hồng cho tên khốn Liễu Vô Thường bỏ ổi vô sỉ kia?!

Hơn nữa, hôn kỳ lại chính là hôm nay?! Chỉ có hai ngày để chuẩn bị hôn sự, khi cũng không thể nhanh được đến thế đi!

Chuyện lần trước hần còn chưa tính sổ với Liễu Vô Thường đâu! Hôm nay, trước khi vào động phòng, hần chắc chắn sẽ lột da rút xương tên hỗn đản ấy, khiến cho tên kia sống không bằng chết mới hả được cơn giận trong lòng!

Vỗ mạnh lên vai Phong Thập Tam mấy cái, Phong Thập Nhị âm hiểm cười cười.

“Yên tâm, tân lang đêm nay chắc chắn sẽ là người!” Đổi trắng thay đen không phải là thủ đoạn vẻ vang gì, thế nhưng vào thời điểm này, hần cũng không còn cách nào để cướp tân nương được nữa.

Liễu Vô Thường, người ngoan ngoãn ở đó cho ta, hôm nay, ta sẽ cho người biết được thủ đoạn của Phong Thập Nhị này!

—

Mà lúc này, Liễu Vô Thường đang thảnh thơi cùng Vũ Thượng và Hạo Vân thưởng thức nữ nhi hồng chờ đợi mỹ nhân nhà hần tới cướp người.

“Ta nói, Hạo công tử, lúc trước người đã đáp ứng một yêu cầu của ta. Hiện tại Liễu mỗ có thể đòi phần thù lao này không?”

Hạo Vân nhướng mày, “Nói đi.”

“Đoàn Phong kia thực khiến người ta chán ghét, cho nên...” Không giải quyết mối phiền phức này, ngày sau hần và mỹ nhân nhà hần cũng không thể yên tâm.

“Ta sẽ tận lực.” Hạo Vân thản nhiên đáp một câu như thế, rồi ngửa đầu uống nốt chén rượu nữ nhi hồng.

Liễu Vô Thường cũng không phải bận tâm nhiều, mặc dù Hạo Vân chỉ nói ‘sẽ tận lực’ nhưng hần biết, một khi người nọ đã tận lực thì chắc chắn sẽ thành công, trừ khi... Vị chủ tử ăn trên ghế chốc kia không đồng ý.

Nhưng bởi vì Hồng ngọc thiên và vị quân vương này mà hần đã phải hy sinh rất nhiều. Thậm chí còn phải

ở cái chỗ bắt nhả kia mà diễn một màn Xuân cung đồ hí kịch nhằm dẫn dắt lực chú ý của Đoàn Phong, khiến cho người nọ bảo tên gian thương kia đến Hồng lâu Giang Nam canh gác, nếu không thì Vũ Thượng làm sao có thể dễ dàng thắng trận này như thế.

Liều Vô Thường hữu ý vô tình liếc nhìn Vũ Thượng, rồi lại nhìn xuống chén rượu của mình, như thể muốn đòi công trạng, mà thấp giọng lầm bầm, “Cũng chỉ là một Đoàn Phong, hẳn là không có bao nhiêu ảnh hưởng đi.”

Lời này là để nói cho Vũ Thượng nghe. Người nọ từ nãy đến giờ vẫn trầm ngâm uống rượu, nghe vậy thì mỉm cười, “Không phải đã nói là trăm sẽ có thưởng rồi sao?”

Liều Vô Thường lúc này vui mừng ra mặt, đáp lại một câu, “Tạ chủ long ân.”

-TOÀN VĂN HOÀN-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phong-hi-lieu-gio-dong-von-lieu>